

INUJUN

Những
ngày
mai
đến

không
có
cậu
kề
bên

Minh họa: UMIKO
Dịch: Phương Dung

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

ebook©hotaru-team

INUJUN

Những Ngày Mai Đến Không Có Cậu Kề Bên

Người dịch: Phương Dung

Phát hành: Ai Novel

Nhà xuất bản Thế Giới 2020

Em nên nói với cậu ấy rằng em thích cậu ấy nhiều hơn.

Em nên ở bên cạnh cậu ấy nhiều hơn.

Vì chúng ta cứ nghĩ việc người kia lúc nào cũng ở bên cạnh mình là điều đương nhiên nên đã không bao giờ thổ lộ cho họ biết, rằng đối với mình họ quan trọng đến thế nào...

Tác giả: INUJUN

Tiểu thuyết gia. Tháng 3 năm 2014 đã đạt giải tại Cuộc thi Tiểu thuyết viết trên điện thoại di động lần thứ tám với tác phẩm “Itsuka, nemuri ni tsuku” và tác phẩm này cũng đã được in thành sách. Bên cạnh đó, tác phẩm “Hokujou byoushougun” cũng đã nhận được giải thưởng lớn trong cuộc thi “Giải thưởng Oto-Bon song novels - Cảm nhận âm nhạc từ tiểu thuyết - DREAMS COME TRUE” và được xuất bản dưới dạng sách điện tử. Ngoài ra, còn là tác giả của nhiều tác phẩm khác như: Bộ tiểu thuyết bao gồm “Konya, kimi no koega kikoeru”, “Sangatsu noyuki wa, kimi no uso”, “Yume no owari de, kimi ni aitai”, “Nara machi hajimari asagohan” và tiểu thuyết “Shinsotsu desuga, kaigo no soudan uketamawarimasu”...

Minh họa: UMIKO

Họa sĩ minh họa. Bắt đầu khởi nghiệp sau khi nhận giải (giải khuyến khích do Ban giám khảo bình chọn) trong cuộc thi Minh họa Dengeki lần thứ hai mươi. Được biết đến với khả năng mô tả sống động hình ảnh nhân vật, đồng thời được đánh giá cao với việc tạo ra những bố cục đẹp mắt và thu hút. Là người đã chấp bút minh họa cho nhiều thể loại văn học đa dạng, từ tử sách dành cho thiếu nhi đến tiểu thuyết Light Novel như: Bộ truyện “Tatta hitotsu no kimi to yakusoku”, tác phẩm “Mirai no mirai”...

Mở đầu

“Chào nhé bà cô!”

Một đứa nhóc tên Ryu đã xưng hô với tôi như vậy. Nếu tôi đã đến tuổi nên được gọi là “bà cô” thì hẳn tôi sẽ toàn tâm toàn ý chấp nhận và không buồn mảy may tỏ ý phản đối, nhưng đằng này... Morisaki Naeno tôi đây chỉ vừa mới lên cấp hai, đang là một nữ sinh lớp tám. Dù vì lý do gì hay bị gọi như thế bao nhiêu lần đi chăng nữa, tôi vẫn không thể nào cam tâm và chấp nhận nổi. Vậy nhưng khi tôi bắt đầu nổi máu xung thiên lên, định bụng sẽ quay lại lườm cho kẻ dám phát ngôn như vậy một phát thì Ryu đã chạy mất dạng từ lúc nào không hay; cậu ta biến mất như thể sương mù tan biến vào trong không khí. Chỉ còn lại mình tôi cứ đứng ngẩn ra như trời trồng, nhìn mãi vào khoảng không trống vắng vô định Ryu bỏ lại. Sự việc này đã diễn ra từ khoảng một tiếng trước, thế nhưng cho đến giờ tôi vẫn không sao lý giải nổi rốt cuộc chuyện là như thế nào.

Mọi sự bắt đầu bằng việc tôi phải quay lại trường để lấy một số đồ dùng mà với bản tính lơ đãng của mình, tôi đã hậu đậu để quên. Và vì đã quá trễ so với giờ về mọi khi nên tôi quyết định sẽ tranh thủ chọn lối đi tắt, tức là băng ngang qua công viên để về nhà.

Nếu ngày ấy không tình cờ chạm trán Ryu, có lẽ lúc này cuộc đời tôi đã rẽ sang một hướng rất khác rồi.

Chương 1

Vật đánh rơi màu đen

Việc tôi cứ đứng tần ngần trước cổng công viên cũng là có nguyên do. Ngày hôm ấy tôi đang trên đường về nhà và giờ về cũng đã rất trễ so với mọi khi, đến độ ánh mặt trời mọi hôm vẫn thường lấp ló bên cạnh dòng chữ “Công viên Ráng Chiều” trên cổng chào của công viên giờ đã lặn mất tăm.

Lúc này là khoảng thời gian ngắn ngủi giao thoa giữa lúc chạng vạng và khi đêm tối.

Bóng đèn tròn trên cột đèn bên cạnh chiếc xích đu đã được thắp lên để chiếu sáng công viên, thay thế cho ánh mặt trời hiện đã chìm khuất vào trong màn đêm.

“Thôi xong! Rõ là chán!”

Khi tôi vội vội vàng vàng quay lại trường lấy quyển sách giáo khoa cần có để làm bài tập về nhà thì bị giáo viên túm cổ lại nhờ làm chút việc này việc kia. Thử nghĩ mà xem, cuộc đời sao lại éo le thế cơ chứ. Rồi thêm đã định bụng sẽ tranh thủ về nhà sớm nhất có thể, vậy mà rốt cuộc lại đứng chững ở cổng công viên chỉ vì thoáng trông thấy hình như có một chiếc xích đu đang đong đưa qua lại dưới ánh sáng được rọi xuống từ cột đèn bên cạnh.

Khi ấy vào độ khoảng mười chín giờ tối.

Đúng thật là càng về thu thì trời càng mau chuyển tối.

Vào giờ này mà còn chưa chịu về nhà, vẫn la cà ở công viên như vậy, có khi tôi sẽ bị gom chung vào một đám với bọn người xấu không chừng. Nghĩ thế khiến tôi thấy cũng hơi chột dạ, vậy nhưng không hiểu sao tôi vẫn không thể nào rời mắt ra khỏi chiếc xích đu đang đong đưa tới lui kia.

Tôi đưa tay lên dụi mắt để nhìn lại cho rõ thì dường như đúng là có ai đấy đang ngồi trên chiếc xích đu kia thật. Lẽ ra tôi đã có thể mặc kệ, nhưng không hiểu sao hai bàn chân tôi vẫn cứ dẫn bước trên con đường lát sỏi trong công viên mà tiến tới chỗ ấy. Lúc đến gần thì thấy người ngồi trên chiếc xích đu là một cậu nhóc, cậu ta cứ liên tục dùng tay lau mắt hết lần này đến lần khác, mũi thì phát ra những tiếng thút thít sục sục.

... Ở kìa, đang khóc sao?

Một cậu nhóc đang ngồi kia, hiện lên trên khuôn mặt thơ ngây là đôi mày nhăn nhó nhíu nhặt còn đôi môi thì đang mím lại.

Dù gì tôi cũng đường đường là một học sinh lớp tám, gặp phải tình huống thế này sao có thể nhắm mắt làm ngơ rồi ra về như không hay biết. Nghĩ vậy tôi liền tiến đến gần chỗ xích đu để bắt chuyện: “Có chuyện gì xảy ra với em à?”

Mặc cho câu hỏi được tôi thốt ra, cậu nhóc vẫn cứ cúi gằm mặt xuống, ngồi yên bất động và không hề có bất cứ một phản ứng nào.

Hay là nó không nghe thấy mình hỏi nhỉ?!

Nghĩ thế nên tôi lại hít một hơi thật sâu, cố gắng để lần này có thể phát ra âm thanh to hơn: “Này nhóc, em bị lạc đường à?”

Tức thì, như thể cuối cùng cũng nhận ra sự có mặt của người khác, cậu nhóc từ từ ngẩng mặt lên rồi đưa mắt qua nhìn thẳng vào tôi. Tôi khi ấy đã cố gắng căng bạnh mặt ra để cười tươi hết cỡ nhằm tránh làm cho nhóc con hoảng sợ, nhưng có vẻ như mọi nỗ lực mang tính thiện chí của tôi đều đã hoàn toàn phản tác dụng, hai má tôi thành ra căng cứng đến độ tự bản thân tôi cũng cảm thấy rõ.

Từ khoảnh khắc ấy, khuôn mặt đang mếu máo của nhóc con bỗng dừng biến mất, thay vào đó là đôi mày cong lên thành hình cung và gương mặt hơi thuôn ra với vẻ băn khoăn xen lẫn khó hiểu. Trông nhóc con cứ như thể vừa mới gặp phải hồn ma bóng quế phương nào, khuôn miệng lắp bắp từ từ mở ra: “Người, người là ai?”

“Cái... cái gì? Người... á?”

“Mau nói xem, ta đang hỏi người đấy!”

“Gì... Gì cơ?... Ten á ?... À... Tôi... Tôi tên là... là Morisaki... Naeno...”

Tôi bất giác cất tiếng trả lời với điệu bộ rậm rập, cứ như thể một đứa cấp một đang mượn giọng nói của một người trưởng thành mà ngoan ngoãn tự giới thiệu về bản thân mình. Phải nói là tôi quá sốc đi chứ, từ trước đến giờ kỳ thực chưa từng có ai gọi tôi bằng “người”.

Nếu là bình thường thì chắc chắn tôi đã nổi cơn tam bành khi gặp phải tình huống này, nhưng chẳng hiểu sao lúc ấy tôi lại không thể nghĩ được đến bất cứ chuyện gì và cứ thế đứng trơ ra ngây như phỗng.

Nghe xong câu trả lời của tôi, cậu nhóc quay đi, làm như thể tôi có một gương mặt mà bọn con trai hể nhìn vào là không có chút hứng thú nào hết rồi cứ thế xãng giọng: “Để tôi yên giùm đi!”

Tất nhiên chị cũng muốn để cho nhóc yên lành, nhưng biết làm sao được...

“Trời đã tối lắm rồi, mẹ nhóc ở nhà chắc đang rất lo lắng đấy!”

Quan sát kỹ thì thấy cậu nhóc này đang mặc một bộ vest đen với kiểu dáng dành cho trẻ con, bên trong mặc chiếc sơ mi trắng, trên cổ áo còn thắt cả cà vạt đen. Có vẻ cậu nhóc này vừa mới đi viếng đám tang ở đâu đó xong, trên đường về nhà thì bị lạc đường. Thế nhưng xung quanh khu vực này làm quái có nhà tang lễ nào nhỉ, cố gắng lắm cũng chỉ nghĩ ra được một chỗ, nhưng lại là ở khu phố xa tít mù khơi so với chỗ này.

Tôi ngán ngẩm thốt lên “Mệt rồi đây...”, nghe thấy thế nhóc con liếc mắt nhìn sang tôi: “Naeno thì có việc gì mà phải mệt chứ?”

Haizz, thôi bỏ qua đi...

Đáp lại điệu bộ đầy vẻ uể oải và chán chường của tôi, thằng nhóc này lại cứ ở đấy mà cười hề hề hỉ hả, hỏi xem thế có dễ nổi điên với nó không cơ chứ.

“Tôi mới là người phải mệt đây này! Naeno thì cứ về nhà là được chứ gì!”

Tự nhủ giờ mình mà mở miệng ra không khéo lại làm thằng nhóc này bực mình thêm, vậy nên tôi tự an ủi rằng quyết định câm như hến không hề rãng nửa lời của mình quả là sáng suốt nhất.

Bầu không khí lặng im tiếp diễn suốt một hồi lâu.

Thế rồi một lúc sau, vì không thể tiếp tục chịu đựng bầu không khí ấy nữa nên tôi lại dè dặt cất tiếng hỏi: “Nhưng mà... nhóc đang gặp phải chuyện gì đó đúng không?!”

Đáp lại câu hỏi của tôi chỉ là một cái gật đầu mơ hồ: “Lần đầu tới chỗ này!”

Chà, thế thì đúng là lạc đường rồi.

“Thôi được, vậy chị sẽ đưa nhóc về nhà.”

“Gì cơ? Để cho Naeno dẫn về nhà á?”

Cậu nhóc vẫn còn có vẻ hoang mang nhưng đã kịp đặt chân xuống đất, tay chống hai bên hông: “Thôi đành vậy, hết cách rồi. Tôi sẽ để cho Naeno chỉ đường giúp nhé!”

“Cái gì cơ?... Để cho á?”

Cậu nhóc vẫn không có vẻ gì là để ý đến những lời tôi đang lẩm bẩm, ngược mắt lên nhìn tôi với gương mặt ngây thơ vô tội.

“Naeno đúng là một người kỳ lạ nhỉ!”

“... Hả?”

“Nói cho mà biết, lúc này không phải tôi đang khóc đâu, chỉ đơn giản là tôi muốn dừng lại để nghỉ ngơi một chút thôi nhé.”

Nghe cậu nhóc thốt ra những lời như vậy, tôi không nén nổi mà phải bật lên một tiếng cười phì. Nói năng thì đao to búa lớn thế nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một nhóc con tiểu học. Tốt thôi, vậy thì chị đây cũng sẽ không tiết lộ cho cứng biết là do lúc này cứng vừa mới khóc nên giờ trên hai má vẫn còn đọng lại mấy vệt nước mắt đã khô hằn lên đâu đấy nhé.

Nhìn kỹ lại, có lẽ cậu nhóc với gương mặt búng ra sữa này chỉ tầm tuổi một đứa học sinh lớp một. Chắc vẫn đang trong độ tuổi “chẳng muốn thua kém ai” đây mà. Nhóc con để tóc mái dài chấm mắt, đôi mắt tròn xoe khiến cho gương mặt càng thêm đáng yêu.

“Nhóc có biết địa chỉ nhà nhóc ở đâu không?”

“Hình như là số hai, cụm mười bốn, phường số ba. Đi thôi nào!” Cậu nhóc nói xong liền cứ thế mà thông thả bước đi.

“Này này, đợi chút!” Tôi gọi với theo bắt nó dừng lại: “Giờ chị dùng cái này để tra đường đã,” vừa nói tôi vừa lôi chiếc điện thoại di động thông minh mới được tặng hôm sinh nhật ra, mở ứng dụng bản đồ lên và bắt đầu tìm kiếm.

Trong lúc đợi ứng dụng khởi động, tôi lại ghé mắt sang quan sát vẻ mặt thân nhiên không bộc lộ chút cảm xúc nào của cậu nhóc bên cạnh. Một mảnh giấy màu đen đang trôi ra từ chỗ cái túi con trên ngực áo vest của cậu nhóc ấy, ngoài ra thì có vẻ như trong túi trống trơn không còn gì khác nữa.

Biết được địa chỉ nhà như thế cũng tốt rồi, giờ chỉ việc dẫn nhóc con về giao lại cho bố mẹ nó nữa thôi, cùng lắm thì dẫn nó đến giao cho cảnh sát là ổn. Bàn giao người xong xuôi mình sẽ tiếp tục phóng về nhà.

“Gì mà này giờ vẫn chưa mò ra được đường thế?”

Bị thằng nhóc thờ dài hối thúc, tôi vội vàng nhập địa chỉ nhà nó vào ứng dụng điện thoại.

Nhà tôi ở phường số một nên có lẽ cũng không cách quá xa nhà nhóc này.

Khoan đã, xem nào, hình như nhà của bạn mình là Sae cũng ở phường số ba hay sao ấy nhỉ?!...

“A, chị biết đường rồi. Là hướng này đây.”

Thằng nhóc lại hướng về phía tôi hối thúc: “Đi nào! Đi nhanh lên thôi!”

Rốt cuộc thì ai mới là người đang chỉ đường vậy?!

“Nhóc năm nay học lớp mấy rồi?” Vừa bước đi tôi vừa quay qua hỏi, nhưng nhóc con này chẳng thèm đáp lại lấy một câu.

Cũng được, nhóc không muốn trả lời thì thôi.

“Thế tên nhóc là gì?”

“Gì cơ? Tên á?”

“Ừ, đang hỏi tên nhóc đấy. Người ta đã cất công chỉ đường về tới tận nhà mà đến cả cái tên nhóc cũng không chịu nói cho biết nữa sao?!”

Khi đi đến đoạn đường có đèn điện nhá nhem, tôi liếc nhìn sang bên cạnh thì thấy cậu nhóc vừa lấy tay xoa xoa cổ vừa trả lời một cách lạnh lùng không chút cảm xúc: “Ryu, mọi người thường hay gọi thế.”

“Bé Ryu à?”

“Không phải bé Ryu mà là Ryu. Gọi vậy được rồi!”

Sau khi nhấn mạnh vào cách gọi tên của mình, có vẻ như nhóc Ryu không còn muốn nói gì thêm nữa, hai tay khoanh lại trước ngực và đồng dục bước đi y như người lớn.

Có khi thằng nhóc này đang sống với một ông lão có kiểu cách ăn nói ngạo mạn rờm đời và lỗi thời cổ lỗ sĩ cũng nên! Và hẳn là ông lão ấy cũng

rất lắm tiền!

Khi đến khúc ngoặt, tôi vừa lôi điện thoại ra để xác nhận lại hướng đi cho chắc ăn vừa buột miệng hỏi “Thế Ryu đang học trường nào?” thì thẳng nhóc quay sang nhìn tôi với vẻ ngán ngẩm: “Hỏi mãi! Hỏi suốt! Hỏi gì mà hỏi lắm thế?!”

“À, à... Xin lỗi nhóc nhé!”

Trông thấy tôi bối rối tiu nghỉu, nhóc con không còn làm ra vẻ bực mình nữa: “Thôi, không cần phải xin lỗi làm gì đâu!”

Phù, nhẹ cả người.

“Thế này giờ vẫn chưa nắm được hết đường đi hả?”

“À, ừ... chỉ một chút nữa thôi...” Nói xong tôi lôi điện thoại ra xem thêm lần nữa cho chắc. Địa điểm mục tiêu được bản đồ chỉ dẫn đến là căn nhà mà tôi đã biết khá rõ. Tôi vừa mới nhủ thầm rằng chắc không phải căn nhà ấy đâu nhỉ thì đọc kỹ bảng tên trước cửa nhà xong liền biết, hóa ra lại chính là căn nhà ấy, đúng là nhà của Sae rồi.

“Ryu này, theo chỉ dẫn trên bản đồ thì có vẻ như chúng ta đã đến nơi, nhưng...”

Tôi vừa đưa tay lên chỉ hàng chữ “Nhà Suzuki” trên bảng tên được treo ở cây cột trước nhà thì nhóc con đã thốt lên: “A, đúng rồi, đúng là chỗ này rồi. Đúng là cái mùi này!”

Nghe giọng nói có vẻ hớn hờ của cậu nhóc, tôi lấy làm khó hiểu: “Mùi á? Nhóc bảo mùi gì cơ?”

“Thôi, không có gì!”

“Hóa ra Ryu với Sae là chị em à? Ồ, nói thế thì hóa ra Ryu là em trai của Sae ư?”

Vậy mà từ hồi nào tới giờ mình cứ đinh ninh Sae là con một...

Trong lúc tôi còn chưa hết bối rối thì Ryu đã đứng trước chỗ cánh cổng dẫn vào nhà và ngoái lại nhìn phía sau: “Còn đứng đấy làm gì nữa? Chưa chịu về đi à?!”

“Hả?”

“Giờ tôi có việc bạn phải làm rồi!”

“Này, thế là thế nào hả thằng nhóc kia?”

Nãy giờ tôi đã nhịn lắm rồi, nhưng quá đáng đến mức này thì tôi cũng phải quát lại cho nó biết. Người ta đã vất công chỉ đường về đến tận nhà mà còn tỏ thái độ như thế? Dù có là em trai của Sae đi nữa, với cái lối cư xử như vậy không mắng nó một trận ra hồn thì không xong được.

Mặc kệ cơn giận lôi đình của tôi sắp nổi lên, thoát cái Ryu đã chạy tót vào trong hiên nhà.

“Thôi tạm biệt nhé bà cô!”

“Này! Thằng nhóc kia!” Tôi định chạy tới chỗ cửa căn nhà ấy thì chợt nghe bên tai có tiếng còi xe cứu thương rú ầm ỹ.

Quay đầu nhìn phía sau, tôi thấy một chiếc xe cứu thương phát ra tiếng còi inh ỏi có thể nghe được từ rất xa đang lù lù đến gần.

Ái chà, thôi đúng là nó đang chạy hướng về phía mình rồi.

“Này, Ryu! Đợi đã nào!”

Khi quay đầu lại nhìn hướng vào nhà, trước mắt tôi chỉ còn một cánh cửa sơn màu vàng lá trà đang đóng im ỉm.

Ryu vừa nãy vẫn còn đứng trước hiên nhà giờ đã biến đi đâu mất dạng, không để lại một chút tăm hơi. Tôi để ý thấy trên nền nhà ở ngay chỗ Ryu đứng có một mảnh giấy đang nằm chổng chơ. Chắc hẳn đó là mảnh giấy nhô ra từ túi áo vest của Ryu, không biết nó đã rơi xuống đất từ bao giờ. Dưới ánh đèn điện trong hành lang, mảnh giấy trông như thể một lỗ thủng đen ngòm.

Tôi cúi xuống nhặt lên rồi thử mở mảnh giấy đã được gấp nếp làm ba ấy ra xem: “Cái gì thế này?”

Trên mảnh giấy màu đen là những dòng chữ màu trắng được viết chi chít. Những chữ cái được viết ở một góc giống như phần ngoài lề của tờ giấy trông như thể một thứ tiếng nước ngoài mà tôi chưa từng thấy bao giờ.

Lại có thêm việc phiền toái rồi đây.

Khi quay mặt ra cửa, tôi trông thấy chiếc xe cứu thương ban nãy đang bẻ góc cua để tiến lại gần. Ánh sáng phát ra từ chụp đèn của xe cứu thương xoay vòng nhấp nha nhấp nháy, nhuộm đỏ cả khu vực mà nó đi qua.

Khi tôi đến được sát mép lề đường thì tiếng còi inh ỏi chột tắt. Xe cứu thương đã đỗ lại ngay bên cạnh tôi, đèn báo nguy hiểm cũng được bật lên.

“Này cháu, cháu là người trong nhà này à?”

Bị một nhân viên cứu thương vừa bước xuống từ xe hỏi như thế, tôi vội đáp lại: “A, dạ không phải đâu ạ!”

Rồi khi tôi quay đầu nhìn sang ngang thì đã thấy nhân viên cứu thương lúc nãy ấn nút chuông của hệ thống liên lạc gắn trên cửa, gọi điện thoại vào nhà.

“Đây có phải nhà Suzuki không ạ? Chúng tôi là nhân viên cứu thương.”

“Xin giúp chúng tôi với! Bố tôi... xin hãy nhanh đến giúp chúng tôi...”

Giọng nói của người nhận điện thoại trong nhà nghe có vẻ cực kỳ hoảng hốt.

Giọng của người này nghe rất giống với giọng của mẹ Sae...

Vừa nghe thấy thế, không để mất thêm thời gian, nhân viên cứu thương lập tức khiêng theo cáng cứu thương rồi nhanh chóng xông thẳng vào nhà.

Sự việc lúc ấy quá mức đột ngột nên tôi vẫn chưa thể bình tâm để lý giải được rằng rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra ở đây, khi định thần lại thì đã thấy mình đứng ngay góc đường chỗ có ánh sáng màu đỏ của đèn xe cứu

thương rọi tới. Hàng xóm xung quanh nhiều người đã chạy ra ngoài để xem có chuyện gì mà ồn ào thế. Không biết ông của Sae bị sao nhỉ? Vừa nghĩ ngợi lung tung tôi vừa ba chân bốn cẳng men theo con đường lúc này đã đi đến đây rồi chạy thật nhanh về nhà.

Trong bàn tay phải vẫn nắm chặt mảnh giấy màu đen lúc này, tôi nghĩ bụng: Thôi để mai lên gặp và kể hết mọi chuyện cho Sae nghe, sau đó nhờ cậu ấy chuyển mảnh giấy này cho thằng nhóc xác lác em trai cậu ấy vậy. Cầu mong ông của Sae bình an vô sự, hi vọng sẽ không có chuyện gì tồi tệ xảy ra với ông. Tôi vừa lẩm bẩm khẩn vái vừa vội vàng lao về nhà, trong lòng cứ cảm thấy trống rỗng lạ thường.

“Tình bạn là thứ mà nếu so với tình yêu thì sâu đậm và bền bỉ hơn rất nhiều.”

Đây là câu cửa miệng rất quen thuộc của Sakaguchi Kazuya. Sakaguchi Kazuya là bạn của tôi từ hồi tiểu học, từ bấy đến nay lúc nào chúng tôi cũng học cùng lớp. Vì thế đối với tôi mà nói Kazuya không chỉ là bạn cùng lớp mà còn là người bạn tri kỷ và thân thiết nhất. Khi lên cấp hai, càng ngày chúng tôi càng hay bị lũ bạn trong lớp trêu chọc, xì xầm và nói ra nói vào rằng “Hình như hai người thân thiết với nhau quá thì phải!”. Những lúc ấy Kazuya chỉ nhoẻn miệng cười thật tươi.

“Tình bạn là thứ mà nếu so với tình yêu thì sâu đậm và bền bỉ hơn rất nhiều.”

Mỗi khi nói ra câu trên dáng điệu của Kazuya trông đều rất tự tin và chắc chắn, thế nên lần nào cậu ấy mở miệng nói câu này tôi cũng đều gật gù tỏ ý tán thành. Tôi không thấy có gì phải khó chịu và còn thật sự cho rằng mối quan hệ giữa chúng tôi là mối quan hệ đã vượt lên trên cả tình cảm nam nữ thông thường.

Có một người bạn tri kỷ khác giới quả thật là một niềm hạnh phúc lớn lao. Ngày còn bé Kazuya vốn rất nhỏ con, thế nhưng kể từ khi được tham

gia vào đội bóng của trường trung học cậu ấy bỗng chốc trở nên cao lớn hẳn, dạo gần đây có vẻ được rất nhiều các bạn nữ để ý và đem lòng mến mộ. Mai tóc buông dài lãng tử, màu da vẫn giữ được vẻ rám nắng khỏe mạnh kể cả trong mùa thu rồi lúc cười còn để lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu; đúng thật là bao nhiêu ưu điểm quyến rũ chết người cậu ấy đều có cả, chẳng trách lại được yêu thích và được hâm mộ nhiều như thế. Cũng vì nguyên nhân này mà không ít lần tôi bị một nhóc con học lớp bảy - người đang phụ trách việc quản lý đội bóng của trường - nhìn ngó với ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc rồi hỏi: “Chị ơi chị, có phải đúng là chị đang hẹn hò với tiền bối Sakaguchi không ạ?” Kể cả khi bị hỏi như thế thì đối với tôi, Kazuya vẫn cứ là Kazuya như từ trước đến nay vẫn vậy, không hơn và cũng chẳng kém. Đã có rất nhiều đứa nhóc khi nghe tôi đáp lại rằng “Chúng tôi chỉ là bạn thôi!” đã cay cú bỏ đi nhưng vẫn giữ nguyên ánh mắt lờm lờm nhìn với theo sau lưng tôi. Hôm nay cũng như mọi ngày, buổi sinh hoạt lớp vừa mới kết thúc là Kazuya đã tiến lại rồi đứng chình ình ngay trước mặt tôi. Tiếp đến Kazuya vừa đặt cái bàn tọa lên bàn học của tôi một cách rất ư là tự nhiên vừa mở miệng bắt chuyện: “Sae mà nghỉ học thì đúng là chuyện lạ đấy!”

Ừ đúng rồi, sao hôm nay lại không thấy Sae đến trường?

“Hừm, có khi nào cậu ấy ốm không?”

Tôi chợt nhớ đến hình ảnh chiếc xe cứu thương đã trông thấy đêm qua, thế nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể mở miệng để thốt thêm lời nào.

“Ây dà!” Kazuya vừa xoay vai qua phải qua trái cho kêu rôm rốp vừa ngoác mồm ra ngáp một cái rõ dài: “Giờ không được nghe cái câu cửa miệng kiểu văn mẫu của Sae lại cứ thấy như thiếu thiếu thứ gì ấy nhỉ?”

“Câu cửa miệng kiểu văn mẫu á?”

Thấy tôi chưng ra bộ mặt có vẻ thắc mắc, Kazuya cũng tròn mắt ngạc nhiên: “Cậu đúng là không để ý gì cả. Chẳng phải mỗi lần mở miệng Sae

đều sẽ bắt đầu bằng cái câu quen thuộc ‘Theo như những dữ liệu tớ đã thống kê được thì...’ đó sao?’

“Ừ, đúng vậy, đúng là Sae thường hay nói kiểu thế. Tớ đã không để ý thấy thật.”

Một học sinh chăm chỉ đến độ được bầu làm lớp trưởng của lớp như Sae, hễ cứ mở miệng nói về bất cứ chủ đề nào là lại phải lôi những kiến thức tiếp thu được từ môn Thống kê ra để mà áp dụng vào việc trình bày.

Tôi bất giác nhớ lại hình ảnh Sae vừa dùng ngón trỏ nâng gọng kính cận lên trên sống mũi vừa trình bày về chuyện mình đang muốn nói.

“Khả năng quan sát của cậu tốt thật đấy Kazuya.”

Dù nghe tôi khen ngợi với giọng đầy ngưỡng mộ nhưng Kazuya lại tỏ thái độ ngán ngẫm: “Vì đầu óc của Naeno lúc nào cũng như đang ở trên mây ấy, từ xưa đến nay điểm này vẫn không thay đổi chút nào.”

“Cậu im đi. Đầu óc tớ lơ lửng trên mây bao giờ? Không hề nhé.”

Kazuya lại nhe răng cười hì hì, rồi như chợt nhớ ra điều gì nên lại “A” lên một tiếng sau đó hướng mắt về phía tôi.

“Mà thỉnh thoảng cậu cũng nên ghé đến xem đội bóng của trường tập luyện đi chứ!”

“Cậu đùa đấy à? Tại sao tớ lại phải đến? Tớ mà ló mặt ra xem thì sẽ không thể tưởng tượng nổi ánh mắt đội quân fan hâm mộ đông đảo của Kazuya nhìn tớ như thế nào đâu.”

Bị tôi từ chối thẳng thừng như thế, Kazuya chỉ khẽ lắc đầu và đáp lại một cách rất điềm nhiên: “Đúng là Naeno chẳng bao giờ để tâm vào chuyện gì hết.”

“Cậu nói tào lao gì đấy, tớ có quan tâm mà. Kazuya giờ đã là thành viên trong đội hình chính thức của đội bóng rồi nên cũng phải ý tứ thêm một chút đi nhé.”

Vừa lên năm thứ hai trung học^u Kazuya đã được chọn vào đội hình thi đấu chính thức của đội bóng trường, từ giờ trở đi đối với cậu ấy mà nói sẽ là những tháng ngày đầy ắp kỷ niệm đáng nhớ. Trong khi nhìn lại bản thân tôi thấy mình chẳng thay đổi gì cả, vẫn chỉ là một cái bóng vật vờ trong đội văn nghệ của trường. Trông thấy Kazuya được sống một cuộc đời mà ở đó cậu ấy có thể làm điều mình thích, không những thế còn đạt được chút thành quả, thật sự tôi cũng có hơi ghen tị.

Thế nhưng hôm nay trông sắc mặt của Kazuya không được tốt lắm.

“Ơ này Kazuya, sao trông sắc mặt cậu có vẻ không khỏe? Cậu không bị sao đấy chứ?”

“À, ừ, gần đây thể trạng của tớ không tốt, còn rất hay cảm thấy uể oải và buồn ngủ.”

Kazuya lại ngáp một cái rõ dài, sau đó từ bàn học bật người đáp xuống đất, làm động tác đưa tay ngang trán nghiêm túc chào tôi: “Thôi tạm biệt cậu, giờ tớ lại tới chỗ đội bóng để luyện tập đây.”

“Ừm, cậu cố gắng tập cho tốt nhé!”

Sau khi đứng trông theo Kazuya đã xách cặp chạy biến ra khỏi lớp học, tôi chuồn vào nhà vệ sinh. Vừa đóng cửa buồng vệ sinh một phát là tôi lôi ngay điện thoại di động ra. Thực tế thì học sinh bị cấm sử dụng điện thoại di động trong trường học, thế nhưng lúc ấy vì cảm thấy rất lo lắng cho Sae nên tôi đã quyết định bật điện thoại lên để gửi tin nhắn hỏi thăm cậu ấy.

“Chào buổi sáng. Hôm nay cậu nghỉ học à? Có chuyện gì thế?”

Đến giờ nghỉ trưa tôi lại lôi điện thoại ra để kiểm tra xem có tin nhắn hồi âm từ Sae không, thế nhưng trên màn hình điện thoại chỉ hiển thị trạng thái của tin nhắn là “Đã gửi” thay vì “Đã xem”.

Lát sau màn hình điện thoại mới sáng lên. Tôi kiểm tra thì thấy trạng thái của tin nhắn tôi gửi đi đã chuyển thành “Đã xem” và bên dưới là tin nhắn trả lời của Sae.

“Xin lỗi nhé, ông tớ vừa mới mất nên cả nhà cứ nháo nhào và hoảng loạn lên hết cả. Hôm nay mọi người trong gia đình tớ cùng tụ họp bên linh cữu, ngày mai sẽ là ngày tổ chức tang lễ...”

Ôi trời, điều mình lo sợ rốt cuộc đã thực sự xảy ra rồi...

Tôi ngược mắt nhìn lên trần nhà tối om, hóa ra xe cứu thương ngày hôm qua đã đến vì ông của Sae. Tôi đã gặp ông của Sae vài lần khi tới nhà cậu ấy chơi, ông của Sae trong trí nhớ tôi là một ông lão có vầng trán xếp nếp nhăn nheo nhưng trên đôi môi lúc nào cũng thường trực một nụ cười hiền lành và phúc hậu.

Vậy là ông đã ra đi vào lúc ấy, sau khi tôi rời khỏi...

“Ông cậu mất vì bệnh à?”

“Không phải đâu. Từ bấy đến nay tớ chưa từng thấy ông bị bệnh gì. Có vẻ lần này ông bị đột quỵ. Theo những dữ liệu tớ đã thống kê được thì đột quỵ có xác suất gây tử vong xếp ở vị trí thứ hai, chỉ sau bệnh ung thư thôi đấy.”

Tôi cứ lo sợ rằng lúc này hẳn Sae sẽ rơi vào trạng thái tâm lý bất ổn, thế nhưng khi thấy cậu ấy lại lôi bài tử về thống kê ra để nói chuyện thì tôi cũng thấy an tâm phần nào. Nhưng tôi nhớ mang máng hình như hôm nọ trong tiết học Sức khỏe, tôi có nghe giáo viên giảng rằng đột quỵ chiếm xác suất lớn thứ tư trong số các nguyên nhân gây ra tử vong cơ mà nhỉ?!... À nhưng thôi, thế nào cũng được, miễn Sae trông có vẻ ổn ổn như thế là tôi mừng rồi.

“Cậu vẫn ổn chứ? Tớ có giúp được gì không? Giờ tớ sang bên nhà cậu nhé?”

Sau khi tôi gửi đi tin nhắn với một đồng câu hỏi dồn dập như thế, Sae nhắn tin trả lời lại: “Mọi việc ổn cả mà”, còn kèm theo cả biểu tượng cảm xúc hình con mèo đang cười tươi rói rất là khỏe khoắn.

Cảm thấy yên tâm được phần nào, tôi rút tay vào túi váy để cất điện thoại thì đầu ngón tay lại chạm phải một thứ gì đó. Tôi liền lôi ra xem thử: “A, mảnh giấy...”

Là mảnh giấy mà hôm qua Ryu đánh rơi, tôi đã quên bẵng mất sự tồn tại của nó. Hôm nay Sae không thể đến trường nên cũng không có cách nào để trả lại mảnh giấy này cho nhóc ấy được.

“Biết làm sao đây, hết cách rồi.”

Tôi tự nhủ như vậy rồi không nghĩ ngợi gì thêm, cứ thế giở mảnh giấy ra xem. Trên mảnh giấy đen ngòm, những dòng chữ màu trắng mà tôi chưa từng thấy qua bao giờ được viết la liệt, trông cứ như mấy thứ mật thư vẫn thường thấy ở trên phim ảnh. Tôi vừa từ nhà vệ sinh bước ra hành lang vừa nghĩ ngợi lan man về Ryu.

Thằng nhóc đó vẫn ổn chứ nhỉ...

Kiểu nói chuyện ngang ngược, kẻ cả của nhóc con hẳn là bắt chước học theo điệu bộ của ông, nếu thế thì chắc hẳn giờ này thằng nhóc đang trong tâm trạng cực kỳ ủ dột và buồn bã đây.

Không biết nhóc ấy có còn khóc nhè nữa không... Bất giác tôi lại nhớ đến cảnh thằng nhóc vừa ngồi trên xích đu vừa lấy tay quạt nước mắt, chợt trong lòng thấy hơi thương cảm.

Trời thu lên cao, ngựa no căng cỏ.^[2]

Hôm nay tôi lại đang rảo bước một mình trên con đường về nhà. Ngược mắt nhìn lên, tôi thấy cả một bầu trời trong veo cao vời vợi với màu xanh trải dài vô tận. Độ chừng khoảng một tiếng nữa thôi là bầu trời này sẽ được tô điểm bằng một màu sắc mới: Màu vàng cam của ánh hoàng hôn. Nhất định là bây giờ ông của Sae đang ở trên bầu trời kia, nghĩ đến đây khiến nỗi xúc động trong tôi dâng trào.

Việc một người chết đi rồi cuộc là như thế nào?... Tôi chưa từng ở trong tình huống có người thân mất đi bao giờ nên cũng không thể tưởng tượng ra được lúc này Sae đang thật sự cảm thấy ra sao. Càng nghĩ ngợi nhiều thì nỗi buồn lại càng dâng đầy bên trong lồng ngực, tôi bèn lắc nhẹ đầu như để xua đi hết những suy nghĩ vẩn vơ. Tôi lại ngược mắt lên nhìn trời và thở dài, hóa ra vẫn còn chút ánh nắng chói chang đang rọi thẳng vào mắt tôi khiến tôi phải nheo mắt lại.

“Đang đi trên đường mà cứ lơ đãng thế là nguy hiểm lắm đấy nhé.”

Phía trước bỗng vang lên một giọng nói quen quen, trong một khoảnh khắc, tôi cứ tưởng đó là giọng của Kazuya.

Thế nhưng cái giọng nói cao vút này khi nghe cứ gợi lại cảm giác khó chịu sao sao, tôi liền hướng ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Một cậu nhóc đang đứng dựa lưng vào cột đèn, không ai khác chính là Ryu mà đêm qua tôi đã chạm mặt. Hôm nay Ryu vẫn diện y nguyên bộ vest đen ấy, đang thong thả bước về phía tôi.

“Tôi đã đứng đây đợi Naeno từ nãy đến giờ rồi đó!”

Này, lẽ ra trước hết nhóc phải cảm ơn chị vì hôm qua đã chỉ đường cho nhóc về nhà mới phải phép chứ.

Mặc dù hơi bất mãn nhưng tôi vẫn đáp lại: “Chào nhóc!”

Đáp lời tôi chỉ là một tiếng “Ừm”.

“Nhóc đứng đây chờ chị nãy giờ à?”

Đột nhiên nhớ đến việc Ryu có thể là em trai của Sae làm cơn giận trong tôi tắt ngúm.

“Mà này, nhóc. Chuyện xảy ra hôm qua thật đáng tiếc nhỉ. Mọi thứ xảy ra đột ngột quá phải không?” Những lúc thế này tôi cũng không biết mình nên nói gì sao cho hợp cảnh.

Thế nhưng đáp lại những lời chia buồn đầy sự xót mướt của tôi, Ryu tỏ vẻ như không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Hả? Đang nói về chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì ấy hả? Cái thằng nhóc này! Không phải ông nhóc vừa mới mất hay sao?”

“À, thì ra là về chuyện đó?”

Như thế đã dần hiểu ra, Ryu tỏ vẻ ngoan ngoãn gật đầu.

“Tối hôm nay mọi người sẽ tụ họp lại để thức canh linh cữu của ông phải không? Bây giờ nhóc cũng đang đến đó cùng mọi người à?”

“Vì sao phải đến?”

“Sao lại có thể hỏi vậy chứ!”

Thằng nhóc này không có khả năng nắm bắt được nội dung câu chuyện hay sao ấy nhỉ. Hay nó còn quá bé để có thể hiểu được chết là như thế nào?!...

“Thôi bỏ qua chuyện ấy. Giờ Naeno chỉ đường đến nhà số năm, cụm số mười một, phường số năm đi!”

“Hả? Cái gì cơ?”

“Lỡ đánh rơi bảng danh sách rồi, giờ mà nhờ cấp lại thì phiền phức lắm. Vẫn còn nhớ một vài địa chỉ trong đầu nên trước mắt cứ quyết định Naeno sẽ làm người dẫn đường nhé!”

Nghe Ryu thản nhiên thốt ra những lời như thế, tôi chột đứng hình mất ba giây đồng hồ rồi mới có thể phản ứng lại được.

“Chẳng phải Ryu là em trai của Sae sao, không phải hả?”

“Sae là ai chứ?”

“Sae là người bạn sống trong căn nhà mà hôm qua chị đã chỉ đường cho nhóc về đến nơi ấy. Không phải đó cũng là nhà của Ryu à?”

“Cái gì cơ? Tôi đã bao giờ nói như thế đâu?”

Đúng là Ryu chưa từng mở miệng ra nói câu nào như thế thật, tất cả đều là do tôi tự ý suy diễn cả. Chẳng trách mà này giờ nhóc con không hề tỏ ra vẻ gì là buồn bã hết.

“Thế tại sao nhóc lại bảo chị chỉ đường đến ngôi nhà đó?”

“Chuyện ấy không quan trọng, để sau đi. Bây giờ thì chỉ đường nhanh lên giùm!”

Có vẻ như Ryu không có ý định trả lời câu hỏi này của tôi. Đúng thật là...

Tôi cảm nhận rất rõ cơn giận lại đang từ từ dâng lên trong lòng mình. Mặc dù vậy, tôi đã kịp kiềm chế bản thân và tiếp tục đặt câu hỏi: “Chỉ đường đến đó để làm gì?”

“Phiền phức quá đi! Đã bảo là không còn thời gian rồi!”

Tôi tự nhủ với bản thân rằng phải kiềm chế cơn bốc hỏa lại, giờ không phải lúc thích hợp để nổi điên lên. Đối phương chỉ là một đứa nhóc con non choẹt vẫn còn hôi sữa.

“Chỗ bây giờ sắp đến có đúng thật là nhà nhóc không?”

“Đã bảo bao nhiêu lần là không còn thời gian nữa rồi mà!”

Tôi lại tiếp tục tự nhủ với bản thân mình rằng phải nguôi giận, phải cố gắng tươi tắn lên mà nặn cho ra được một nụ cười: “Thế nhưng...”

“Bà cô cứ léo nhéo suốt từ này đến giờ, phiền quá đi mất!”

“Này thằng nhóc kia!” Tôi nhận ra mình đang lớn tiếng quát ầm lên, chỉ thẳng ngón trỏ về phía Ryu.

“Để đây nói rõ một lần cho mà biết nhé. Đây không phải là dạng rảnh rỗi gì đâu. Hôm qua đây đã cất công chỉ đường đàng hoàng chu đáo cho rồi, thế mà cũng không hề có một tiếng cảm ơn, đến hôm nay lại còn ra lệnh bảo đây phải chỉ đường cho nữa hả? Bớt đùa đi! Với cái thái độ xấc xược như thế thì còn lâu đây mới lại chỉ đường cho nhé!”

Tôi nổi điên lên như thế tuyệt nhiên không phải do bị gọi bằng “bà cô” mà là vì cái bộ điệu ngang tàng xấc láo không xem người khác ra gì của thằng nhóc này. Chính thái độ ấy đã khiến cho giọt nước làm tràn ly, rốt cuộc chạm đến giới hạn chịu đựng cuối cùng của tôi.

Việc tôi thể hiện sự tức giận hóa ra lại mang đến hiệu quả vượt cả mức kỳ vọng, Ryu vừa kinh ngạc nhìn tôi với vẻ mặt lộ rõ sự hốt hoảng vừa lùi lại hai bước. Trong đôi mắt ấy không biết từ khi nào đã trào lên những giọt nước mắt rơm rớm long lanh; đôi môi mím chặt lại, bộ dạng như đang cố gồng lên để ngăn nước mắt không trào ra cùng với cái vẻ hối lỗi hiện rõ trên khuôn mặt cậu nhóc. Thế này thì trông có khác nào tôi đang hành hạ dẫn vật nó đâu chứ?!...

Thằng nhóc Ryu đang đứng đấy thờ mạnh đến mức rung cả hai bên vai lên kia, mặc dù điệu bộ nói năng tỏ ra như một người trưởng thành nhưng kỳ thực vẫn chỉ là một đứa bé. Ấy dà, chị đây đành chịu thua nhóc vậy...

“... Thôi được rồi, biết rồi!!! Giờ chị sẽ tận tình chỉ đường cho nhóc, nhưng đổi lại nhóc phải bỏ ngay cho cái lối xưng hô gọi người khác bằng bà cô đi nhé!”

Nghe những lời đó, Ryu đưa ánh mắt yếu ớt đăm đăm nhìn về phía tôi: “Sẽ chỉ đường cho thật không?”

“Vẫn chưa hiểu được mục đích của nhóc là gì... nhưng thôi cứ đi đã vậy...”

Nét mặt Ryu lúc này mới có vẻ giãn ra và nở nụ cười, xem chừng đã cảm thấy yên tâm phần nào.

“Tốt rồi. Thế thì đi nhanh thôi.” Ryu nói với vẻ thành tâm.

Tôi vừa mở điện thoại di động lên để tìm địa chỉ vừa không khỏi ngạc nhiên với việc thay đổi cách cư xử như trở bàn tay nhanh tới chóng mặt của cậu nhóc này.

Phường số năm hình như nằm ở khu vực nơi có trường tiểu học mà hồi xưa tôi theo học thì phải. Giờ lại bước trên con đường đến trường đầy kỷ niệm, tự nhiên tôi có cảm giác như thể mình đã thực sự lớn lên rồi. Từ bên ngoài nhìn xuyên qua các khe hở của hàng rào có thể thấy được sân trường lẫn với khu phòng học, thật kỳ lạ là tất cả đều trông bé tí ti.

“Ryu đang học ở trường này à?”

“Không phải!”

“Thế Ryu đang học trường nào?”

“Ôi dào!” Ryu chỉ nhếch môi cười, trông không có vẻ gì là muốn cho tôi biết câu trả lời, hơn nữa hình như còn sắp lại nổi cáu.

Thôi kệ, dù sao thì tôi cũng đã làm xong nhiệm vụ của mình là chỉ đường đến nơi cần đến. Điểm đến là một ngôi nhà có mỗi tầng trệt, có vẻ như đã được xây dựng từ rất lâu trước đây. Chắc chắn là chỗ này rồi.

“Tới nơi rồi đấy, nhóc!”

Vừa nghe tôi khẳng định như thế Ryu liền gật gật đầu với vẻ rất hài lòng sau đó quay lại định chào tạm biệt.

“Thế chào nhé!”

“Khoan đã, đợi chút xem nào!”

“Đã bảo không có thời gian rồi mà!”

Mặc kệ cái bộ dạng sốt ruột cáu bẳn như muốn đập thủng cả mặt đất dưới chân ấy của Ryu, tôi vẫn cứ đặt câu hỏi về điều mình đang thắc mắc: “Lúc nãy thấy nhóc có đề cập đến một bản danh sách, thế rốt cuộc đấy là danh sách gì?”

“Sao lại hỏi chuyện ấy? Có phải Naeno biết gì rồi không?”

Nghe Ryu hỏi những câu dồn dập như vậy, tôi bỗng nhớ ra điều gì đó. Có khi nào... có khi nào mảnh giấy đang ở trong túi váy tôi đây chính là cái danh sách mà Ryu đã đề cập đến?! Tôi vẫn giữ suy nghĩ này nhưng không

hiếu sao rốt cuộc chỉ lắc đầu qua lại và làm ra vẻ như mình chẳng biết gì. Dù sao tôi cũng đã phải chịu đựng cái lối cư xử không ra gì của thằng nhóc này quá nhiều rồi, nên quyết định lần này sẽ làm khó nó cho bõ ghét.

Ryu quay sang nhìn tôi với ánh mắt tức giận: “Không biết thì đừng có mà lo chuyện bao đồng, dở người, tìm tòi vớ vẩn.”

À à thằng oắt con này, chắc chắn là không có ai thêm làm bạn bè gì với nó hết, tôi bắt đầu thấy muốn giận điên lên được rồi đây. Rõ ràng ràng là thằng nhóc thiếu mất cái kỹ năng tiên quyết và cơ bản nhất trong việc giao tiếp với người khác, đó chính là “phải quan tâm đến cảm nhận của đối phương”. Đã vậy thì người lớn tôi đây phải mắng cho nó một trận nên thân.

“Bỏ ngay cái kiểu nói chuyện xác láo như thế đi nhé!”

“Tại sao?”

“Là vì thế đấy! Đã bảo vậy rồi thì cứ làm đi...” Lúc ấy tôi chẳng thêm trình bày hay giải thích lý do lý trấu gì thêm nữa cho mệt.

Bỗng âm thanh đêm qua tôi đã nghe thấy lại được truyền đến bên tai tôi. À mà không, hình như lúc này cũng có nghe thấy âm thanh này rồi, chỉ là tôi đang mãi tập trung nói chuyện với Ryu quá nên không để ý.

Tôi quay lại nhìn phía sau thì thấy có một chiếc xe cứu thương đang bẻ góc cua đi tới.

“Gì thế này? Tại sao lại...”

Khi tôi quay đầu về phía Ryu thì thằng nhóc đã lại mất dạng, không còn thấy ở chỗ nó vừa mới đứng lúc này. Nó bốc hơi cứ như thể vừa mới bị quỷ thần phương nào bắt đi mất vậy.

“Đâu rồi, Ryu?”

Tôi cất tiếng hỏi hướng về phía hành lang, nhưng tiếng nói của tôi đã bị chìm lẫn vào với âm thanh điếc tai được phát ra từ chiếc còi báo hiệu đang hú inh ỏi. Chuyện này thật quá kỳ lạ. Tôi nhủ thầm rằng có lẽ xe cứu

thương vẫn thình thoảng đi ngang qua con đường này, rồi nó sẽ nhanh chóng rời đi thôi. Đáng tiếc là lời cầu khẩn của tôi không có tác dụng, tiếng còi hú ngưng bật, chiếc xe cứu thương áp sát đến ngay phía trước ngôi nhà nơi tôi đang đứng sau đó dừng hẳn. Để tránh nảy sinh phiền phức, tôi vội vàng né sang một bên, rời khỏi vị trí mình vừa mới đứng. Các nhân viên cứu thương nhanh chóng xông vào trong ngôi nhà, chưa đầy năm phút sau họ đi ra, mang theo một người được vận chuyển bằng cáng cứu thương. Tôi thử liếc nhìn thì thấy dường như người đang nằm trên cáng là một cụ bà đã cao tuổi, sắc mặt trông xanh xao và tái mét. Đi theo phía sau là một người phụ nữ tầm tuổi trung niên với nét mặt hoang mang xen lẫn hoảng hốt.

“Chị cho xin tên của cụ bà ạ.” Một nhân viên cứu thương đang vừa hỏi người phụ nữ vừa ghi chú lại thông tin.

“Yoshida Machiko. Bà ấy là mẹ tôi!

“Tốt. Giờ nhờ chị cùng lên xe với chúng tôi nhé, chúng ta sẽ xuất phát ngay bây giờ.”

“Vâng.” Người phụ nữ leo lên xe ngồi với vẻ cực kỳ hoang mang và bắt đầu kêu gào gọi mẹ một cách thống thiết: “Mẹ ơi! Mẹ à! Mẹ ơi!”

Mình phải làm gì bây giờ?!... Tôi cố gượng cái cơ thể đang run bần bật của mình dậy và gắng sức bước đi, cảm nhận rất rõ tiếng trống ngực thình thịch đang đập dồn dập. Chuyện này thật bất thường, quá đổi bất thường. Tại sao xe cứu thương lại cứ nhất định phải xuất hiện ở địa điểm nơi mình vừa mới chỉ đường cho Ryu đến? Tại sao cả hai lần đều xảy ra sự việc giống y chang nhau? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Tiếng còi báo hiệu của chiếc xe cứu thương đã lao đi vun vút kia vẫn còn vang vọng khắp trong cảnh chiều tà.

Khi trong lòng bất ổn và tâm trạng ngổn ngang rối bời, tôi thường có thói quen lui tới một công viên có tên gọi là “Công viên Ráng Chiều”. Nghe nói công viên nằm ở vị trí có thể quan sát bao quát toàn cảnh khu phố này thực

ra có tên gọi là “Công viên Phường Ba”, thế nhưng từ chỗ công viên có thể ngắm cảnh chiều tà rất đẹp nên từ lâu nó đã được gọi với một cái tên khác là “Công viên Ráng Chiều”.

Tôi ngồi xuống một băng ghế trong công viên, đưa mắt ra xa chiêm ngưỡng ánh tà dương đang thiêu đốt bầu trời rực rỡ và bắt đầu nghỉ ngơi.

Vẫn không thể hiểu nổi mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào...

Nếu chỉ xảy ra một lần thì thôi chẳng nói làm gì, vậy nhưng mọi chuyện lại diễn ra đến lần thứ hai, có phải là quá trùng hợp rồi không? Tại sao Ryu lại nhờ mình chỉ đường đến những ngôi nhà ấy chứ? Cơn lốc chứa đựng những hoài nghi cứ thế dồn dập kéo tới và xoay vòng vòng bên trong đầu tôi.

“Này!” Tôi nhìn về phía có giọng nói phát ra thì thấy Kazuya đang tiến đến gần.

“Ồ, tớ tưởng giờ này cậu phải sinh hoạt cùng với đội bóng chứ nhỉ?”

Kazuya vừa mới đặt mông ngồi xuống đã thở dài, nét mặt trông có vẻ rất khổ tâm: “Ây dà... Không biết sao mà tớ thấy trong người cứ ồm ồm, không khỏe mạnh như mọi khi nên đã xin phép để hôm nay được về sớm.”

“Cậu bị cảm à?”

“Không hẳn thế, chỉ đơn giản là cứ thấy trong người rất ể oải.”

Đúng thật là lúc này ở trường tôi cũng đã nhận thấy nét mặt của Kazuya trông có vẻ rất mệt mỏi.

“Thế thì cậu tranh thủ về sớm mà nghỉ ngơi đi!”

“Hiếm hoi lắm mới gặp được lúc mặt trời lặn nên tớ muốn nán lại thêm chút nữa, phải ngắm cho bồ rồi mới về chứ.”

Ừ nhỉ, từ xưa đến nay lúc nào Kazuya cũng rất thích đến công viên Ráng Chiều, Tôi vẫn còn nhớ chúng tôi thường ngồi trên chiếc ghế đá trong công viên này mà tán dóc đủ thứ chuyện trên đời, đến khi nhận ra thì trời đã sập

tối từ lúc nào không hay và lúc đến nhà là lại bị bố mẹ mắng cho một trận vì tội la cà không chịu về sớm.

“Cậu bị thế có cần đi bệnh viện không?”

“Ôi dào, tớ biết nguyên nhân vì sao bị như vậy rồi!”

Khi tôi thắc mắc “Thế nguyên nhân là gì?” thì Kazuya đã trả lời rằng: “Có một con ma đêm nào cũng lảng vảng bên cạnh tớ rồi léo nhéo điếc hết cả tai, tớ bị nó làm phiền không ngủ được nên giờ mới thành ra thiếu ngủ thế này.”

Nghe thì giống như Kazuya đang nói dóc để trêu đùa tôi, thế nhưng tôi biết rất rõ những lời cậu ấy vừa nói hoàn toàn không phải đùa mà chính là sự thật. Trong suốt thời gian tiểu học Kazuya đã sống cùng với một nỗi khổ tâm: Từ bé đến giờ cậu ấy luôn có một năng lực ngoại cảm rất tốt, hễ cứ đến đêm là lại nghe thấy những giọng nói quái lạ. Nhưng điều khiến tôi không ngờ là đến tận bây giờ khả năng ấy của Kazuya vẫn còn, thế nên khi nghe cậu ấy nói vậy tôi cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Có lẽ cậu nên kiếm vị thầy pháp nào đó rồi làm lễ trừ tà đi thôi.”

“Ôi dào, nhưng tớ có làm chuyên gì xấu xa đâu, sao phải sợ. Tớ đã mua đồ để bịt tai rồi nên chắc từ giờ sẽ không vấn đề gì nữa!” Kazuya vừa nói vừa cười hề hả, để lộ ra chiếc răng khểnh.

Đúng là Kazuya, đến cả âm hồn cậu ấy cũng đối xử nhẹ nhàng như vậy. Tính cách này của cậu ấy từ đó đến giờ chưa hề đổi khác.

Dải màu đỏ rực rỡ được ánh chiều tà vẽ lên trên bầu trời đang lan rộng ra khắp mọi nơi.

Phía trên chỗ băng ghế nơi chúng tôi đang ngồi, bầu trời trông như thể đang đổ xuống những hạt mưa, từng giọt nước mang màu sắc vàng cam nhờ được ánh hoàng hôn phản chiếu rơi lâm thâm trên nền đất tạo thành một cảnh tượng đẹp đến nao lòng. Ngắm nhìn khung cảnh này khiến tôi không muốn đứng dậy ra về chút nào, chỉ muốn ngồi lại đây mãi thôi. Chợt

nhìn sang bên cạnh thì thấy chẳng biết từ bao giờ Kazuya đã ngủ mất tiêu. Trong lúc ngủ, lồng ngực cậu ấy phập phồng lên xuống theo nhịp điệu vào ra của hơi thở. Hẳn là cậu ấy phải rất mệt...

“Hừ!”

Không biết từ lúc nào Kazuya đã mở bừng mắt ra và đang quay sang cười với tôi trong lúc tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái.

“Nãy giờ là tớ giả vờ ngủ đấy. Diễn đạt quá phải không? Gần đây tớ mới học được chiêu này!”

“Cậu làm nhảm cái gì thế hả? Lo mà về nhà nhanh rồi ngủ cho đàng hoàng đi!”

“Cậu thật là... Vẫn cái kiểu lạnh lùng như thế không bao giờ khác đi được nhỉ!” Kazuya bật người đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói những lời ấy.

“Cậu cũng về nhà đi nhé, Naeno. Trời đã tối lắm rồi.”

“Ừ, tớ biết mà!”

Do ngược sáng nên hình ảnh Kazuya bước đi trông như thể một cái bóng đang bị hút vào một cái hố tối tăm và dần tan biến vào trong hư không. Cảm giác như thể Kazuya đang biến mất khiến tôi ít nhiều cảm thấy bất an.

Đến tận hai hôm sau ngày ấy tôi mới được gặp lại Sae.

“Chào buổi sáng. Cậu đã vất vả nhiều rồi.”

Nghe tiếng tôi bắt chuyện, Sae lại dùng ngón tay nâng cặp mắt kính gọng tròn của cậu ấy lên phía trên sống mũi rồi nhún vai: “Tối tận bây giờ, tớ vẫn không thể tin được rằng ông tớ đã thực sự ra đi.”

Tôi nhủ thầm, đúng là thế nhỉ. Cái cảm giác một người vừa mới hôm qua thôi vẫn còn ở bên mình mà nay đã mất, quả thật tôi không thể tưởng tượng ra được nó sẽ thế nào. Tôi không biết lúc này phải nói gì để an ủi Sae nên

cứ giữ vẻ tư lự ấy mà đặt mông ngồi xuống ghế. Chứng kiến bạn bè đang lâm vào hoàn cảnh đau buồn như vậy mà không nặn ra được một lời nào để an ủi họ, tôi cảm thấy mình thật tệ hại...

Trông thấy vẻ mặt ấy của tôi, Sae liền cười hì hì ra vẻ như muốn trêu chọc: “Thôi, đừng làm bộ mặt ủ rũ thế nữa. Theo như những dữ liệu tớ đã thống kê được thì khi một người thân mất đi, thời điểm chúng ta cảm thấy đau khổ nhất là vào bốn mươi chín ngày kể từ sau ngày người ấy mất. Vậy nên trong khoảng thời gian đó nếu thấy tớ buồn cậu vẫn có thể an ủi.”

“Ừ, tớ biết rồi...” Tôi đã không an ủi được gì mà ngược lại còn để cho Sae phải động viên, thế nhưng ít ra tôi cũng cảm thấy tâm trạng mình khá hơn một chút xíu. Sae đúng là một người bạn tuyệt vời, mặc dù là bạn thân nhưng thỉnh thoảng cậu ấy lại giống như một người chị gái.

“Ngoài chuyện đó ra thì cậu có đang gặp phải vấn đề gì không?”

Sae vừa lôi quyển sách giáo khoa ra vừa hỏi thế. Nghe cậu ấy hỏi vậy, gương mặt của Ryu lập tức xuất hiện và lớn vồn trong đầu tôi. Cái cậu nhóc Ryu đó đã lại biến mất tã không một lời cảm ơn, nếu chỉ một lần thì thôi coi như cũng chấp nhận được, đằng này đến lần thứ hai mà vẫn cư xử như thế... Hề cứ nhớ tới việc này là tôi lại thấy tức lộn cả ruột.

“À này, Sae có một cậu em trai phải không?”

“Làm gì có!”

“À thế hả?”

Quả đúng là Ryu không phải em trai của Sae. Đã thế thì mình chẳng cần phải e ngại gì hết, muốn nói gì cứ nói thoải mái. Nghĩ thế tôi như cởi được gánh nặng trong lòng và bắt đầu bộc bạch: “Tớ đang vướng phải chút chuyện với một cậu nhóc kỳ quặc...”

“Một cậu nhóc kỳ quặc á?”

“Một cậu nhóc trông chỉ cỡ học sinh tiểu học thôi, thế nhưng cứ suốt ngày giở giọng bề trên rồi sai khiến tớ làm đủ thứ...”

“Hà?” Trông Sae lúc này có vẻ ngạc nhiên lắm. “Thế nó sai khiến cậu chuyện gì?”

“Kiểu như bắt tớ phải chỉ đường cho nó đến chỗ này chỗ kia... Đã thế khi tớ giúp xong rồi nó lại cứ vậy mà biến mất tăm, không một lời cảm ơn gì hết. Cậu xem, rõ ràng nó quá vô lễ phải không?” Tôi vừa kể chuyện vừa để ý quan sát nét mặt của Sae, nếu tôi không nhầm thì trên gương mặt ấy vừa thoáng hiện lên một nét cười...

Sae gật đầu liên hồi tỏ vẻ đồng tình rồi bắt đầu mở miệng: “Này nhé, theo như những dữ liệu tớ đã thống kê được thì hình như mấy đứa con trai ít tuổi hơn bọn mình đang rất có giá đấy!”

“Cậu đang làm nhằm gì thế hả Sae?”

“Nếu cậu đã lỡ thích người ta rồi thì phải cố mà chịu đựng thôi!”

“Này, cậu thôi đi. Tớ có nói là tớ thích nó đâu. Chưa kể nó mới chỉ là một thằng nhóc cấp một, không phải vẫn còn là một đứa con nít thôi sao!”

“Ha ha, nhưng so với một đứa con nít thì cậu cũng có khác gì lắm đâu!” Sae vừa nói vừa cười, đôi má cậu ấy phồng lên phúng phính.

Không thể ngờ được rằng Sae lại nghĩ tới chuyện tôi có tình ý đối với Ryu. Tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng chuyện đó tuyệt đối không bao giờ xảy ra. Nhưng thôi kệ, được trông thấy Sae tươi cười như thế cũng tốt.

Sau khi tan học, trên đường về tôi và Sae chia tay nhau ở chỗ ngã tư. Khi chỉ còn một mình, tự nhiên tôi lại nghĩ đến tờ giấy vẫn còn để trong túi từ bấy đến giờ, chắc vì lúc nãy tôi đã nhắc đến chuyện về Ryu với Sae. Bằng một điệu bộ như thể đang lén lút, tôi đứng nấp sau cột đèn điện và bắt đầu lôi tờ giấy đó ra. Tôi cứ nhìn chăm chăm vào tờ giấy màu đen ấy rồi quyết định mở ra xem thêm lần nữa.

“Hà? Gì thế này?!”

Không hiểu sao nội dung trên tờ giấy lại có sự thay đổi so với lúc trước. Rõ ràng hôm nọ khi tôi lật ra xem thì thấy nội dung trên mảnh giấy được

viết hoàn toàn bằng chữ tiếng nước ngoài, thế nhưng lúc này đều đã chuyển thành chữ tiếng Nhật... Ở dòng trên cùng, bên trái là dòng chữ “Suzuki Genzaburou”, bên phải cạnh đó là dãy số được viết chi chít “8520181010194833”, cuối cùng là dòng chữ “Nhà số hai, cụm mười bốn, phường ba”.

Đột nhiên tôi cảm thấy tiếng trống ngực của mình bắt đầu đập thành thịch. Tôi chắc chắn rằng lần trước khi mở tờ giấy này ra xem, trên đó chỉ toàn những ký tự mà tôi không tài nào đọc được, thế mà bây giờ...

“Chẳng lẽ các ký tự được viết trên tờ giấy này lại có thể tự mình biến đổi?...” Tôi cứ tự hỏi như thế nhưng tất nhiên vẫn không thể nào lý giải nổi về chuyện đang xảy ra.

Đợi đã, Suzuki Genzaburou không phải là ông Gen của Sae à?!... Dòng chữ “Suzuki Genzaburou” này chắc là tên đầy đủ của ông Gen nhà Sae rồi. Nhưng tại sao tên ông Gen lại có ở đây? Tôi cảm nhận thấy rất rõ ràng rằng trống ngực của mình đang càng lúc trở càng trở nên dồn dập. Dòng tiếp theo trên mảnh giấy có ghi hàng chữ “Yoshida Machiko” và bên cạnh là dãy số “7520181011174625”.

Hai chân tôi vẫn vô thức bước đi, hướng về phía địa chỉ được ghi bên cạnh cái tên “Yoshida Machiko”. Không thể nào, không thể nào có chuyện như vậy được. Tôi vừa bước đi vừa tự chất vấn rồi lại tự trả lời như thế không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng đến được chỗ con đường hôm nọ đã đi cùng với Ryu. Tôi loáng thoáng trông thấy khung cảnh phía trước, rất nhiều người đang tụ tập lại ở cổng ngôi nhà nơi hôm ấy tôi đã chỉ đường cho Ryu đến. Một vài người mặc trang phục màu đen đang cúi đầu đáp lễ với khách. Người vừa cúi chào vừa không ngừng rơi nước mắt kia chính là người phụ nữ trung niên tối hôm đó đã lên xe cứu thương đi cùng với cụ bà nằm trên cáng. Họ đang tổ chức tang lễ ư? Cảm giác như ngạt thở, tôi vội chạy thật nhanh lướt qua ngôi nhà ấy, rẽ vào một con đường ở khúc cua rồi dừng lại, đứng tựa lưng vào tường thở hổn hển. Vậy là những điều tôi lo ngại đã thực sự xảy ra... Đầu tiên là Suzuki Genzaburou sau đó đến

Yoshida Machiko, những người có tên được viết trong mảnh giấy này đều lần lượt qua đời. Tờ giấy này, có khi nào lại là...

“... Tờ giấy này có khi nào là một ‘Danh sách Tử thần’ không nhỉ?!...”

Chương 2

Tên cậu có màu trắng

“Ồ kìa, sao mẹ thấy sắc mặt con trông tồi tệ lắm.” Sáng hôm ấy, vừa trông thấy tôi đang ngồi chờ người ra trong bếp mẹ đã bật cười và nhận xét luôn như vậy.

“Mẹ nói thế với đứa con gái đã lớn từng này của mẹ mà được sao ạ?” Tôi vừa đón lấy tách cà phê vừa càu nhàu, còn mẹ thì quay sang bỏ bánh mì vào trong lò nướng.

“Cái mặt của con nhìn là biết ngay đang buồn ngủ rồi. Tối hôm qua con lại thức khuya nữa đấy phải không?”

“Người dễ ngủ như Naeno mà cũng có lúc mất ngủ cơ à, lạ quá nhỉ!”

Tôi không thể tìm ra được lời giải thích nào hợp lý để nói với mẹ vì quá thật thường ngày tôi là đứa không bao giờ gặp phải vấn đề gì về giấc ngủ. Thế nhưng mấy ngày gần đây tôi không tài nào ngủ nổi, cứ nhắm mắt là lại thấy bản thân chui vào trong một căn phòng tối, dùng đèn pin điện thoại rọi vào tờ giấy màu đen rồi thần thờ nhìn chăm chăm vào đó.

Hôm nọ khi tôi xem tờ giấy thì hai dòng phía dưới dòng chữ có ghi tên bà Yoshida Machiko còn là những ký tự của một ngôn ngữ nào đó lạ hoắc. Thế nhưng tối hôm qua khi tôi kiểm tra lại lần nữa, chúng đã được chuyển hoàn toàn sang tiếng Nhật. Quá bức bối, tôi thẳng tay ném cái danh sách chết tiệt ấy ra xa cho khuất mắt rồi định bụng sẽ cuộn mình trong chăn êm nệm ấm mà đánh một giấc cho khỏe. Thế nhưng rốt cuộc tôi vẫn cứ nằm đó trần trọc mãi và không thể nào đi vào giấc ngủ... Càng nghĩ càng thấy

không thể nào sai được, chắc chắn nội dung được viết trong tờ giấy ấy là một “Danh sách Tử thần”.

Từng bước một, tôi bắt đầu lý giải ra được rằng hai chữ số đầu tiên dùng để biểu thị cho số tuổi, những con số tiếp theo lần lượt là ngày tháng và giờ giấc. Ví dụ tôi đoán như sau: Đối với dãy số của bà Yoshida Machiko là 7520181011174625 thì hai ký tự đầu tiên “75” biểu thị số tuổi của đương sự khi qua đời. Tiếp đến “2018” biểu thị cho năm dương lịch tại thời điểm đó, sau đấy là tháng Mười, ngày mười một, cuối cùng là mười bảy giờ bốn mươi sáu phút hai mươi lăm giây.

“Thế nhưng sao có thể tiên đoán trước được mọi chuyện như vậy?” Câu hỏi này tôi đã tự hỏi bản thân không biết mấy chục lần nhưng vẫn chịu không thể đưa ra câu trả lời.

“Rốt cuộc là thế nào nhỉ?”

Người mẹ không hề biết chuyện gì đang xảy ra của tôi đã đặt trước mặt tôi một đĩa bánh mì thơm phức vừa mới nướng xong, vậy nên tôi cũng đành phải cố mà gặm bánh với tâm trạng hoang mang tột độ. Với những chuyện như thế này, kể cả khi tôi kể cho mẹ nghe thì chắc mẹ cũng sẽ chẳng bao giờ tin lời tôi nói. Không chừng còn làm mẹ lo lắng về việc liệu đầu óc của tôi có vấn đề gì không...

Dù thế nào thì cũng phải gặp lại Ryu để xác minh cho rõ ràng mọi chuyện. Thế nhưng làm cách nào để gặp lại thằng nhóc ấy bây giờ? Rốt cuộc thì vì sao Ryu có được danh sách này? Ryu thực ra là ai? Có khi nào Ryu không phải một người bình thường như mọi người không? Sao mà lần thứ mình không thể hiểu được thế này... Rồi còn cả việc các ký tự trong danh sách ghi tên ấy cứ dần dần chuyển hết sang thành tiếng Nhật nữa chứ, thật quá đáng sợ. Nghĩ đến đây, tôi chỉ muốn trả quách cho Ryu cái của nợ này mà lúc trước cậu ta đã than thở rằng đang gặp phiền phức vì lỡ đánh rơi, thế nhưng...

“Hãy dà, không thể được...” Tôi cứ vừa gặm bánh mì vừa lăm bằm như thế trong mồm.

Từ khi biết rõ thực chất cái danh sách ấy là gì thì nỗi sợ hãi cứ đeo bám lấy tôi không chịu rời bỏ dù chỉ một giây... Tóm lại thì đó là một danh sách ghi tên những người sẽ chết đúng không? Nếu cứ tiếp tục dính líu vào chuyện này, tôi có dự cảm không lành rằng sắp có chuyện gì đó kỳ lạ xảy ra.

“Mẹ ơi, con hỏi chút ạ...”

“Ừ...” Mẹ đang nhâm nhi tách cà phê trên tay, há miệng ngáp một cái rõ dài và nhìn về phía tôi.

“Ờ, ừm... Việc người ta chết đi ấy ạ, rốt cuộc là sao hả mẹ?”

“Hử?”

“Nếu ngày nào đó một người đột nhiên qua đời thì những người còn sống sẽ cảm thấy thế nào ạ?”

Có vẻ câu hỏi của tôi hơi đường đột nên mẹ gãi đầu vẻ như không biết nên trả lời ra sao, nhưng sau một hồi suy nghĩ, mẹ hơi chồm người về phía trước một chút và bắt đầu giải thích cho tôi: “À, ừm..., mẹ nghĩ có lẽ cách phản ứng của từng người sẽ khác nhau, tùy thuộc vào tình cảm trước đó mình dành cho người vừa mất khi họ còn sống mà mình sẽ cảm thấy đau khổ hay mất mát...”

“Tình cảm ư?”

Theo như Sae nói thì cậu ấy vẫn chưa cảm giác được gì. Nếu giả sử ông bà mình mất đi thì tôi sẽ cảm thấy thế nào nhỉ? Tôi vẫn chưa thể hình dung ra.

“Nếu biết trước đối phương sẽ chết vào một thời điểm nào đấy... cảm giác đau khổ và mất mát có vơi bớt đi được phần nào không ạ?” Tôi lại chêm thêm ý vào câu hỏi vừa nãy của mình với một âm lượng như đang

thều thào, đến độ chính tôi cũng cảm thấy bất ngờ: “Chuyện này con chỉ giả sử thôi mẹ nhé...”

Mẹ trả lời tôi với vẻ mặt kiêu rất lấy làm lạ: “Cái đó thì chắc cũng hơi khó. Vì thường thì sau khi một người qua đời, người còn sống ít nhiều sẽ nảy sinh suy nghĩ hối tiếc kiểu giá như lúc họ còn sống mình đã làm điều này điều kia cho họ...”

“Mẹ đã từng trải qua hoàn cảnh tương tự như thế rồi ạ?”

“À, ừm,... thì những chuyện như vậy càng sống lâu con sẽ càng có thêm kinh nghiệm.”

Nói xong mẹ chớp chớp mắt hỏi tôi: “Mà sao con lại hỏi chuyện này? Con đang làm bài tập về chủ đề ấy à?”

Nghe mẹ hỏi, tôi lật đật nuốt ực miếng bánh mì xuống họng và uống cạn tách cà phê, sau đó lập tức bật người đứng dậy: “Không có gì đặc biệt đâu mẹ. Thôi con đi đây ạ.”

“Ừ. Con đi cẩn thận nhé.”

Khi đã lao ra đến hiên nhà với bộ dạng như thể đang chạy trốn, tôi mới có thể thở phào. Nếu bây giờ tôi tới gặp những người có tên trong “Danh sách Tử thần” rồi bảo với họ rằng ngày mai là ngày họ sẽ lìa đời, liệu những người này sẽ phản ứng ra sao? Hoặc nếu chính tôi là người được nói cho biết điều đó thì tôi sẽ cảm thấy như thế nào? Có lẽ một phần vì trước giờ tôi chưa từng có suy nghĩ về cái chết nên giờ đây mới cảm nhận được rất rõ nỗi sợ hãi cứ đeo bám lấy mình.

Hôm nay có vẻ Kazuya đã khỏe hơn và đang chạy tới chạy lui rất hoạt bát trong cái lớp học bé xíu xiu này. Từ xưa đến giờ cậu ấy vẫn luôn là một người rất hiếu động, vì thế nếu không được chạy qua chạy lại nói chuyện với người này người kia trong lớp cậu ấy sẽ không thể nào chịu nổi. Từ sáng tới giờ tôi đã nghe giọng Kazuya tán chuyện có vẻ rất cao hứng với mọi người từ bên phải sang bên trái rồi lại vòng ra cả đằng sau.

“Này, cậu bớt nhặng lại chút đi!” Tôi quay sang nói thế khi thấy cậu ấy vừa mới đặt mông xuống chỗ ngồi bên cạnh.

Thế là Kazuya tròn xoe mắt hỏi lại: “Tớ làm cậu thấy khó chịu à?”

“Cậu đã là học sinh năm hai trung học rồi đấy nhé. Cậu nên bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về con đường sắp tới của mình đi là vừa!”

“Thế còn Naeno? Cậu đã có lựa chọn cho bản thân chưa?”

“À, ờ...”

Mọi chuyện bắt đầu lặp lại y chang cái mô-típ từ trước đến giờ.

Bị hỏi ngược một câu mà tôi không bao giờ muốn bị hỏi, tôi liền xẵng giọng: “Cậu phải có quyết định của riêng mình đi, điều ấy mới là quan trọng.”

Kazuya đáp lại tôi bằng một tuyên bố chắc nịch: “Tớ sẽ không quyết định gì hết!”

“Cậu thấy đấy, chúng ta không thể biết được liệu rằng ngày mai có phải là ngày cuối cùng mình được sống trên cõi đời này hay không, đúng chưa nào? Vậy nên trước mắt sao không sống hết mình cho hiện tại nhỉ?”

Nói cũng đúng...

Thật trùng hợp là sáng hôm nay tôi cũng đã có cùng suy nghĩ với Kazuya về vấn đề này, thế nên khi nghe cậu ấy thốt ra những lời ấy tôi như thể bị cứng họng và không tài nào mở miệng phản bác.

Tất nhiên lúc đó Kazuya không hề hay biết về những suy nghĩ đang diễn ra trong đầu tôi, cậu ấy cứ vậy mà nằm úp mặt xuống bàn, kê đầu lên hai cánh tay đang xếp lại thành khung hình chữ nhật.

“Hãy dà, không hiểu sao dạo này tớ cứ thấy mệt mỏi kinh khủng!”

Nghe giọng Kazuya thật thiếu sức sống. Lúc nãy khi cậu ấy chạy qua chạy lại nói chuyện với các bạn trong lớp tôi đã để ý thấy sắc mặt của cậu

ấy không được tốt lắm. Từ xưa đến giờ hai đứa đã chơi với nhau đủ lâu để tôi có thể dễ dàng nhận ra mỗi khi cậu ấy đang cố gắng quá sức.

“Chẳng lẽ hồn ma kia vẫn còn lảng vảng bên cạnh cậu à?”

“Cũng một phần là vậy.”

“Cậu nói một phần tức là còn có nguyên nhân khác, ví dụ như cậu đã luyện tập quá sức ở đội bóng ấy hả?”

Tôi ngó qua bên phải thì thấy đầu Kazuya gật gật, mặt vẫn kê lên bàn.

“Đúng thật là tớ đã luyện tập và không nghỉ ngơi dù chỉ một ngày. Rất có thể tớ sẽ được tiến cử vào trường cấp ba Hitotsubashi đấy.”

“Thật thế sao?”

Trường Hitotsubashi là một trường cấp ba rất có tiếng tăm, sở hữu hẳn một đội bóng mạnh đến độ cả đứa như tôi cũng còn biết đến.

“Hóa ra tớ vẫn chưa kể với cậu à? Hôm nọ thầy cố vấn của đội bóng đã nói với tớ như vậy!” Kazuya vẫn kê đầu lên bàn, chỉ quay mặt sang cười thật tươi, lúc ấy tự nhiên mặt tôi cũng giãn ra và nở một nụ cười đáp lại.

“Thế thì tuyệt quá rồi còn gì. Không hổ danh là Kazuya.”

“Chứ sao!” Kazuya vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn về phía bục giảng đang trống trơn chưa có ai đứng.

“Thế nên giờ không phải lúc để tớ nghỉ ngơi. Chắc mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Cậu nói như thế chuyện này là chuyện của ai khác chứ không phải của cậu vậy. Lo mà chú ý giữ gìn sức khỏe cho cẩn thận đi!”

“Rồi rồi, tớ biết rồi!”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, một ngày ở trường lại bắt đầu giống như mọi khi. Tôi ghét cay ghét đắng các tiết học Thể dục. Cả bản thân tôi lẫn

những người xung quanh đều biết rất rõ rằng hệ thần kinh vận động của tôi hoạt động không được tốt lắm, thế nên mỗi giờ học Thể dục đối với tôi mà nói chỉ toàn những tiếng thở dài. Về khoản này thì Sae cũng tệ chẳng khác gì tôi, nhưng được cái cậu ấy vẫn có thể phát huy được khả năng của mình thông qua vị trí chỉ huy trong đội chơi môn bóng né. Bóng né là một môn thể thao mang yếu tố tập thể và đòi hỏi phải có kỹ năng tính toán chiến thuật, thế nên cậu ấy vẫn đỡ thâm hơn tôi nhiều. Còn tôi lúc chơi trong đội hết lần này đến lần khác chỉ toàn biết ngáng chân những thành viên còn lại, tệ hại đến nỗi chính tôi cũng không thể nào mà chấp nhận nổi. Thế nhưng buổi học Thể dục hôm nay còn khủng khiếp hơn cả những buổi học khác, vì hôm nay là ngày lớp tôi chọn ra những thành viên của “đội chơi tiếp sức” để chuẩn bị cho trận đấu mang tính quyết định của Kỳ đại hội thể thao mùa thu.

“Haizzz...”, tôi vừa ngửa mặt lên nhìn bầu trời mùa thu trên cao buông tiếng thở dài, vừa bước đi mà không để ý gì đến xung quanh thì nghe thấy tiếng Sae cũng đang đứng bên cạnh thở dài nãy nê: “Haizzz...”

Trong số các loại hình thể thao vận động thì cái trò tiếp sức này là môn tôi tệ hại nhất, đến độ tôi sẵn sàng trao giải quán quân cho trò này nếu xét trên tiêu chí về độ khó nhằn. Có nghĩa là nếu chơi trò này, chắc chắn tôi sẽ là đứa gây phiền phức cho các thành viên cùng đội. Nếu vậy thì tôi thà làm đứa về chót trong mấy môn như chạy cự ly ngắn còn hơn. Tôi cho rằng giáo viên không nhất thiết phải tốn công chia mọi người thành từng nhóm rồi từ đó chọn ra các thành viên của đội chơi tiếp sức làm gì cho mệt, chỉ cần căn cứ theo thứ tự tốc độ chạy của mỗi học sinh mà chọn là được. Nhưng đằng này giáo viên lại cứ khư khư cái khẩu hiệu “Phải tuyển chọn một cách công bằng”, cách làm này chỉ càng khiến cho mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Có vẻ sắp đến lượt bấm giờ của nhóm đầu tiên. Sao tay tôi lại chảy mồ hôi vào đúng thời điểm trước khi chạy thế nhỉ...

Vì các nhóm không phân riêng nam nữ nên đương nhiên trong nhóm tôi cũng có cả mấy đứa con trai. Cứ tưởng được xếp chung nhóm với Kazuya thì đỡ, ai dè thực tế lại hoàn toàn trái ngược, Kazuya vốn dĩ chạy rất nhanh nên đang phát huy rất tốt khả năng trong môn Thể dục.

Thế nào khi thấy chúng tôi ở cùng một nhóm mấy đứa khác trong lớp cũng sẽ xì xầm kiểu: “Lẽ ra nhóm này đã có thể thắng, nhưng chỉ vì có con bé ấy trong nhóm nên cuối cùng không làm nên chuyện.” Tất nhiên lúc bình thường hai chúng tôi rất hay cãi nhau, nhưng Kazuya không phải người thích chỉ ra điểm yếu của người khác, ngược lại chính tôi là người luôn tự ý thức được về sự yếu kém của bản thân mình...

Nhìn về phía Kazuya, tôi chợt cảm thấy có điều gì đó không được bình thường. Trong khi những người khác đang tuần tự khởi động thì từ nãy đến giờ Kazuya vẫn cứ ngồi thừ ra đấy. Chắc Kazuya đang lo lắng vì thấy kết quả của các đội khác, thế nhưng trông cậu ấy như thể đang gục mặt xuống nhìn chăm chăm vào nền đất dưới chân. Có chuyện gì vậy nhỉ? Tôi chạy lại ngồi bên cạnh Kazuya và nhận ra có điều gì đó bất thường: Hai mắt cậu ấy nhắm chặt lại kiểu như đang phải chịu đựng một cơn đau cực kỳ dữ dội.

“Này, Kazuya!”

“Không xong rồi!” Cậu ấy cố gắng trả lời nhưng trong giọng nói dường như không còn chút sức lực nào hết, mồ hôi rịn ra lấm tẩm trên trán.

“Cậu bị sao thế? Cậu thấy không khỏe à?”

Có vẻ như đến cả việc trả lời cũng đã trở nên quá khó khăn đối với Kazuya nên cậu ấy chỉ dùng đầu gật gật vài cái. Những bạn khác trong đội xúm lại hỏi thăm: “Có chuyện gì với cậu thế Kazuya?”

Cảm giác bất an trong lồng ngực đang lớn dần, đến mức tôi không thể nào thở nổi.

Sắc mặt Kazuya dần biến chuyển theo hướng rất tệ, từng hơi thở lặp lại khó nhọc.

“Này này, Kazuya, cậu nghiêm túc lại xem nào!” Một bạn nam chạy đến đập đập vào vai của Kazuya vì tưởng rằng cậu ấy đang đùa.

Tôi nhìn cảnh tượng ấy mà không thể nào tin nổi vào hai mắt mình. Kazuya từ từ ngã đổ người sang một bên và vì không hề dùng tay để chống nên cậu ấy ngã rầm một cái xuống đất, tạo thành một âm thanh như thể tiếng nền đất bị rung chuyển.

“...Ồ kìa, Kazuya!”

Như để át đi những tiếng xì xầm, có ai đó lớn tiếng la lên: “Thầy ơi, Kazuya bị...”

Kể cả khi đã nghe thấy tiếng bước chân của thầy giáo đang vội vàng chạy đến, tôi vẫn cứ đứng đơ ra mà nhìn chăm chăm, không rời mắt khỏi Kazuya. Gương mặt cậu ấy lúc này trắng bệch và tái mét, không có một chút sinh khí nào hết. Sắc mặt này trông không khác gì với sắc mặt của người được khiêng lên xe cứu thương mà hôm nọ tôi đã trông thấy. Khung cảnh lúc đó cứ biến đổi liên tục và nối đuôi nhau hiện lên trước mắt tôi, hết như những hình ảnh trong một bộ phim đang được tua rất nhanh.

Thầy giáo lớn tiếng ra lệnh cho ai đấy: “Mau gọi xe cấp cứu đi!”

Mọi người trong lớp liền xúm lại xung quanh Kazuya.

Cậu ấy tiếp tục thở ra từng hơi thật khó nhọc. Còn tôi thì kể cả khi đã nghe thấy tiếng còi của xe cứu thương từ xa vọng lại vẫn cứ đứng đờ người ra bất động.

Không biết từ lúc nào, khung cảnh trước mắt tôi đã chuyển sang quang cảnh quen thuộc trong lớp học rồi đến cảnh tan học. Tôi ý thức rất rõ ràng rằng đã nhiều giờ trôi đi nhưng vẫn cảm thấy như chỉ vừa mới trải qua một cái chớp mắt.

“Cậu ấy nhất định sẽ không sao đâu!”

Ngước mắt lên nhìn về phía giọng nói phát ra, tôi bắt gặp ánh mắt lo lắng của Sae đang chăm chú nhìn mình.

“Ừm...” Tôi đáp, cổ họng cứ có cảm giác khàn khàn như thể đã rất lâu rồi tôi không mở miệng thốt ra tiếng nào.

“Chắc sẽ không có chuyện gì tồi tệ xảy đến với Sakaguchi đâu. Theo như những dữ liệu tớ đã thống kê được thì y học hiện giờ rất phát triển rồi.”

“Ừ.” Tôi gật gật đầu, nhưng những suy nghĩ bất an cứ lớn dần lên khiến tâm trạng trở nên nặng nề.

Ai mà ngờ được một người tưởng chừng rất khỏe mạnh như Kazuya lại có lúc lảo đảo ra đây... Nói mới nhớ, không phải mấy hôm trước cậu ấy đã phàn nàn rằng dạo gần đây thể trạng không được tốt lắm hay sao. Giá như lúc đó mình dẫn Kazuya đến bệnh viện sớm thì có lẽ...

“Em Morisaki!”

Nghe tiếng giáo viên chủ nhiệm gọi đến tên mình, tôi liền đứng bật dậy nhưng không hiểu sao mắt vẫn cứ dán chặt về phía chỗ ngồi đang bị bỏ trống của Kazuya. Khi bước đến gần tới trước bục giảng, tôi thấy giáo viên chủ nhiệm có thân hình hơi tròn trịa của mình đang đứng với nét mặt như rất bối rối xen lẫn khó xử.

“Chắc em lo lắng cho Sakaguchi lắm đúng không?”

“Dạ, vâng.”

“Hơi phiền em một chút, nhưng sau giờ học em có thể mang các vật dụng của trò ấy về giúp tôi được không?”

“... À vâng, vâng ạ.” Tôi chỉ có thể thốt lên những tiếng y hệt nhau như thế để đáp lại lời giáo viên.

Tôi cứ cảm tưởng như mình đang trôi bồng bềnh và mơ màng trong một giấc chiêm bao. Ừ nhỉ... Kazuya đã được đưa đến bệnh viện nhưng đồ đạc của cậu ấy vẫn còn ở đây.

“Em có thể mang giúp đồ của Kazuya về nhà trò ấy, hoặc không thì hình như trò ấy vẫn đang trong bệnh viện nên em mang đến đó luôn cũng được.” Giáo viên vừa nói vừa đưa mắt xuống nhìn về phía tôi.

Nghe những lời này tôi cũng thấy nhẹ nhõm hơn phần nào, khẽ cúi đầu gật gật: “Bệnh viện đó ở đâu vậy ạ?”

Đáp lại câu hỏi của tôi, giáo viên nói rằng Kazuya đã được đưa tới một bệnh viện đa khoa gần trường, nghe vậy trống ngực của tôi lại đập rộn ràng.

Bệnh viện đa khoa này vừa mới được xây dựng xong cách đây không lâu, những tia nắng của buổi chiều đang chiếu xuống hội tụ trên mặt kính của cửa ra vào. Lướt qua lối đi được sơn toàn bộ bằng màu vàng lá trà trông không khác gì tiền sảnh của một khách sạn, tôi bước vào chiếc thang máy ở phía đối diện. Khi thang máy bắt đầu di chuyển lên cao, tôi lại có cảm giác đập dềnh như thể bị hoa mắt chóng mặt nên phải nhắm chặt mắt. Tôi vẫn chưa thể quên được gương mặt trắng bệch của Kazuya lúc ấy. Dù cố gắng để quên thì hình ảnh đó vẫn cứ được tái hiện lên hết lần này đến lần khác trong đầu, đến độ khiến tôi thấy như bị nghẹt thở. Bước ra khỏi thang máy, tôi vội vàng di chuyển đến phòng bệnh đã được giáo viên nói cho biết và thấy trên cánh cửa phòng có một tấm bảng đề tên Kazuya.

Tôi đưa tay lên định xoay nắm cửa rồi mở cửa bước vào phòng, nhưng không hiểu sao bỗng chốc cả người tôi cứng đờ ra không cử động được. Mình nên đối diện với cậu ấy bằng vẻ mặt thế nào? Giả sử cậu ấy đang ở trong tình trạng nguy kịch thì mình phải phản ứng ra sao?... Lúc đó bao nhiêu ý nghĩ u ám cứ kéo đến lảng vảng và xoay mòng mòng bên trong đầu tôi, khiến tôi gần như không thể nào điều khiển nổi các đầu ngón tay tuân theo ý mình.

“Bây giờ Kazuya vẫn đang ngủ đấy!”

Một giọng nói vang đến bên tai tôi, khi tôi quay lại nhìn thì thấy người vừa nói là một phụ nữ. Cô ấy ngồi trên một trong ba chiếc ghế đầu được kê dựa vào tường, lúc này đang hướng ánh mắt nhìn về phía tôi.

“Cậu ấy vẫn đang ngủ ạ?”

“Chắc do tác dụng của thuốc hay sao đó nên thằng bé vẫn ngủ miên man. Các xét nghiệm, kiểm tra và các quy trình khác đều đã được tiến hành xong cả. Bấy lâu nay tôi cũng không để ý lắm nên chẳng hay biết gì về tình trạng của nó...”

Người đang mỉm cười và nói với chất giọng nhẹ nhàng kia là một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp. Cô ấy có đôi mắt to cùng hai con ngươi đen láy, đôi mày tỏa ra một nghị lực kiên cường và tóc mái để dài rẽ ngôi sang một bên vén vào sau tai.

“Mà này...”

Khi trông thấy dáng vẻ đang định đứng dậy của người phụ nữ, tôi bất giác lùi lại phía sau.

“Ơ, ôi...”

Sở dĩ tôi phản ứng theo kiểu có phần kinh ngạc như thế là vì phong cách thời trang của người phụ nữ này có hơi đặc biệt. Cô ấy mặc một chiếc váy ôm màu vàng trà trông rất gợi cảm, như thế thì cũng chưa có gì đáng nói, nhưng phía trên lại mặc một chiếc áo sơ mi có họa tiết da báo, tay áo xắn lên đến ngang cùi chỏ và khoác bên ngoài một chiếc áo hoodie...

“Họa tiết da báo...” Tôi buột miệng nói ra những điều mình đang nghĩ trong đầu, nhận thấy mình lỡ lời nên vội đưa tay lên che miệng nhưng mọi sự đã quá muộn rồi.

Trong một khoảnh khắc, người phụ nữ nhú đôi mày ra vẻ nghi ngờ. “À, cái này á?”, cô ấy đưa mắt nhìn xuống chiếc áo mình đang mặc rồi nhoẻn miệng cười.

“Đúng là lẽ ra nên mặc kèm một chiếc váy có cùng họa tiết da báo thì sẽ hợp hơn nhỉ? Nhưng vì bất ngờ bị đột ngột gọi lên nên trong lúc hoảng loạn tôi đã mặc thế này rồi tới thẳng đây luôn...”

Tôi không nghĩ là vì gấp gáp nên cô ấy mới mặc như thế... Nhưng trông thấy biểu hiện có vẻ hoang mang và bối rối của cô ấy nên đành cố nặn ra một nụ cười để tâng lờ mọi chuyện...

“Từ xưa đến giờ lúc nào tôi cũng thích họa tiết da báo. Trông cũng hợp với tôi mà nhỉ?”

Trông thấy bộ dạng tôi trong lúc gật đầu lia lịa tỏ vẻ tán thành nhưng hai mắt vẫn cứ dán chặt vào phần thân trên của người đối diện, cô ấy khoanh tay lại và khẽ lắc đầu.

“Chắc đây là... Naeno phải không?”

“À, dạ vâng... Còn đây, đây có phải là chị Akemi không ạ?” Tôi chợt nhớ ra và bật lên thành tiếng.

“Ôi, lâu quá rồi nhỉ!” Chị Akemi vừa reo thật to như thế vừa ôm lấy tôi chặt cứng.

Thế là cả người tôi bị bao trùm bởi hương nước hoa sức nức của chị Akemi. Tuổi của chị ấy cách tuổi Kazuya khá xa. Trước đây mỗi khi đến nhà cậu ấy chơi tôi thường xuyên trông thấy chị Akemi, nhưng kể từ khi chị ấy đi học cấp ba ở tận Osaka thì chúng tôi chưa có dịp gặp lại nhau lần nào, bằng đi chắc cũng được gần năm năm rồi đấy nhỉ? Thế nhưng giờ đây trông chị Akemi đã có dáng vẻ của một người trưởng thành nên tôi cảm thấy hơi hồi hộp khi được gặp lại chị ấy thế này. Nếu chị Akemi không nói giọng vùng Osaka thì có lẽ tôi đã không thể nhận ra được chị ấy. Tôi vừa suy nghĩ về rất nhiều chuyện như thế vừa nhẹ nhàng lách người rời khỏi vòng tay chị Akemi.

“Mà chị Akemi ơi, rốt cuộc thì tình trạng của Kazuya thế nào rồi ạ?” Tôi vừa hỏi vừa huơ huơ cánh tay chỉ về phía phòng bệnh của Kazuya.

Chị Akemi khẽ gật đầu: “Trước mắt phải nhập viện để theo dõi đã...”

“Nhập viện ư? Cậu ấy bị bệnh gì mà đến mức phải nhập viện thế ạ...?”

“Vẫn đang đợi kết quả kiểm tra, bây giờ mẹ chị đang đi nói chuyện với bác sĩ. Mà chắc thằng bé sẽ không sao đâu nhỉ?”

Nghe giọng điệu có vẻ rất lạc quan của chị Akemi, tôi chợt nhớ lại tính cách của chị ấy từ xưa đến nay. Chị ấy vốn là người cho dù ở trong hoàn cảnh nào cũng luôn tích cực và giữ vững được sự lạc quan, tôi vẫn luôn thầm ngưỡng mộ chị ấy ở điểm này.

Lạ thật đấy, từ xưa đã vậy, chỉ cần nghe chị Akemi nói rằng “Rồi mọi chuyện đều sẽ ổn thôi!” là tự nhiên tôi lại thấy an tâm hơn hẳn.

“Thế thì chắc hôm nay em vẫn chưa thể gặp được cậu ấy nhỉ!?” Tôi vừa nói vừa lôi đồ đạc của Kazuya ra trao lại cho chị Akemi.

Chị Akemi vừa nhận vừa lên tiếng phàn nàn với vẻ hơi phật lòng: “Em không cần phải dùng kính ngữ khi nói chuyện với chị đâu. Nếu em không nói chuyện với chị như trước đây thì chị sẽ cảm thấy xa cách lắm, cứ như không phải em mà là một người khác vậy...”

Nghe những lời đó của chị Akemi, tôi bắt đầu lục lại trong ký ức của mình, hình như tôi với chị ấy từng trò chuyện với nhau như những người bạn. Thế nhưng tôi vẫn không thể cất lên được lời nào mà cứ đứng đờ ra đó và nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng bệnh của Kazuya.

“Thôi được rồi, chị sẽ nhận nhiệm vụ chuyển lời cho Kazuya biết rằng Naeno đã tới thăm nhé.” Chị Akemi lại cất giọng sang sảng và nở một nụ cười thật tươi.

Tôi chỉ nặn ra được một nụ cười mơ hồ đáp lại, sau đó quay sang nhìn về phía phòng của Kazuya thêm một lần nữa.

... Lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác mong được gặp Kazuya đến vậy. Khi thang máy xuống đến tầng một, tôi bắt gặp một quang cảnh khác

hắn với khung cảnh ban nãy. Tâm trạng tôi bây giờ cũng đã khá lên được một chút, ánh nắng cuối chiều chiếu xuống lối đi ở hành lang trông thật đẹp, cứ như quang cảnh được vẽ trong một bức họa.

Nhất định Kazuya sẽ không sao cả.

Khi tôi đang tính lui cui ra về với suy nghĩ trước mắt mình cứ tin vào những lời chị Akemi nói thì lại bắt gặp một người phụ nữ đang ngồi trên băng ghế được kê sát tường. Thoạt trông tôi có cảm giác người này rất quen, người phụ nữ ấy có dáng người trông thật nhỏ bé, đôi bàn tay chắp lại với nhau như thể đang cầu khẩn điều gì đó.

A, cô ấy là mẹ của Kazuya đây mà.

Chưa kịp nghĩ ra vì sao cô ấy lại ngồi đây trong tình trạng này thì tôi đã cất tiếng gọi: “Cô ơi!”

Trông thấy gương mặt ngược lên với vẻ rất ngạc nhiên của cô ấy, tôi chợt cứng họng không biết mình nên nói gì. Những giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi gò má cô trong khi gương mặt nhăn lại vì khóc.

“A... Naeno đấy à...” Đang nói giữa chừng thì dường như nhận ra nước mắt vẫn còn ướt sũng trên mặt, cô ấy vội vàng lấy tay quệt quệt hai bên má rồi bật người đứng dậy.

Trông thấy vẻ bối rối của tôi, cô cố gượng cười: “À,... xin lỗi cháu nhé. Cô đang...”

“Cháu đến thăm Kazuya đấy à?”, đôi mắt cô ấy trông vẫn còn ươn ướt.

Có chuyện gì mà cô ấy lại khóc như vậy nhỉ? Cảm giác bất an bắt đầu trôi lên thêm lần nữa, bóp nghẹt lấy lồng ngực tôi khiến cả người tôi trở nên cứng đờ.

“Cảm ơn cháu. Vừa nãy... cô xin lỗi nhé.”

Nói xong câu ấy, kiểu như không thể chịu đựng nổi, cô ấy liền cúi mặt xuống và cố gắng chạy thật nhanh về phía thang máy. Tôi vẫn đứng tại chỗ

dôi mắt trông theo, cô ấy không buồn quay đầu nhìn về phía sau mà cứ thế biến mất sau cánh cửa mở toang.

Tôi đi tới ngồi xuống chỗ khi nãy cô ấy vừa mới ngồi. Cô ấy đã khóc như vậy sau khi đến gặp bác sĩ để nghe thông báo về kết quả kiểm tra của Kazuya...

“Có lẽ nào...” Tôi vừa bắt đầu cất lời thì ngay lập tức ngậm chặt miệng lại.

Ngay cả khi đã tự nói với bản thân rằng không được tưởng tượng ra những điều tồi tệ thì tôi vẫn bị mắc kẹt với những ý nghĩ ấy không tài nào thoát ra nổi. Kể từ khi đọc được nội dung trong bản danh sách kia, cái chết của những người xung quanh đang dần dần hiện rõ và cách tôi rất gần. Tôi đút tay vào túi váy và khi cảm thấy những đầu ngón tay chạm vào mảnh giấy, tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái. Tôi không muốn giở tờ giấy đó ra xem tiếp, nhưng cứ thế này tôi sẽ bị nổi bất an nghiến nát. Từ từ đưa mảnh giấy lên trước mặt mà hai tay tôi cứ run cầm cập, đến độ tôi chợt cảm thấy chuyện này thật buồn cười.

Cái danh sách đen thui trên tay tôi thoát trông như một lỗ hổng được khoét ra trong không khí. Nếu trên này cũng có tên của Kazuya thì sẽ thế nào?... Tôi khẽ lật giở tờ danh sách ra thì thấy rằng tất cả những cái tên được ghi chép trong đây đều đã chuyển hết thành tiếng Nhật. Tôi lần lượt dò theo từng cái tên được viết ở chỗ mép bên trái của danh sách theo thứ tự từ trên xuống dưới. Thời tiết lúc này không hề lạnh nhưng cơ thể tôi cứ run lên bần bật còn hai hàm răng thì đánh vào nhau lập cập. Những cái tên được viết chi chít bằng chữ Hán trông y như một thứ ám hiệu. Mắt tôi dừng lại ở hàng chữ thứ ba từ dưới tính lên trong tờ danh sách.

“Aaaaa, trời ơi...”

Mọi thứ biến thành một màu đen ngòm ngay trước mắt tôi.

Chỉ duy nhất một dòng chữ hiện lên, nổi bật như thể được ánh đèn sân khấu chiếu rọi vào giữa một không gian vắng vẻ lặng ngắt như tờ, và ở đó

đề tên “Sakaguchi Kazuya”.

Chương 3

Nỗi buồn mang một màu vàng lấp lánh

Việc nghỉ học ở trường không phải là quyết định do tôi đưa ra.

Tôi không thể chợp mắt được chút nào mà cứ thế đón ngày mới đang đến.

Khi trông thấy tôi đã thay xong đồng phục và đi vào bếp, mẹ tôi chỉ hỏi ngắn gọn: “Hôm nay con không đến trường phải không?”

“Dạ? Mẹ nói gì ạ?”

Tôi vẫn chưa hiểu ý nghĩa câu hỏi vừa rồi của mẹ nên đã hỏi lại, nhưng mẹ cứ thế nhét vào tay tôi một chai nước rồi nói: “Không phải tốt nhất là hôm nay con nên nghỉ học sao?”

“Nhưng sao mẹ lại nói vậy ạ?”

“Con khóc suốt thế nên chắc hẳn sẽ mất nhiều nước, con nhớ phải uống bổ sung vào nhé.” Mẹ nói vậy với một biểu cảm thoáng vẻ lo âu.

Càng tự nhủ mình không được khóc thì nước mắt tôi lại cứ thế tuôn rơi, chỉ có thể mở miệng thốt ra những tiếng thì thầm: “Con xin lỗi!”

“Con không phải xin lỗi, những chuyện thế này vẫn thường hay xảy ra mà. Mẹ sẽ không hỏi lý do đâu, khi nào con cảm thấy có thể chia sẻ được với mẹ thì lúc đó hãy kể cho mẹ nghe nhé.”

“... Dạ, con biết rồi ạ.”

Chai nước tôi đang cầm bằng cả hai tay không biết từ lúc nào đã không còn thấy lạnh nữa.

“VẬY... con đi ngủ tiếp đây ạ!” Tôi thì thầm như thế rồi quay lưng đi.

“Mẹ nói này, Naeno!”

Nghe thấy tiếng mẹ gọi, tôi quay đầu lại.

“Nếu con cảm thấy buồn thì cứ việc khóc cho thỏa, nhưng con không được bỏ cuộc đâu đấy. Nếu vẫn còn việc gì đó con có thể làm thì đừng lẩn trốn mà hãy đứng dậy và đối mặt với nó, biết không?”

Tôi khẽ gật đầu đáp lại người mẹ đang làm động tác giương cánh tay lên rồi gập lại kiểu “Fighting”, trong lòng dù đã cảm thấy ấm áp hơn nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn rơi ròn ròn. Tôi khịt khịt mũi, quay về phòng rồi nằm vật ra trên giường.

Tôi cảm giác như thể tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều chỉ là một giấc mơ chứ không phải sự thực. Tôi vẫn bán tín bán nghi về việc cái danh sách đó là một “Danh sách Tử thần” và việc tên của Kazuya cũng có trong bản danh sách. Thế nhưng những giọt nước mắt lại cứ thế chảy dài, như thể muốn nói vào tai tôi rằng: “tất cả những chuyện này đều là sự thật đấy!”.

Tôi buông rèm và nằm dài xuống giường nhưng vẫn không tài nào đi vào giấc ngủ. Càng xem xét cái danh sách ấy tôi càng sợ rằng cuối cùng mình sẽ phải thừa nhận đó là sự thật, bởi thế nên từ lần giờ ra gần nhất đến nay, tôi không dám xem lại dù chỉ một lần.

Tôi nghe thấy tiếng khép cửa vọng tới từ hành lang, tiếp theo là tiếng chìa khóa kim loại kêu lách cách khi mẹ khóa cửa, hình như mẹ đã ra ngoài để đi công việc.

Giữa căn phòng vắng lặng, tôi ngược mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà tối om, trong tâm trí chỉ hiện lên duy nhất một khuôn mặt quen thuộc.

“Kazuya...”

Trong danh sách có tên cậu ấy. Vì sao tên của Kazuya lại có trong danh sách đó? Nếu cho rằng đây chỉ là một trò đùa thì thực tế hai người đầu tiên có tên trong bản danh sách đã qua đời vào đúng ngay thời khắc được ghi bên phải tên của mọi người.

Hình ảnh Kazuya bỗng nhiên ngã đổ xuống trên nền đất, rồi hình ảnh những giọt nước mắt của mẹ cậu ấy... Dù tôi đã cố gắng nhắm chặt mắt lại, nhưng những cảnh tượng đó cứ không ngừng hiện ra như thể muốn báo trước về những đau buồn sẽ đến với tôi trong tương lai sắp tới.

“Mình phải làm sao đây?” Tôi cứ liên tục lẩm bẩm như thế và hình ảnh Kazuya đang cười vẫn ở trước mắt tôi không hề tan biến.

Kazuya là người bạn đã học cùng lớp với tôi từ thời tiểu học. Gương mặt tươi cười đầy vẻ tinh nghịch vào lần đầu tiên gặp mặt, ký ức về việc cậu ấy đã cố sống cố chết chạy đi tìm đứa bạn bị lạc đường là tôi trong đợt tham quan do trường tiểu học tổ chức, rồi tiếng cậu ấy phẫn khởi gọi thật to tên tôi khi trông thấy tôi từ xa trong buổi lễ nhập học vào trường cấp hai. Mỗi ngày trong cuộc sống của tôi đều có Kazuya bên cạnh và vô hình trung tôi đã mặc nhiên cho rằng đây là lẽ đương nhiên. Vậy mà điều tưởng như đương nhiên ấy sắp không còn nữa rồi... Trái tim trong lồng ngực tôi lại đập vang lên những tiếng thành thịch, khi đưa tay lên chạm vào liền có thể cảm nhận được rõ những nhịp đập thật ấm thật nhanh. Cảm giác này đau đốn và quặn quại khôn xiết nhưng đồng thời cũng rất ấm áp.

“Hóa ra là vậy...”

... Từ rất lâu rồi, trong tôi đã luôn tồn tại tình cảm yêu mến đối với Kazuya.

Tôi khép mắt lại, dùng hai tay ấn chặt lên đôi mí mắt để ngăn không cho những giọt nước mắt tiếp tục chảy thêm. Tôi đã tiếp nhận mà không hề cố kháng cự cảm xúc lần đầu tiên được ném trái này. Tới tận khi biết rằng người ta sắp không còn trên cõi đời này nữa mới nhận ra được điều đó, như vậy có phải quá trễ rồi không?!

Tôi chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ thích một người. Có lẽ mặc dù đã thích cậu ấy từ rất lâu nhưng bề ngoài tôi vẫn cứ muốn tỏ ra rằng mình không hề biết.

“Bây giờ mày có nhận ra thì cũng đã quá trễ rồi!”

Giá như nhận ra điều này sớm hơn, mình nhất định sẽ bày tỏ hết những suy nghĩ của mình với Kazuya. Cảm giác đau khổ xen lẫn hối tiếc khiến tôi không thể nào kìm nén được những giọt nước mắt và rồi cuối cùng để mặc cho chúng tiếp tục tuôn trào, Tôi cứ nằm trên giường mà khóc như thế cho đến khi mệt lả và ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay, đến lúc mở mắt ra thì thấy mình vẫn đang khóc. Không biết bao nhiêu lần tôi đã khóc rồi ngừng, ngừng rồi lại khóc. Đưa mắt nhìn lên tường thì thấy kim đồng hồ đang chỉ mười ba giờ chiều, tôi tiếp tục nằm đó nghĩ ngợi, tâm trạng đã có phần ổn hơn lúc sáng.

“Nếu vẫn còn việc gì đó con có thể làm thì đừng lẩn trốn mà hãy đứng dậy và đối mặt với nó, biết không?” Tôi nhớ lại những lời mẹ đã nói với mình lúc sáng.

Tôi có thể làm được gì đây? Chẳng còn gì... Không còn việc gì mà tôi có thể làm được nữa rồi...

Mình phải đứng dậy và đối mặt với nó như thế nào? Tôi chẳng biết mình phải làm gì. Nhưng nếu vậy, chẳng lẽ cứ ngồi yên một chỗ mà đón nhận thời khắc phải nói lời chia ly với Kazuya?

“Không, mình không muốn thế!”

Tôi tự lay người cho tỉnh hẳn rồi nằm im một lúc trên giường, ngắm nhìn bầu trời bên ngoài qua khe hở của tấm rèm cửa. Nếu những điều được ghi trong bản danh sách ấy sẽ thật sự xảy ra thì việc tôi đang nắm giữ trong tay bản danh sách chắc chắn có thể giúp ích được chút gì đó. Nghĩ đến đây tôi ngồi dậy kéo tung rèm cửa, ánh mặt trời chói lọi rọi vào phòng làm tôi phải nhú mắt, cùng lúc ấy trong lòng tôi cũng đã đưa ra được quyết định.

“Tôi nhất định sẽ ngăn không cho cái chết của Kazuya xảy ra!”

Trái ngược với lời khẳng định chắc nịch và hùng hồn trên, từ sâu thẳm trong tâm can tôi vẫn tràn đầy những nỗi bất an, nhịp tim trong lồng ngực không ngừng run rẩy. Tôi mất ba mươi phút để quyết định xem sắp tới mình nên hành động như thế nào và mất thêm một tiếng nữa để sửa soạn chuẩn bị ra khỏi nhà. Tôi chọn phong cách ăn mặc thoải mái với quần dài và áo phông để tiện lợi nhất cho việc vận động, leo lên xe đạp rồi cứ thế phóng đi. Gió thu ùa đến như thể đang muốn tấn công và uy hiếp đe dọa hòng cản đường tôi.

“Tôi sẽ không chịu thua đâu!”

Tôi dồn hết sức lực mà nhấn chân vào bàn đạp. Điểm đến sắp tới của tôi bây giờ là nơi ở của một phụ nữ tên Wada Reiko, người này là người có tên tiếp theo trong danh sách bên cạnh dãy số “2920181029154359”.

Theo như dãy số trên thì có lẽ người phụ nữ này năm nay hai mươi chín tuổi và sẽ qua đời vào lúc mười lăm giờ bốn mươi ba phút năm mươi chín giây, tức là cách thời điểm hiện tại một tiếng. Đã gần ba tuần trôi qua kể từ hôm xảy ra cái chết gần nhất mà tôi được chứng kiến và có vẻ như trong khoảng thời gian này đã có thêm một số người qua đời. Trong danh sách có ghi tên của ba người khác nữa được kẹp giữa hai cái tên Yoshida Machiko và Wada Reiko. Xem kỹ lại thì thấy tất cả những người có tên trên danh sách đều sống trong cùng một phường. Tóm lại, có vẻ như đây là danh sách chứa đựng thông tin của tất cả những người sẽ chết trong khu vực phường này. Đã có không biết bao nhiêu người cư ngụ trong phường này qua đời, thật quá sức kỳ quặc. Nếu bây giờ gặp được thằng nhóc kỳ cục kia thì nhất định mình sẽ biết thêm được điều gì đó. Mình phải tìm ra manh mối trong chuyện này và cứu Kazuya thoát khỏi cái chết. Tôi cố hết sức nhấn vào bàn đạp để leo lên con dốc trước mặt, nhưng gió càng lúc càng thổi mạnh hơn khiến tôi phải rất khó khăn mới có thể tiến lên được phía trước. Khi vừa lướt ngang công viên chỗ lần đầu tiên gặp Ryu hôm nọ, tôi đột ngột phanh xe lại kít một tiếng vì hình như vừa nãy tôi đã trông thấy có cái gì đó lướt

qua đôi mắt. Tôi bước xuống xe chăm chăm nhìn vào trong công viên thì thấy có một gia đình đang cho con chơi trên bãi cát và ở ngay cạnh đó, bên tay phải là một chiếc xích đu đang có người ngồi. Cũng như lần trước, hai chân tôi lại sẵn bước trên con đường lát sỏi trong công viên tiến về phía xích đu. Lúc tôi đến gần thì thấy Ryu đang ngồi đấy, vừa nức nở rung cả hai vai vừa đang khóc lóc không thành tiếng.

“Ryu?”

Nghe có tiếng người gọi tên mình, Ryu ngẩng đầu lên với vẻ mặt ngạc nhiên rồi hốt hoảng vội vàng dùng tay áo của chiếc vest đen liên tục lau lau chùi chùi khu vực quanh mắt. Đến cả chi tiết này cũng được lặp lại y chang lần trước.

“Naeno à? Lại đến đây làm gì đấy?” Ryu nói bằng giọng thì thầm nhưng vẫn có thể nghe ra được sự thốn thức bên trong.

Vẫn như lần trước, tôi không hề tỏ ý khó chịu mà đưa tay vịn vào tay cầm của xích đu và bắt đầu hỏi chuyện: “Đang khóc nữa giờ đúng không?”

“Có ai khóc đâu, chỉ là buồn ngủ thôi.” Ryu ưỡn ngực lên đáp, nhưng ngay sau đó lại rũ người xuống như kiêu không còn chút sức lực nào hết.

“Lại đi lạc nữa rồi hả?”

“Không phải.”

“Chứ vì sao lại khóc như thế?”

“Đã nói là không có khóc rồi mà!”

Ryu vừa mới mở miệng nói to như vậy thì hai hàng nước mắt đã lại trào ra lăn dài trên má, cậu ta hốt hoảng lấy tay áo lau lau chùi chùi.

“Chết tiệt!” Ryu đập mạnh chân xuống đất kiêu như đang rất bức bối, từ mũi phát ra một tiếng thở dài.

Mặc kệ Ryu vẫn còn đang tỏ ra cáu bẳn, tôi giữ nguyên cái nhìn chăm chăm vào cậu ta như thể cậu ta lại đang đi lạc và cất tiếng hỏi: “Lại có

chuyện gì nữa thế?”

Thấy vậy cậu ta đáp: “Vẫn là chuyện cái danh sách ấy thôi.”

Lần này đến lượt tôi trở nên bối rối. Lại mệt rồi đây...

“Vẫn chưa được cấp lại à?”

“Nếu có thể xin cấp lại thì tôi cũng muốn thế lắm Nhưng vì tôi đã rất khó khăn mới được nhận vào làm công việc đúng với nguyện vọng, vậy mà giờ lại mở miệng ra nhờ cấp lại thì chắc chắn một đứa vừa mới vào làm như tôi sẽ bị đuổi thẳng cổ.”

“Người mới vào làm á?...”

“Lúc vừa bắt đầu ai mà chẳng là người mới chứ!”

Ryu lý luận.

Đúng thật là lúc đó trông Ryu chẳng khác gì một đứa học sinh tiểu học.

“Aaaa, rốt cuộc thì tôi phải làm thế nào bây giờ?”

Trông thấy Ryu ôm đầu bứt rứt, trong lòng tôi lại nảy sinh cảm giác tội lỗi, hóa ra việc tôi nhặt được bản danh sách đã khiến cho công việc của cậu ta gặp phải khó khăn lớn đến thế... Nhưng mà bản thân tôi cũng có việc cần phải giải quyết nên không thể cứ vậy mà trả lại danh sách cho Ryu một cách dễ dàng được.

“Ryu này, giả sử tôi tìm thấy bản danh sách đó... thì tôi có một khăn cầu thế này được không?”

“Tìm thấy rồi ư?”

“... Tôi chỉ đang nói là giả sử thôi...”

Ryu nhìn chăm chăm vào cái đĩa đang cố gắng xoay xử để che giấu mọi chuyện là tôi, sau đó từ từ nhồm người đứng dậy rồi gầm lên một tiếng vang trời: “Hyaaaa...”

Ryu quả thật không phải con người...

“Naeno, cậu đừng có mà nói dối!”

“Hả?”

Ryu đến trước mặt và nhìn tôi lúc đó vẫn còn đang á khẩu với một ánh mắt sắc lạnh, đặng đặng sát khí mà trong đời tôi chưa từng thấy bao giờ. Đôi mắt to tròn đen ngòm ấy trông y hệt màu đen của bản danh sách, đang mở ra không chớp nhìn tôi trừng trừng.

“Có phải cậu đang giữ bản danh sách ấy không? Nếu mà đúng thế thì tôi sẽ giết cậu!”

“Khoan đã. Không phải chính Ryu là người đã đánh rơi danh sách ở chỗ đó hay sao?!”

“Chỗ đó?” Một bên mày của Ryu nhướng lên.

Sắc mặt tôi giờ đây đã trở nên tái mét. Lúc này dù tôi có tự trách bản thân là ngu ngốc bao nhiêu lần đi nữa thì mọi sự cũng đã xong cả rồi.

Bây giờ nhìn cái cậu Ryu đang đứng lơ lửng trên không kia chẳng còn chút gì giống học sinh cấp một nữa mà đã hoàn toàn biến thành một tên hung thần “Trả lại bản danh sách ngay! Nếu không, tôi giết!”

Ryu ra lệnh với giọng đe dọa được hạ tông xuống mức rất thấp.

“Biết rồi. Biết rồi mà. Chờ chút đi!” Tôi vừa lùi lại vừa dứt tay vào túi quần bên phải.

Lúc đầu dự định sẽ thương lượng bình đẳng, bây giờ lại thành ra phải nhượng bộ như thế này đây. Tôi vừa lôi bản danh sách ra thì Ryu đã đưa tay giật lấy một cách thô lỗ.

“Tại cậu nên tôi đã không thể xử lý được công việc liên quan đến ba người này.”

“Nói gì thế? Đâu phải chỉ do lỗi của một mình tôi đúng không? Mà thôi, sao cũng được, chỉ cần cậu chấp nhận lời thỉnh cầu của tôi là được.”

“Phiền phức quá. Vì Naeno không chịu trả lại danh sách ngay lúc ấy nên mọi chuyện mới thành ra rắc rối như vậy. Bây giờ tôi phải quay lại làm tiếp công việc của mình đây.” Vừa mới nãy còn khóc rưng rức mà giờ sau khi được trả lại bản danh sách, thái độ của Ryu đã hoàn toàn trở nên điềm tĩnh, lúc này dù có mở miệng ra thương lượng với cậu ta thì cũng vô ích.

Nếu cứ như vậy thì mình sẽ không thể cứu được Kazuya.

Thế nhưng sau khi mở bản danh sách ra xem, Ryu bắt đầu tròn mắt, phát ra một âm thanh chát chúa như thể lại đang gầm lên: “Hyaaaaa...”

“Chuyện này là thế nào? Sao lại thành ra như vậy?...” Ryu hốt hải hỏi rồi chìa mảnh giấy đã mở sẵn ra trước mặt tôi. “Chữ nghĩa trong đây đã thành ngôn ngữ trần gian hết cả rồi này!”

“Ngôn ngữ trần gian? À à, các chữ cái ấy hả? Không biết vì sao nhưng tôi thấy các chữ cái trong đó đều lần lượt biến thành tiếng Nhật hết.”

“Biến thành á? Không thể nào có chuyện như vậy được. Làm sao bây giờ, tôi không biết đọc thứ ngôn ngữ này.” Ryu lớn tiếng rên rỉ, hai đầu gối quy xuống đất, đôi vai run lên bần bật.

Tôi cứ tưởng cậu ta lại bắt đầu khóc nhưng lần này có vẻ không phải, Ryu đang tức giận thì đúng hơn. Đoán trước là nhất định cậu ta sẽ quay sang lờm mình nên tôi giơ hai tay lên trời chuẩn bị sẵn tư thế đầu hàng.

“Cậu phải chịu trách nhiệm đi!”

“Trách nhiệm gì?”

“Bây giờ bản danh sách này đã quay về với tôi nên chắc dần dần các chữ cái trong đó sẽ trở lại thành ngôn ngữ ban đầu. Nhưng từ giờ đến lúc ấy Naeno phải chỉ đường cho tôi đến những địa chỉ được viết trong danh sách.” Hai con ngươi của Ryu long lên đầy tức giận như thể trong đó có một ngọn lửa lớn đang cháy hừng hực.

Tôi chỉ còn biết gật đầu chấp thuận: “Thế thì... đổi lại cậu cũng phải chấp nhận lời thỉnh cầu của tôi.”

“Naeno không có quyền thương lượng gì ở đây hết. Đã lấy cắp đồ của người khác rồi còn thích nhiều lời.” Ryu lại trở về với bộ dạng lơ lửng trong không trung ở độ cao ngang với tầm mắt tôi.

Đúng thật là bây giờ tôi chẳng có quyền gì để thương lượng như thế, nhưng lúc này tôi chỉ nghĩ đến một việc duy nhất mình có thể làm là nhận được một cái gật đầu từ Ryu.

“Cậu chỉ cần nghe tôi nói chuyện này thôi, sau đó tôi sẽ chỉ đường cho cậu mà.”

Trông thấy tôi cúi gằm mặt xuống, Ryu cũng trở nên lặng im. Có thể thấy biểu cảm của cậu ấy đã ôn hòa trở lại.

“Thế vừa đi vừa kể vậy. Nếu tôi nhớ không nhầm thì thời gian còn lại dành cho người kế tiếp chỉ còn khoảng một tiếng đồng hồ nữa thôi đúng không?”

“... Ừm.”

Trông thấy tôi và Ryu bước ra, cả gia đình cha mẹ con cái lúc này đang chơi ở bãi cát đều ngoái nhìn theo chúng tôi với ánh mắt rất tò mò và kinh ngạc. Tôi tự hỏi không biết có điều gì bất thường không thì khi đưa mắt nhìn sang bên cạnh liền thấy Ryu đang lướt đi với hai chân vẫn bắt chéo lơ lửng cách mặt đất một khoảng.

“Đặt chân trở lại mặt đất đi kìa Ryu. Mọi người đang nhìn cậu đấy!” Tôi cất giọng thì thầm nhắc nhở.

Ryu nhoén miệng cười: “Người bình thường sẽ không thể nào thấy được tôi đâu, Naeno là trường hợp rất đặc biệt đấy. Có vẻ như lúc này gia đình đó đã nhìn theo cậu. Chắc bọn họ thấy cậu mặc dù chỉ đi một mình nhưng lại có điệu bộ như thể đang hét lên với ai đó, rồi lại còn vừa đi vừa cúi đầu xuống trông rất quái đản chứ gì!”

“Không thể nào...”

Khi tôi đưa một tay lên che miệng thì quả đúng là gia đình ấy cả cha mẹ lẫn con cái đều túm tụm lại một chỗ mà nhìn chăm chăm về phía tôi, cứ như thể bọn họ cho rằng tôi đang làm chuyện gì đó rất mờ ám rất khả nghi vậy. Thế là tôi quyết định chạy ừa ra khỏi công viên như đang lẩn trốn và hướng về nơi có địa chỉ được ghi trong bản danh sách.

Có cảm giác như mình đã nắm được đầu mối để giải quyết mọi chuyện. Tôi bắt đầu kể lại cho Ryu nghe tất cả những gì đã diễn ra cho đến thời điểm hiện tại; Kể từ lúc tôi nhận được bản danh sách, suy đoán rằng đó là bản “Danh sách Tử thần”, rồi đến việc tôi đã thấy tên của Kazuya cũng có trên danh sách ấy... Tôi nghĩ bụng, cho dù Ryu có vô tình đến cỡ nào đi nữa thì chắc cũng sẽ không từ chối tôi thẳng thừng kiểu như “Không thể được!” đâu nhỉ?!...

“Không thể được!” Vừa nghe tôi kể hết chuyện, Ryu đã phang ngay cho một câu cụt ngủn như thế.

Trong thoáng chốc, khoảng không trước mắt tôi trở nên đen ngòm như thể bị bao phủ bởi một màu tối đen. Thế nhưng không hiểu bằng cách nào đó tôi đã xoay sở được để lấy lại bình tĩnh và tiếp tục dắt xe đạp bước đi.

“Tại sao lại không thể được?”

“Những người có tên trong danh sách này là những người đã được định đoạt rằng phải chết. Sakaguchi Kazuya không thể tránh được, cậu ta cũng sẽ chết đúng vào ngày giờ đã ghi trong danh sách và không ai có thể ngăn cản chuyện này xảy ra.”

“Không còn cách nào khác ư?”

Thấy tôi vẫn gan lì không chịu từ bỏ, Ryu lắc lắc vai: “Không thể!”

Tôi bỗng cảm giác hai bàn chân trở nên thật nặng nề, khi định thần lại thì thấy mình đã ngưng bước từ lúc nào không hay.

“Này, đi tiếp đi chứ!” Ryu ngoái lại nhìn về phía sau với vẻ mặt ngán ngẩm rồi lắc đầu.

“Tôi cầu xin cậu đấy. Người này rất quan trọng với tôi. Dù phải làm bất cứ chuyện gì tôi cũng sẽ làm thế nên xin hãy cứu lấy Kazuya!”

“Có nói vậy với tôi cũng vô ích thôi, công việc của tôi chỉ là đến tận nơi để xác nhận chắc chắn rằng những người có tên trong danh sách đã chết vào đúng thời khắc được viết ra trên đó. Dù làm cách nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được!”

Nghe Ryu buông ra những lời lẽ thờ ơ và lãnh đạm như thế, tôi chợt nhận ra rằng cảm xúc đang sục sôi trong lòng mình lúc này không còn chỉ là cảm giác đau buồn nữa mà đã biến thành một cơn phẫn nộ.

“Làm cách nào cũng không thể thay đổi được ư?”

“Phiền phức quá đi. Chẳng phải lúc này tôi đã nói cho cậu biết là cậu không có quyền thương lượng gì ở đây hết sao!”

“...Thế thì tôi không đi đâu nữa!” Tôi vừa nói vừa cúi xuống nhìn mấy đầu ngón chân.

Ryu thở dài ngao ngán: “Vớ vẩn thế là đủ rồi đấy!”

“Tôi không chỉ đường cho Ryu nữa. Nếu giống như cậu nói thì dù gì Kazuya cũng phải chết thôi, đã vậy từ giờ tôi muốn dồn hết thời gian còn lại để ở bên cạnh cậu ấy, thế nên không có thời gian để chỉ đường giúp Ryu đâu!” Tôi gào lên như một đứa trẻ con, nước mắt lũ lượt tuôn trào.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra được cảm xúc thực sự của mình, vậy mà... Rốt cuộc tôi cũng đã nhận ra được sự có mặt của Kazuya quan trọng đến thế nào trong cuộc đời mình, nhưng tất cả đã quá muộn rồi sao?...

Ryu đáp chân xuống nền đất, cúi người nghiêng đầu nhìn bộ dạng đang cúi gằm mặt ủ dột của tôi sau đó lại thở ra một hơi thật dài, nói với vẻ chán chường: “...Hiểu rồi! Ấy dà, rốt cuộc thì cái tên Sakaguchi Kazuya đó được viết ở chỗ nào trong danh sách nhỉ?”

Ryu giở bản danh sách ra, lấy đầu ngón tay rà rà trên đó để lần mò đến tên của Kazuya nhưng một lần nữa cậu ta lại thờ dài... À đúng rồi, bản danh sách đó đã chuyển hết sang thành tiếng Nhật nên giờ Ryu không thể đọc được.

“Cái chết của Sakaguchi Kazuya sẽ xảy ra vào buổi tối Chủ nhật sau ngày mười sáu.”

“Buổi tối Chủ nhật...” Lần đầu tiên ý thức rõ rằng thời gian còn lại không được bao nhiêu, tôi cảm thấy như thể mọi sức lực đều đã rời bỏ khỏi hai chân nhưng đồng thời cũng kịp gồng người lên để không ngã sụp xuống đất. Giờ không phải lúc để yếu mềm, mình phải kiên cường và mạnh mẽ lên...

Trông bộ dạng của tôi như thế, Ryu lại buông một tiếng thờ dài thật lớn: “Thôi được rồi. Từ giờ tới lúc đó tôi sẽ nghĩ cách, trước mắt hãy chỉ đường cho tôi đến chỗ người tiếp theo đi!”

Khi nghe những lời này tôi lập tức đưa mắt nhìn Ryu: “Có thật không? Có thật là cậu sẽ nghĩ cách giúp tôi không?”

“Aaaaa. Tôi đã nói rồi đấy, giờ thì khẩn trương lên giùm cái! Nếu mà đến nơi không kịp giờ thì coi như đây không có hứa hẹn gì hết đâu nhé!”

Nghe xong những lời này của Ryu, phút chốc mọi gánh nặng như thể đều đã được một cơn gió thổi bay đi mất, tôi lập tức phóng lên xe đạp.

“Cậu bay thì chắc sẽ đến đó kịp thôi. Đi nhanh nào!” Tôi có cảm tưởng như đã nghe thấy tiếng lầm bầm của Ryu vọng đến từ phía sau “Người đâu mà quá mức ngây thơ!”, nhưng tôi mặc kệ.

Nếu có thể cứu sống Kazuya yêu quý của tôi thì muốn tôi chỉ đường tới bao nhiêu chỗ cũng được. Nghĩ thế tôi lại dồn hết sức lực để nhấn chân thật mạnh xuống bàn đạp xe. Thình thoảng quay đầu lại phía sau, tôi bắt gặp Ryu đang vừa bay lướt về phía trước vừa ngáp mấy cái rõ dài. Tôi khẩn trương rẽ phải rồi lại rẽ trái, thình thoảng dừng xe lô đi điện thoại ra để kiểm

tra cho chắc ăn là vẫn đang đi đúng đường. Chúng tôi rời khỏi khu dân cư sinh sống rồi tiến vào nút giao của đường cao tốc, lúc này hầu như đã không còn trông thấy nhà cửa của bất kỳ hộ dân nào ở quanh đây nữa. Khi thời gian chỉ còn lại đúng năm phút thì rốt cuộc chúng tôi cũng đến được địa điểm cần tới, tôi bước chân xuống khỏi xe đạp để ngó nghiêng xem xét: “Là chỗ này ư?!”

Tôi dáo dác nhìn khắp xung quanh một lượt nhưng chỉ thấy dọc theo hai bên đường đi là đất ruộng trải dài, tuyệt không thấy chỗ nào nhìn giống như một ngôi nhà. Thậm chí ở đây cũng chẳng thấy có người nào bèn mảng qua lại. Tôi kiểm tra bản đồ trên điện thoại thì đúng là mũi tên chỉ đường đang chỉ vào ngay chỗ tôi đang đứng. Trong khi tôi bắt đầu thấy lo rằng liệu địa chỉ được ghi trên bản danh sách có bị nhầm lẫn không thì Ryu đã kịp thời đáp xuống đất với điệu bộ gật gù ra chiều hài lòng lắm.

“Không phải chỗ này hay sao ấy nhỉ?!...’ Lo lắng bồn chồn, tôi mở bản đồ ra xem hết lần này đến lần khác nhưng Ryu vẫn cứ đứng đó, nhắm mắt lại tựa người vào thanh chắn bên đường và tận hưởng luồng gió mơn trớn trên mặt với vẻ rất mãn nguyện.

“Đúng là chỗ này rồi. Tôi có thể ngửi thấy mùi của cái chết đang hiện diện nơi đây.”

“Mùi của cái chết á? Cái chết mà cũng có mùi nữa à?”

“Có chứ sao không. Nhưng vì mùi của nó rất nhẹ nên những kẻ mình trần mắt thịt như các người không thể nào nhận biết được thôi.”

Tôi khịt khịt mũi, cố ngửi xem có thấy gì không nhưng tuyệt nhiên không thể ngửi ra được mùi nào giống thế.

Bỗng một âm thanh quen thuộc lại vang đến bên tai tôi. Âm thanh vọng tới từ đằng xa đó là... tiếng còi của xe cứu thương. Chiếc xe ấy đang tiến gần về phía chúng tôi.

Tôi đi tới chỗ Ryu đang đứng rồi trèo lên yên xe đạp.

“Này, này, xe cứu thương đang...”

“Im lặng đi. Mọi chuyện sắp xảy ra rồi.”

Chiếc xe cứu thương đang lù lù tiến đến, chụp đèn màu đỏ trên xe xoay đảo liên tục.

“Ừa, mọi chuyện rốt cuộc là sao?...” Tôi quay sang nhìn về phía những mảnh ruộng kia thêm lần nữa, nhưng vẫn không thấy xuất hiện bóng dáng của bất cứ ai.

Trong khi tôi vẫn còn đang bối rối thì chiếc xe cứu thương bắt đầu giảm tốc độ và chạy sượt qua trước mặt tôi. Rồi dần dần, hình dáng của còi xe cứu thương trở nên nhỏ đi và không còn nghe thấy âm thanh phát ra từ nó nữa. Chỗ này đúng là không phải nhà của cô Wada Reiko rồi... Nếu vậy thật thì chẳng phải mình đã không thể hoàn thành được giao kèo với Ryu sao.

Hướng ánh nhìn về lại phía trước, đang tự hỏi mình nên làm gì bây giờ thì bất giác tôi kêu lên kinh ngạc: “Ôiii...”

Hình như vừa nãy có ai đó đang đứng ngay giữa đường. Tôi quay sang nhìn thử thì thấy đúng là ở đây có một cô gái tóc dài, trên người mặc một chiếc váy trắng. Biểu cảm trên khuôn mặt có vẻ lơ đãng và mơ hồ, cô ấy đang hướng ánh mắt từ từ nhìn khắp xung quanh.

“Cô ấy chính là Wada Reiko đấy!” Ryu đang đứng bên cạnh tôi bình luận.

Nghe vậy tôi liền hỏi lại: “Ồ, vì sao?”

“Vậy có nghĩa nhà của Wada Reiko đúng là ở đây à? Thế nhà của cô ấy đâu?” Tôi nhìn đi nhìn lại nhưng vẫn chẳng thấy chỗ nào ở đây có thể gọi là một ngôi nhà, hai bên đường chỉ toàn những đám đất ruộng.

Nghe tôi thắc mắc như thế, Ryu khoanh hai tay lại, nhìn hướng xuống đất: “Địa điểm được viết trong danh sách ấy không hẳn là địa chỉ nhà của

người mất, đó là địa chỉ nơi xảy ra thời khắc mà sinh mạng của người ấy chấm dứt.”

“Thời khắc sinh mạng chấm dứt... Như vậy chiếc xe cứu thương vừa này là...?”

“Đúng thế đấy. Nhà của Wada Reiko ở cách địa điểm này tận ba khu phố, nhưng nhịp tim của cô ấy dừng lại vào thời điểm đi ngang qua đây. Thế nên mặc dù nhà không ở khu này nhưng tên của cô ấy vẫn được liệt kê trong bản danh sách những người sẽ qua đời trong khu phố này. Tóm lại thì đúng là cô ấy rồi.”

Tôi thấy ớn lạnh hết cả sống lưng vì quá thật, Wada Reiko trước mắt tôi hiện giờ trông sống động y như thể vẫn đang còn sống.

“Bây giờ tôi sẽ dắt Reiko đến cánh cửa của thế giới bên kia.” Vừa nói Ryu vừa cất bước tiến về phía Reiko đang đứng.

“Cô là Wada Reiko đúng không?”

Reiko từ từ hướng ánh nhìn xuống dưới, sau khi nhận thấy sự hiện diện của Ryu ở đây, đôi mắt cô mở to với vẻ hơi ngạc nhiên: “Ơ..., tôi...”

“Cô đã mất mạng ở chỗ này, thế nên bây giờ cô phải đi theo tôi để sang thế giới bên kia. Tôi nói đến đây cô đã hiểu chưa?”

Reiko gật gật đầu.

“Cứ đi theo tôi, cô sẽ nhanh chóng cảm thấy thanh thản. Còn Naeno, cậu không được bỏ đi đâu hết, đứng đó chờ tôi. Trong ngày hôm nay tôi phải đi đến chỗ của ba người kia để xác nhận về cái chết của họ cho xong, tất cả cũng chỉ tại cậu thôi đấy!”

Phải chịu đựng những lời nói đáng ghét ấy phát ra từ Ryu làm tôi cảm thấy lồng ngực như bị kim châm.

“Tôi biết rồi!”

Thấy tôi tỏ vẻ hợp tác, Ryu giơ một tay lên chào tạm biệt rồi bắt đầu cất bước. Chị Reiko cũng bước theo phía sau Ryu như thể đang bị cậu ta kéo đi, nhưng vừa bước được ba bước thì bỗng dừng chị ấy đứng khựng lại: “Ơ... Cho tôi hỏi một chút được không?”

Nghe chị Reiko hỏi khẽ khàng như thế, Ryu xẵng giọng: “Cô không được phép hỏi gì cả. Giờ thì đi thôi nào”, nói xong cậu ta hất cằm như kiêu ra hiệu cho chị Reiko là tới đây mau lên. Thế nhưng chị Reiko vẫn đứng đấy, hai tay buông thõng chạm vào chiếc váy trắng, nét mặt đượm buồn.

“Tôi, tôi... đã chết thật rồi ư?”

Ryu thở hắt ra một hơi thật mạnh rồi đáp: “Đúng vậy! Cô đã chết rồi, chuyện này chẳng có gì là to tát cả. Giờ cô nên chờ đợi để đến kiếp sau đi là vừa đấy.”

“Tôi thực sự đã chết rồi sao?” Chị Reiko lặp lại y chang câu hỏi lúc nãy, nhưng âm sắc có vẻ như đã chìm hẳn so với lúc đầu.

Rồi có vẻ như vẫn thấy chưa được thông suốt điều gì nên chị ấy lại quay sang gọi: “Ryu!”, nhưng chắc Ryu không để ý nên cứ lắc lắc tay ra hiệu: “Đi sang đây đi!”

Thế nhưng chị Reiko vẫn không chịu động đậy hai tay khoanh cứng lại, đôi môi mím chặt. Ngay cả khi đang tỏ ra ương ngạnh như thế, gương mặt của chị ấy vẫn rất xinh đẹp. Nhìn kỹ thì dường như đường viền cơ thể của chị Reiko đã mờ nhạt đi một chút.

Chắc hẳn mặc dù đã ý thức được việc mình không còn sống trên cõi đời này nữa nhưng chị Reiko vẫn chưa thể nào chấp nhận được sự thực ấy.

“Này, Reiko!”

“Tại sao tôi lại chết chứ?... Tôi nhớ hình như vừa mới lúc nãy thôi tôi vẫn còn đang lái xe cơ mà?”

Có vẻ như đã dần nhận ra sự biến đổi trong thái độ của Reiko, cả Ryu cũng bắt đầu nhíu đôi mày lại: “Sao lạ thế nhi?! Bình thường thì sau khi

chết đi, một người không thể nào nhớ được những việc đã xảy ra ngay trước lúc mình chết, vậy mà...”

Ryu đưa bộ mặt thắc mắc về phía tôi, nhưng cả tôi cũng không thể nào biết được. Tôi cứ đứng đó nhìn mà không đáp lại lời nào, có vẻ như chị Reiko cũng đã nhận ra sự có mặt của tôi.

“Vừa nãy tôi vẫn đang lái xe trên đường cao tốc... Đúng rồi, đúng là như thế... Tôi đang trên đường về nhà cơ mà...” Chị Reiko hướng về phía tôi nói ra những điều ấy.

“À, ừ... chị Reiko này,... bây giờ tốt nhất chị nên làm theo những lời Ryu nói thì hơn...”

“Không thể nào!” Chị Reiko bất chợt hét lên như thế về phía tôi. “Không thể nào như vậy được đúng không? Không thể nào việc tôi chết đi là chuyện đã được định đoạt trước!”

“Chị ơi! Chị bình tĩnh lại đi!”

“Tôi vẫn còn sống mà phải không? Chuyện này không thể xảy ra được. Cứ như thế tôi đang xuyên không ấy nhỉ? Phải vậy chứ?” Chị Reiko vươn cánh tay tới phía trước định nắm lấy tay tôi, nhưng tay chị ấy cứ thế trượt đi và không sao giữ lấy tay tôi được.

“Hả?” Chị Reiko thụt lùi lại về phía sau.

Đúng ngay sau lưng chị Reiko là Ryu với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này? Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến trường hợp như vậy, trước nay tôi chưa từng được biết đến. Thôi kệ, cứ đi cái đã!”

Nhưng có vẻ như chị Reiko đã nhớ ra được điều gì đó nên mở hé mắt và quay phắt lại nhìn sang phía bên trái: “Đúng rồi!... Lúc tôi đang định di chuyển vào đường cao tốc ở nút giao kia thì gặp phải đoạn đường tắc. Ký ức của tôi sau lúc ấy là hình như đã đạp phanh để dừng xe... Sau đó thì chuyện gì xảy ra tiếp theo nhỉ?”

Đôi mắt chị Reiko liên tục đảo qua đảo lại từ trái sang phải, nhìn tôi như thể đang cầu cứu, trên gương mặt chị ấy tràn đầy nỗi sợ hãi cùng bất an tột độ.

“Nói nhăng nói cuội thế đủ rồi. Không còn thời gian nữa đâu!” Ryu tóm lấy cánh tay của chị Reiko.

Vì cả hai đều không phải con người nên bọn họ có thể chạm vào nhau...

Một lần nữa tôi lại ý thức được hai người này không phải con người sống trên trần gian. Thêm một lần nhận thức điều đó làm sống lưng tôi chợt thấy ớn lạnh.

“Tôi không đi đâu cả!” Chị Reiko tuyên bố thẳng thừng như thế bằng một giọng quyết liệt.

“Hả?”

“Hả?”

Cả tôi và Ryu đều không hẹn mà sừng sốt thốt lên.

“Tôi... không thể nào chấp nhận được chuyện này. Tôi không muốn đi sang thế giới bên kia!”

“Cô đừng nói những chuyện mà chính mình cũng không hiểu như thế!”

Chị Reiko lắc đầu quày quật, vẫn cứ một mực vùng vằng cố gắng thoát khỏi cánh tay đang bị Ryu giữ chặt bằng một lực rất mạnh.

“Đúng thật là tôi không thể hiểu nổi mọi chuyện! Này nhé, điều tôi mong mỗi bấy lâu nay... Điều tôi chờ đợi suốt bấy lâu đã sắp thành hiện thực rồi, chỉ còn một chút nữa thôi... Vì sao mọi thứ lại trở nên như thế?”

“Đã là số phận thì cô nên ngoan ngoãn nghe theo đi!” Một lần nữa Ryu cố nắm lấy tay của chị Reiko.

“Tôi không chịu như vậy đâu!” Sau khi hét lên lời ấy, chị Reiko vùng ra và bỏ chạy khỏi tay Ryu. Chị ấy đã tác động vào Ryu một lực mạnh đến nỗi cậu ta bị hất tung lên không trung và bay theo hình vòng cung, cơ thể va

đập vào thanh chắn bên đường rồi rơi rầm xuống đất tạo thành một tiếng động lớn kinh khủng khiếp. Lực tác động này đáng sợ đến độ như thể không phải lực của con người.

“Ryu!” Tôi không kịp nghĩ gì mà vội chạy đến bên cậu ấy, Ryu đang rên rỉ vì đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhó hết cả.

Với sức mạnh của một người bình thường thì không thể nào làm cho Ryu bị hất văng lên trời thế được. Như thế tất cả sự phẫn nộ của chị ấy đã được dồn vào một lần để tấn công Ryu, một sức mạnh khủng khiếp...

“ Tỉnh dậy đi nào Ryu!”

Tôi choàng tay quanh người Ryu và lay cậu ấy dậy, bất giác nhận ra mình đã chạm được vào Ryu. Mình đã có thể chạm tay vào một tên ác ma sao? À, mà chẳng phải khi này mình cũng đã trao đổi bản danh sách với cậu ta rồi đấy thôi.

Trong một khoảnh khắc, khuôn mặt của Ryu trông như thể lại sắp mếu đến nơi, nhưng ngay sau đó cậu ta đã cắn chặt hàm răng lại để kìm nén và chịu đựng.

“Cậu đúng là ngầu quá nhỉ. Cậu đã cố gắng chịu đựng để không khóc.”

“Đau quáaaa... Dám động tay động chân với tôi thế này là gan phải to lắm đây!”

“Cậu không bị gì chứ hả?”

“Aaaa... Sao mà không bị gì được chứ!” Ryu ngược mặt lên lồm bồm rồi nhanh chóng bật người đứng dậy.

“Ở Naeno, Reiko đâu rồi?”

“Hả?” Tôi liền quay đầu nhìn phía sau thì ở đó đã không còn bóng dáng chị Reiko nữa, chỗ chị ấy đứng khi này giờ chỉ còn trơ lại một dải đất ruộng dài trải rộng mênh mông.

“Người như cậu phải gọi là gì biết không? Là ‘đồ ăn hại’ đấy, biết chưa!”

“Ồ, ồ... Tôi xin lỗi.”

“Rốt cuộc tại sao cậu lại rời mắt khỏi Reiko thế hả? Nhờ có cậu mà giờ cô ta đã cao chạy xa bay rồi đấy thấy không?!”

Ryu vẫn tiếp tục lầm bầm mắng mỏ tôi suốt từ nãy đến giờ.

Hoàng hôn bắt đầu tô điểm sắc vàng cam lên bầu trời ở phía xa xa, như thể dọn chỗ cho màn đêm chuẩn bị phủ xuống. Gió thổi lạnh buốt khiến tôi thấy lòng mình càng thêm trĩu nặng. Việc lỡ rời mắt khỏi chị Reiko đúng là tôi đã sai, nhưng việc tôi trông thấy Ryu bị hất tung lên trời rồi ngã xuống đất như vậy nên đã lao đến bên cậu ấy thì chẳng có gì là không đúng cả. Hơn nữa tôi cũng không đủ tự tin rằng mình có thể giữ nổi chị Reiko, người khi đó đang chìm trong cơn tức giận đùng đùng, bởi dù sao tôi cũng đâu có chạm được vào chị ấy?

“Thôi được rồi, trước mắt cứ phải tìm thấy cô ta đã.”

“Làm thế nào để tìm được đây?”

“Việc đó cậu tự nghĩ đi. Còn tôi muộn nhất là trong hôm nay phải đến chỗ ba người kia để xác nhận về cái chết của họ.”

Ryu căng tấm bản đồ chỉ đường đến chỗ của ba người mà lúc nãy cậu ta đã ép tôi phải vẽ ra rồi gãi gãi đầu.

“Aaaaa... Sao mọi chuyện lại diễn ra theo chiều hướng không thuận lợi chút nào thế này!”

Tôi nhủ thầm: Nếu cứ để Ryu ở mãi trong tâm trạng tồi tệ như vậy, có khi cậu ta sẽ không còn tâm trí nào để nghĩ ra cách cứu sống Kazuya mất! Nghĩ vậy tôi cố làm ra vẻ tử tế và bảo Ryu: “Việc của chị Reiko cậu cứ giao hết cho tôi là được, bây giờ cậu đi làm nốt công việc của cậu trước đi!”

“Sao tự nhiên lại ngoan ngoãn thế!”

“Thì chỉ là... tôi muốn có thể làm gì đó để giúp ích cho Ryu thôi mà!”

Thốt ra những lời này, tôi cũng hơi lo ngại rằng mình đã “diễn” có chút quá đà, nhưng trông Ryu lại hài lòng lắm: “À, hóa ra là vậy hả?”

“Cuối cùng Naeno cũng chịu lớn lên rồi đấy nhỉ. Tốt, vậy nhờ cậu nhé. Cậu hãy cố gắng thuyết phục để Reiko đồng ý sang thế giới bên kia.”

“Ừm, tôi biết rồi!” Tôi ưỡn ngực lên như kiểu muốn nói “Cứ giao phó hết mọi việc cho tôi”.

“Vậy chào nhé!” Ryu tạm biệt rồi phóng người bay vút lên cao, thoát cái đã thấy cậu ta ở xa tít tắp.

Khi không còn trông thấy bóng dáng của Ryu nữa, lúc này tôi mới có thể thả lỏng người mà thở hắt ra một hơi thật dài.

Rồi,... Giờ tiếp theo mình sẽ làm gì?... Mình chỉ nắm được mỗi một thông tin về tên tuổi của chị ấy thôi, giờ làm sao để biết nơi chị ấy sẽ đến? Không biết giờ này Kazuya đang làm gì nhỉ? Khi còn lại một mình, những suy nghĩ vẫn vơ lại tiếp tục tìm đến vây quanh tôi. Cậu ấy phải ở một mình trong phòng bệnh như vậy có thấy sợ không? Không biết bây giờ trong người cậu ấy thấy thế nào rồi? Nghĩ đến đây, trong đầu tôi chợt lóe lên một ý tưởng về nơi mà tôi có thể đến để thu thập tin tức về chị Reiko. Chắc chắn là bây giờ thi thể của chị Reiko đã được chuyển đến bệnh viện rồi. Chiếc xe cứu thương vừa nãy chạy ngang qua đây đã đi về hướng mà ở đó hình như chỉ có duy nhất một bệnh viện, chính là bệnh viện đa khoa nơi Kazuya đang nằm. Vội vàng phóng lên xe và bắt đầu đạp hết tốc lực, tôi cảm thấy như mọi lo lắng và phiền não đều đã bị bỏ lại sau lưng và theo cơn gió trôi đi xa hết.

Cất xe đạp vào bãi đỗ xe của bệnh viện xong xuôi, tôi đi thẳng về phía hành lang dẫn vào trong viện.

Có lẽ lúc này gia đình của chị Reiko đã vội vàng chạy đến bệnh viện rồi. Khi tìm thấy họ thì mình nên làm gì tiếp theo đây?... Nếu đóng giả làm bạn của chị Reiko thì xét về mặt tuổi tác không hợp lý lắm, còn nếu giả làm một người quen có cùng sở thích thì có vẻ cũng không khả thi. Riêng

chuyện đóng thế nào cho đạt vai thôi cũng đã đủ mệt rồi, làm sao có thể khai thác thêm được thông tin gì nữa, càng nghĩ tôi lại càng cảm thấy do dự. Nhưng mà chẳng phải nhiệm vụ của tôi là tìm cách cứu sống Kazuya sao...

Nghĩ vậy nhưng cảm giác do dự vẫn cản bước chân tôi lại. Cánh cửa tự động cứ hết đóng rồi mở ngay trước mặt, vậy mà tôi vẫn chưa gom đủ dũng khí để có thể bước vào.

“Làm sao bây giờ?...” Tôi vừa lẩm bẩm như thế thì cùng lúc ấy, một tiếng than thở cũng được truyền đến bên tai tôi: “Mình phải làm gì bây giờ?”, tôi quay ngoắt lại phía sau và không khỏi kinh ngạc. Chị Reiko đang ủ rũ đứng đó với khuôn mặt tối sầm.

“Ôi chị Reiko, chị ở đây à?”

“Suýt...” Chị ấy đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu cho tôi im lặng rồi gật đầu.

“Có vẻ như mọi người... không một ai nhìn thấy chị hết. Ngay cả bố mẹ chị cũng không nhận ra sự hiện diện của chị.”

Chị Reiko nói những lời đó với vẻ mặt rất buồn, rồi đưa ngón tay đang để trên môi chỉ ra phía ngoài sân trong khuôn viên bệnh viện: “Chúng ta qua đó nói chuyện được không? Chị có rất nhiều điều muốn nói với em.”

Lúc này trông chị ấy có vẻ như đã bình tĩnh hơn tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào và đi theo chị ấy ra phía ngoài. Chị Reiko đứng dựa lưng vào bức tường đá bên hông bệnh viện, tôi cũng đứng ngay bên cạnh chị ấy.

Sắc vàng cam của bầu trời đang dần bị màn đêm chế ngự, chẳng mấy chốc trời sẽ tối rất nhanh. Đường viền cơ thể của chị Reiko bây giờ trông như thể còn mỏng manh hơn so với lúc nãy khi tôi nhìn thấy chị ấy ở chỗ bãi đất ruộng. Có vẻ như chị Reiko cũng ý thức được điều này nên cứ xòe hai bàn tay ra rồi nhìn chăm chăm vào đó.

“Ừm..., chị Reiko này!”

“Xin lỗi em về chuyện vừa nãy nhé. Chị đã làm náo loạn hết cả lên.”

Trông thấy vẻ ngượng ngùng của chị Reiko và những nếp nhăn đang hiện rất rõ nơi giữa đôi mày của chị, tôi vội đỡ lời: “Không sao đâu ạ. Nếu em cũng ở trong hoàn cảnh như chị, có khi em còn làm cho mọi thứ thành ra bát nháo hơn thế nữa.”

Nghe những lời an ủi này của tôi, chị Reiko đã có thể nở một nụ cười nhẹ, nhưng ngay sau đấy lại chuyển sang kiểu cười khổ: “Thằng bé đó hình như không phải con người đúng không em?”

“Chắc là vậy chị ạ.”

“Bị chị tấn công như thế, không biết cậu ấy có bị thương không?”

Đã ở trong hoàn cảnh này rồi mà chị Reiko vẫn còn có thể suy nghĩ cho Ryu được, chị ấy quả là một người tử tế. Chị Reiko đã chạy đến bệnh viện trong cơn hoảng loạn và rồi nhận ra không một ai nhìn thấy sự hiện diện của mình, đặt trường hợp là tôi thì tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể cư xử bình tĩnh được giống như chị Reiko.

“Ryu không sao cả. Cậu ấy không phải con người nên sẽ chẳng bao giờ bị thương đâu.” Tôi đã tự ý trả lời như thế.

“À, ừ... Còn em là...?”

“Em là Morisaki Naeno. Có lẽ em vẫn còn sống.”

“Có lẽ?” Chị Reiko tròn mắt tỏ vẻ khó hiểu.

Chợt nhận thấy câu trả lời vừa rồi của mình rất không phải phép đối với một người vừa mới đón nhận cái chết như chị Reiko, tôi vội lắc đầu lia lịa mà giải thích thêm: “À không không. Em vẫn còn sống.”

Nghe tôi sửa lại như vậy, chị Reiko gật gật đầu.

“Còn chị thì đã chết thật rồi nhĩ...”

“... A, dạ...”

“Ừ.” Chị Reiko ngược mặt nhìn lên trời. “Con người như chúng ta ấy mà, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi!”

Tôi ngấm gương mặt nhìn nghiêng cực kỳ xinh đẹp của chị Reiko rồi lại đưa mắt nhìn lên bầu trời. Vào lúc này tôi có thể nói gì đây? Hiện tại những lời chia buồn về cái chết hay những lời an ủi chắc chắn không thể nào xoa dịu được trái tim chị ấy, tôi nghĩ vậy.

“Hình như là bị đâm thì phải.” Chị Reiko bắt đầu lên tiếng.

“Bị đâm?”

“Lúc đó đã xảy ra tình trạng ách tắc giao thông ở đoạn đường phía trước trạm thu phí, chiếc xe tải chạy phía sau không biết nên đã đâm vào xe chị. Vừa nãy lúc còn ở trong bệnh viện, bác sĩ đã giải thích với bố mẹ chị như vậy.”

“Chuyện ấy...”

“Khi nghe kể như thế, chị cũng lơ mờ nhận ra đúng là mình có ký ức về việc từng bị đâm rất mạnh. Thế nhưng lúc tỉnh lại đã thấy mình đang đứng trước mặt Naeno và Ryu rồi. Kể ra thì không nhớ được việc mình bị đau như thế cũng tốt. Chị là người chịu đau rất kém, đến cả việc bị tiêm thoi mà chị cũng có thể khóc được đấy.”

Có thể thấy rất rõ nỗi buồn rầu đang hiện diện trên gương mặt của chị Reiko lúc này.

Thấy tôi cứ lặng im không nói tiếng nào, chị Reiko nghiêng mặt sang nhìn tôi thắc mắc: “Hình như mọi giác quan của chị đều đã trở nên có vấn đề. Như lúc này đây, mặc dù chị rất muốn khóc nhưng lại không thể nào khóc được. Kiểu như vì chị đang dần dần chấp nhận việc mình đã chết nên mặc dù vẫn còn nhiều tiếc nuối, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy thanh thản hơn.”

“Vậy hả chị?...”

“À, chị xin lỗi. Giờ chị có nói những lời này với em thì chắc em cũng chưa thể hiểu được đâu nhỉ.”

Chị Reiko tiếp tục nói: “Thế nhưng..., chị chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi, vậy mà...”

“À, chuyện này lúc này em cũng đã có nghe chị nói với Ryu.”

Đáp lại tôi, chị Reiko phát ra một tiếng thở dài thật lớn. Đường viền xung quanh cơ thể mỏng manh kia khẽ rung rinh, như đang biểu thị cho tâm trạng lo lắng và dao động của chị ấy.

“Ngày mai đáng lẽ sẽ là ngày mà chị kết hôn.”

“Kết hôn...” Nghe chị ấy đề cập đến một chuyện từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghĩ đến, trong một khoảnh khắc, tôi cảm thấy như hơi thở của mình nghẹn lại. Đột nhiên, một cơn đau thắt ập đến tấn công khiến tôi bất giác đưa tay lên ôm lấy lồng ngực mình.

“Chị đã rất háo hức mong đợi ngày đó đến, vậy mà đúng lúc này lại phải chết đi..., cuộc sống quả thật là kỳ lạ nhỉ. Lúc mình chưa kịp nhận ra thì mọi chuyện đã bắt đầu rồi, và vào một ngày bất chợt không hẹn trước, mọi chuyện kết thúc một cách đột ngột.”

“Chị Reiko...”

“Mình không thể quyết định khi nào nó bắt đầu cũng như khi nào nó sẽ kết thúc, vậy nên khi còn được sống, hãy dùng hết sức mình để sống.”

Trái ngược với chị Reiko, người đã giác ngộ được về mọi thứ, nỗi buồn dường như đang từ từ dâng lên quấn lấy tôi. Bị cướp đi mạng sống ngay trước thời khắc có được hạnh phúc, điều này thật sự quá nghiệt ngã. Nếu rơi vào trường hợp như vậy, chắc tôi sẽ tiếc nuối mãi khôn nguôi.

“Thôi, em đừng khóc nữa!” Nghe chị Reiko nói thế tôi mới chợt nhận ra, rằng không biết từ lúc nào những giọt nước mắt đã rơi khiến cho hai má tôi ướt đẫm.

“Em xin lỗi!”

Đúng ra người nên buồn là chị Reiko mới phải, vậy mà chị ấy lại không thể khóc còn một đứa không liên quan gì như tôi lại khóc thế này, nghĩ sao cũng thấy hơi sai sai. Thế nhưng tôi càng lấy tay chùi chùi dụi dụi thì những giọt nước mắt lại càng không ngừng tuôn rơi ướt đầm khắp mặt.

Cố hết sức cắn chặt môi lại, tôi tự nói với bản thân rằng mình không được khóc nữa.

Trông thấy tôi như thế, chị Reiko lại quay hỏi: “Em có biết một công viên tên là ‘Công viên Ráng Chiều’ không?”

“À, dạ, em có biết chỗ đó.” Vừa trả lời trong đầu tôi vừa nhớ đến khung cảnh cả đất trời nhuộm màu vàng cam.

“Chị rất thích ngắm cảnh hoàng hôn ở công viên đấy, mỗi chiều đi làm về chị thường dừng chân ghé vào một lúc, và đó cũng chính là nơi chị gặp anh ấy.”

“Ý chị là người chị sắp lấy làm chồng ạ?”

“Ừ, đúng rồi. Anh ấy cũng rất thích ngắm trời chiều vào lúc hoàng hôn. Lần đầu tiên bọn chị gặp nhau là khi hai đứa cùng đứng trên chiếc cầu nhỏ trong công viên. Rồi ngày qua ngày, khoảng cách giữa hai người dần được thu hẹp lại... Không biết từ lúc nào, chị đã trở nên háo hức mong chờ được đến công viên chỉ để có thể nhìn thấy anh ấy.” Chị Reiko nheo mắt lại hồi tưởng, trên môi nở một nụ cười tủm tỉm tinh nghịch.

“Từ lần đầu tiên nói chuyện đến khi bọn chị chính thức hẹn hò mất tới khoảng một năm cơ đấy.”

“Vậy thì hình như hơi lâu nhỉ?”

Nói gì thì nói, đây đích thực là một tình yêu thuần khiết.

“Ừ, có hơi lâu thật đúng không? Nhưng mà tốc độ như thế là phù hợp với hai người bọn chị rồi.” Chị Reiko nói vậy và khẽ lắc đầu. “Nhưng lúc này, chị lại nghĩ như vậy cũng tốt.” Chị Reiko nói thêm.

Trông thấy tôi có vẻ chưa hiểu ý chị ấy muốn nói là gì, chị Reiko vẫn giữ khuôn mặt tươi cười, cúi mặt nhìn xuống đất: “Thì là thế đó, giả sử nếu chị chết vào ngay sau ngày tổ chức hôn lễ, nhất định anh ấy sẽ rất đau khổ phải không? Thế nên giờ chị chết trước ngày đó lại thành ra tốt hơn.”

“Chị Reiko à...”

“Vẫn chưa có giấy đăng ký kết hôn nên chưa phải một gia đình. Nói lời từ biệt khi vẫn còn là hai người dường sẽ dễ dàng hơn mà, phải không? Nhất định rồi anh Daiki sẽ vượt qua được chuyện này!”

Bây giờ tôi đã biết vị hôn phu của chị Reiko tên là Daiki.

Thế nhưng tôi vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của điều khi này chị Reiko nói.

“Em không nghĩ thế...” Tôi không kịp nghĩ gì mà đã buột miệng nói vậy.

Khi nghe lời này của tôi, vẻ mặt của chị Reiko trông rất lạ. Có những lúc mặc dù biết rõ rằng mình không nên nói thêm bất kì điều gì thừa thãi nữa, nhưng không hiểu sao lời nói vẫn cứ tự động trôi tuột ra khỏi miệng tôi.

“Rốt cuộc thì cảm xúc của chị Reiko là như thế nào ạ? Em nghĩ... chị phải thấy tiếc nuối vì lẽ ra ngày mai sẽ là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình mới phải, vậy mà tại sao chị lại cứ lo lắng cho người khác mãi? Em thật sự không thể nào hiểu được.”

Sau khi nói hết những lời ấy tôi lập tức nhận ra rằng mình đã nói những điều không nên, vì vậy vội vàng khép chặt miệng lại. Thế nhưng lời nói một khi đã được thốt lên thì không bao giờ có thể thu hồi.

Người đang thấy đau khổ nhất lúc này chính là chị Reiko, chị ấy đã ý thức rõ ràng rằng bản thân mình không còn có thể làm gì nữa nên chỉ một lòng một dạ cầu nguyện cho đối phương được hạnh phúc. Vậy mà tôi lại lỡ miệng nói những lời như thế...

“Xin lỗi chị... Em đã nói những lời không nên...” Tôi cúi gục đầu xuống.

“Naeno đúng là một người tử tế nhỉ.” Chị Reiko đã trả lời tôi bằng một vẻ mặt thật bình thản.

“Không phải thế đâu ạ. Em hoàn toàn không phải...”

“Có lẽ người ta thường sẽ phải chấp nhận mọi thứ theo cách này. Hiện giờ chị chỉ mong rằng sẽ không có ai cảm thấy đau khổ vì chuyện chị chết đi. Chắc đó là những điều mà chị đang nghĩ.”

Thật không ngờ hình ảnh một người chấp nhận mọi thứ, kể cả khi trong lòng tràn đầy tiếc nuối cùng đau đớn, lại đẹp đến thế... Nếu giả sử mình chết đi rồi, liệu mình có thể suy nghĩ được như chị ấy không? Nếu Kazuya chết đi, liệu mình có giữ được vẻ mặt tươi cười để cậu ấy ở thế giới bên kia được yên lòng không?

Quả thực mình không thể trả lời nổi.

“Thôi, chị đi đây nhé.” Chị Reiko khẽ cúi đầu.

“Chị đã quyết định sẽ sang thế giới bên kia rồi ạ?”

“À, chưa đâu!” Chị Reiko khẽ lắc đầu và tiến lại gần thì thầm bên tai tôi: “Chị biết làm thế này rất phiền cho Ryu, thế nhưng chừng nào cậu ấy còn chưa quay lại thì chị vẫn muốn ở đây cùng với mọi người. Chị muốn trông thấy vẻ mặt tươi cười của anh ấy thêm chút nữa, chị nghĩ mình sẽ sẵn sàng để rời đi sau khi đã làm xong việc đó.”

Tôi gật đầu đáp lại vẻ mặt đang cười có chút tinh ranh của chị Reiko.

“Nếu đó là tâm nguyện của chị Reiko thì em sẽ ủng hộ hết mình.”

Một mặt tôi muốn sớm tiễn chị Reiko sang thế giới bên kia vì Kazuya, nhưng mặt khác lại không muốn thấy chị ấy không thể hoàn thành được tâm nguyện cuối cùng.

Tôi vốn muốn lợi dụng chị ấy để thực hiện mục đích của bản thân, nhưng giờ đây, tôi dần nhận ra rằng để bảo vệ một điều quan trọng đối với mình mà lấy người khác ra làm vật hy sinh là một hành động rất không đúng.

“Em sẽ cố gắng lựa lời nói lại với Ryu, vậy nên chị cứ an tâm thực hiện tâm nguyện của mình đi ạ!” Nói xong những lời xuất phát từ tận đáy lòng, tôi đã có thể mỉm cười ngay cả trong hoàn cảnh thế này.

Chị Reiko cũng hé môi cười đáp lại tôi, rồi cất bước rời đi sau khi nói “Cảm ơn em nhé!”.

Khi tôi vào phòng bệnh của Kazuya thì thấy cậu ấy chỉ có một mình. Dường như Kazuya đang chìm sâu vào trong giấc ngủ, hơi thở phập phồng lên xuống. Bỗng nhiên tôi cảm giác như có ai đó đang đứng bên cạnh.

“Người này chính là Sakaguchi Kazuya phải không?” Ryu nhìn chăm chăm vào giường của Kazuya với vẻ mặt trông rất khác thường.

“Này! Này! Cậu đang làm cái gì ở đây thế hả?”

“À, tôi đã xác nhận xong trường hợp của ba người kia rồi nên giờ đang rất rảnh. Mà này, cậu đừng có nói lớn tiếng như thế, người ta tỉnh dậy bây giờ đấy!”

“Aaaaa...”

Trông thấy tôi còn chưa kịp nói gì đã phải ngậm miệng lại, trên mặt Ryu hiện lên một nụ cười khoái trá nhưng vẫn tỏ vẻ như thể mình không hề có ác ý.

“Hóa ra đây là người mà Naeno đang cố sống chết để cứu đấy ư! Dù gì thì thời gian cũng không còn nhiều nữa đâu!”

“Ờ...” Sợ mình nói lớn tiếng có thể sẽ làm Kazuya tỉnh giấc nên tôi đưa tay ra hiệu cho Ryu đi ra ngoài,

“Tốt nhất là cậu nên dừng những hành động vô ích này lại. Tôi trông thì thấy bệnh tình của cậu ta vẫn đang đi theo hướng rất tệ đấy.”

Dù rõ ràng đã nhìn thấy ám hiệu của tôi nhưng Ryu vẫn không buồn nhúc nhích, cứ đứng trơ ra đấy rồi mở miệng nói oang oang làm tôi thực sự

tức điên lên nên cứ thế tự bỏ ra ngoài. Tôi ngồi xuống băng ghế dài, có ý đợi cho Ryu đi ra nhưng mãi vẫn chẳng thấy cậu ta xuất hiện. Mười phút trôi qua, tôi hết kiên nhẫn nên lại vào trong phòng bệnh nhưng Ryu đã không còn ở đó nữa.

“Sao thế nhỉ?”

“Này!” Kazuya đã tỉnh dậy từ lúc nào không hay, giọng điệu cậu ấy vẫn như mọi ngày, lúc này đang giơ một tay lên vẫy chào tôi.

Ý nghĩ phân vân về việc phải cư xử thế nào khi gặp lại Kazuya đã hoàn toàn biến mất ngay vào thời khắc tôi thấy cậu ấy.

“Cậu thấy trong người thế nào rồi?”

Tôi tự khen mình vì đã có thể đặt câu hỏi bằng một giọng nhẹ nhàng và bình thản hết mức như thế, sau đó ngồi xuống cái ghế đầu tròn đặt cạnh giường bệnh.

“Hừm. Tệ lắm. Người tớ cứ sốt mãi, không chịu hạ gì cả!”

Đặt ở đầu giường là cây truyền dịch, dung dịch trong túi treo trên đó đang nhỏ từng giọt vào hai ống truyền, đi xuống theo dây dẫn với một đầu được gắn vào cánh tay trái của Kazuya. Mặc dù lồng ngực đang cực kỳ đau buốt nhưng cậu ấy vẫn giữ điệu bộ bình tĩnh, mặt chỉ hơi nhăn một chút.

“Sau bao nhiêu năm cậu mới lại bị sốt như thế này nhỉ?”

“Cũng lâu lắm rồi, tớ không nhớ nổi.”

“Cứ tưởng cơ thể cậu thuộc dạng không bao giờ biết cúm là gì, vậy mà... Tớ cũng hơi bị ngạc nhiên đấy.”

“Thì chính tớ cũng đâu ngờ được.” Kazuya lại cười hề hề.

Trông cậu ấy cười, tôi có cảm tưởng như sắc mặt và da dẻ cậu ấy vẫn khỏe mạnh như lúc trước.

... Lẽ nào cậu ấy thực sự sắp chết?!

Tôi giả vờ ho khan để lấp liếm đi vẻ bất an của mình; cùng lúc ấy, tôi chợt thấy lồng ngực trở nên đau nhói vì cảm nhận được trong lòng mình có một cảm xúc yêu thương đang dần nảy nở.

Tớ thích cậu.

Từ khi biết được cái chết đang rình rập Kazuya, tôi có cảm tưởng như thể mình đang từ từ trưởng thành. Tôi đã tự đặt ra cho mình hai nguyên tắc khi gặp Kazuya: Nguyên tắc thứ nhất, phải cư xử làm sao để Kazuya không hay biết rằng cậu ấy sắp chết; nguyên tắc thứ hai, không được để lộ cho cậu ấy biết tình cảm của mình. Tôi luôn phải khoác lên mình hai lớp vỏ bọc và cư xử bình thường với cậu ấy như một người bạn.

“Mình không thể quyết định khi nào nó bắt đầu cũng như khi nào nó sẽ kết thúc, vậy nên khi còn được sống, hãy dùng hết sức mình để sống.” Chị Reiko từng nói như thế.

Tôi đã thực sự sống hết mình chưa? Bấy lâu nay tôi đã không nhận ra tình cảm mà bản thân dành cho Kazuya, từ ngày này qua ngày khác cứ sống kiểu tà tà cho mau hết ngày. Lúc nhận ra cảm xúc của mình dành cho Kazuya thì đã quá trễ, rồi lại tiếp tục nảy sinh lo lắng không đâu về việc phải giữ bí mật về tình cảm ấy cho đến phút cuối.

“Nói mới nhớ, tớ nghe bảo là hôm qua cậu cũng tới thăm tớ đúng không?” Bắt gặp ánh mắt của Kazuya, trái tim tôi đập vang lên những tiếng thình thịch.

Tôi xoay sở để điều chỉnh cho suy nghĩ trở lại với thực tại và bắt đầu trả lời với giọng điệu dửng dưng như thể chuyện không có gì đặc biệt: “À, vì giáo viên nhờ tớ mang đồ của cậu về.”

“Chị tớ bảo chị ấy rất mừng vì lâu lắm rồi mới được gặp lại cậu.”

“Chị Akemi bây giờ trông xinh quá nhỉ, tớ suýt nữa thì không nhận ra chị ấy luôn.”

Nghe tôi không tiếc lời khen ngợi dành cho ngoại hình của chị Akemi, Kazuya cau mày kèm theo một cái bĩu môi: “Cái đó là nhờ trang điểm thôi. Bà ấy bây giờ còn nói cả giọng Kansai nữa chứ.”

“Ahaha. Đấy đấy, lúc đầu tớ nghe thấy cũng hơi ngạc nhiên. Phong cách ăn mặc của chị ấy cũng khá táo bạo nữa.” Tôi bất giác nhớ lại chiếc áo với họa tiết da báo của chị Akemi.

“Đó, cả cậu cũng thấy như vậy đúng không?” Kazuya trả lời ngắn gọn, hơi thở có vẻ khó nhọc vì đau.

“... Cậu có sao không đấy?”

“Nếu nó hạ sốt cho thì tốt, cứ như bây giờ thấy khó thở quá.”

Tôi chợt nhớ lại lúc còn nhỏ khi Kazuya bị sốt. Lúc ấy vẻ khỏe mạnh thường ngày của cậu ấy đều đã bay biến đi đâu mất hết, cứ như thể chưa bao giờ có, giọng nói của cậu ấy cũng trở nên yếu ớt như lúc này. Mà hiện tại với tình trạng sức khỏe đã trở nên tồi tệ hơn rất nhiều, chắc cậu ấy đã rất cố gắng để có thể trả lời được như vậy. Tôi cảm thấy chẳng khác nào chính bản thân cũng đang phải gánh chịu cùng một cơn đau với Kazuya, nhưng đã kịp kìm nén lại và nở nụ cười.

“Cậu đừng nói những lời yếu đuối như thế nữa. Bệnh tật cũng đều do suy nghĩ mà ra cả thôi, đúng không nào?!”

“Hừm. Những lúc thế này cậu phải đối xử với tớ nhẹ nhàng hơn mọi khi đấy nhé.”

Đáp lại vẻ mặt đang phụng phịu của Kazuya, tôi làm ra vẻ chán ngấy.

“Gieo nhân nào thì gặt quả ấy đó, cậu đã nghe qua chưa? Nếu biết sợ thì từ giờ phải đối xử với tớ tốt hơn thường ngày đi!”

“Xùy! Xùy!”

Nhất định không được để cho cậu ấy biết!

NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ CHO CẬU ẤY BIẾT!

Tôi lặp lại câu thần chú này nhiều lần trong đầu và đã diễn tròn vai “một người bạn” cho đến tận lúc nói lời tạm biệt với Kazuya để rời khỏi phòng. Vừa đóng sập cánh cửa phòng bệnh sau lưng, tôi cảm thấy như mọi sức lực đều đã rời ra khỏi cơ thể và tưởng chừng như muốn quy xuống ngay tại chỗ. Tôi rất muốn cứu Kazuya, nhưng nếu cứ thế này thì thời gian còn lại cũng sẽ không được bao nhiêu. Dù cảm thấy rất hoang mang, như thể bị nhấn chìm trong cơn mệt mỏi về những điều phi hiện thực đang hiện hữu xung quanh, tôi vẫn nhất định không cho phép mình thể hiện ra bên ngoài. Tôi hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra thật mạnh, vừa định sai chân bước đi thì nhận ra chị Akemi đang ngồi ở băng ghế dài khi này tôi vừa ngồi.

“A, chị Akemi...”

“Chị nói chuyện với em một chút được không?”

Tôi gật đầu đáp lại câu hỏi với thái độ rất thản nhiên của chị Akemi. Chị ấy đứng dậy và bắt đầu bước đi, thấy vậy tôi cũng bước theo sau.

Hôm nay chị ấy không chỉ mặc áo sơ mi mà còn mặc nguyên bộ đồ với họa tiết da báo. Chị Akemi vẫn giữ im lặng cho tới tận khi chúng tôi xuống đến tầng một. Khi ra đến sảnh chờ, chị Akemi ngồi xuống một băng ghế dài cạnh đó, thấy thế tôi cũng ngồi xuống bên cạnh chị ấy. Trời đã tối từ lúc nào không hay, đèn ở tiền sảnh cũng đã được tắt, chỉ còn lại ánh đèn màu cam nơi hành lang vẫn được thắp sáng.

“Chị cảm ơn Naeno hôm nay đã lại đến thăm nữa nhé.” Chị ấy cúi đầu, gập lưng xuống thấp đến độ làm lộ ra chai nước trái cây để trong túi xách.

Sau khi thực hiện xong cử chỉ cảm ơn, chị Akemi lôi từ trong túi ra một lon bia rồi tu một hơi, chứng kiến cảnh này tôi cũng hơi bối rối.

“Mình làm thế trong bệnh viện liệu có ổn không chị?”

“Ừ, chị biết. Thực ra chị định dẫn em tới chỗ quán rượu đằng kia cơ, nhưng như vậy lại không được hay cho lắm...”

“Ờ...”

Cũng may là lúc này những người đi qua đi lại trong tiền sảnh không ai để ý gì đến chúng tôi.

“Chị có chuyện muốn nói với Naeno ấy mà.”

Khi vị ngọt của nước trái cây thấm đẫm khắp cổ họng, tôi mới nhận ra rằng từ nãy đến giờ tôi đã để cho mình khát khô đến mức độ nào.

“Chắc em cũng nhận thấy rồi đúng không? Tình trạng sức khỏe của Kazuya bây giờ không được tốt lắm.”

NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ CHO CẬU ẤY BIẾT

Tôi buột miệng thốt lên câu thần chú mà nãy giờ vẫn được tụng niệm liên tục trong đầu. Thế là chị Akemi ghé sát lại rồi nhìn chăm chăm vào gương mặt có phần khác thường của tôi.

“Em không cần phải nói dối đâu. Chị biết là từ xưa đến nay em không giỏi trong việc nói dối mà.”

“...”

“Hôm qua em đã trông thấy mẹ chị khóc đúng không? Lúc đó chắc em cũng nhận thức được tình hình rồi nhỉ?”

Khi ấy tôi đã vô thức hít vào một hơi thật sâu, làm phát ra một âm thanh ngắn từ nơi cổ họng.

NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ CHO CẬU ẤY BIẾT

“À, à, dạ...”

Tôi cố sống cố chết lắc đầu lia lịa, nhưng vẫn chịu không thể nghĩ ra được mình nên trả lời chị ấy như thế nào.

“Là người đã một thân một mình chăm sóc và nuôi dạy Kazuya lớn khôn, mẹ chị vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật về bệnh tình của nó.”

“...”

“Không sao đâu. Mới chỉ có mỗi chị và mẹ chị biết chuyện thôi.”

Tôi không thể nói được gì mà cứ thế nước mắt lưng tròng. Sao lại có thể dễ dàng bị lộ tẩy như vậy cơ chứ, tôi thấy bản thân thật đáng xấu hổ.

“Lúc này chị có thấy Naeno bước vào trong phòng. Khi nhìn biểu hiện của em chị liền hiểu ra, rằng em cũng đã biết chuyện rồi.”

Chị Akemi tiến lại gần và ôm chặt lấy tôi, mùi nước hoa từ cơ thể chị ấy tỏa hương êm dịu, nước mắt tôi lại chực trào tuôn rơi.

“Tình trạng của Kazuya... lẽ nào lại trầm trọng đến thế ạ?...”

Đáp lại câu hỏi tôi đã cố hết sức để nặn ra ấy, chị Akemi khẽ gật đầu như để khẳng định. Mặc dù đã biết rõ từ trước, nhưng một lần nữa hiện thực phủ phàng lại ập đến tấn công tôi.

“Chị cũng không tin nổi chuyện đó. Trông nó lúc nào cũng khỏe mạnh như thế, vậy mà bây giờ không thể làm gì được nữa rồi...”

“Chuyện này... Chuyện này sao lại có thể xảy ra chứ...” Lời nói của tôi bị đứt quãng giữa chừng, cảm tưởng như quyết tâm cứu sống Kazuya của mình đã bị đánh bại.

Rốt cuộc tôi không thể làm được gì cho cậu ấy sao?

“Thôi em đừng khóc nữa. Chị có chuyện muốn nhờ Naeno đây.”

Nghe thấy thế tôi quay mặt sang nhìn chị Akemi, chị ấy liền cất tiếng hỏi: “Em thích Kazuya phải không?”

Nếu là bình thường có lẽ tôi đã tìm cách để chối bỏ, nhưng lúc này đứng trước chị Akemi, tôi cảm giác như mình đã bị nhìn thấu suốt tận tâm can nên dẫu có kháng cự cũng không ích gì.

“... Dạ, đúng ạ.”

“Chị cảm ơn em.” Chị Akemi đặt tay lên vai tôi. “Thế nên chị muốn nhờ em giúp một việc. Em đừng nói cho Kazuya biết sự thật về bệnh tình của nó nhé. Em có thể giúp chị tiếp tục giữ bí mật này được không?”

“... Dạ, vâng.”

Nghe xong câu trả lời của tôi chị Akemi tỏ ra nhẹ nhõm, chị ấy đưa hai tay lên ôm đầu và nói lời cảm ơn thêm lần nữa: “Cảm ơn em nhé.”

“Chị muốn Kazuya có thể giữ lấy hy vọng đến giờ phút cuối cùng. Vì đó là điều duy nhất mà chúng ta có thể làm được cho nó lúc này.” Chị Akemi thỏ thẻ thốt ra những lời chứa đựng tất cả tâm tư của mình.

Hóa ra chị Akemi cũng có chung ý nghĩ là không được để cho Kazuya biết chuyện.

“Chị sẽ không khóc, thế nên khi ở trước mặt Kazuya, Naeno cũng hãy cố gắng đừng khóc nhé.”

“Vâng, em hiểu rồi ạ.” Tự nhủ mình không nên tiếp tục thốt ra những lời nghe như thể hết hơi thế nữa, tôi dồn hết sức lực để đáp lại chị ấy một cách thật liên mạch và thật dũng dạc. Ngay lúc đó, tôi có cảm tưởng như mình đã hiểu ra được ít nhiều về những điều mà mình cần phải làm trong thời gian sắp tới.

Chương 4

Màu xanh nhấp nháy như những ngọn đèn đom đóm

T

hật tốt vì hôm sau là thứ Bảy.

Tôi mở chiếc gương nhỏ được gắn kèm với ốp điện thoại ra và soi thì thấy hình ảnh được phản chiếu trong gương của một gương mặt căng phồng cùng với đôi mắt sưng húp.

Dưới bầu trời đầy mây xám xịt, Ryu đang bước đi về phía trước với một tâm trạng gắt gỏng. Mới sáng sớm cậu ta đã đứng ngoài cửa nhà tôi và thúc giục om sòm: “Dậy mau lên. Chỉ đường cho tôi nào!” Rốt cuộc thì cậu ta đã dùng cách gì mà mò ra được nơi ở của tôi thế nhỉ?... Lúc đầu cậu ta cứ lờn vờn trước cửa sổ phòng tôi trên tầng hai mà la lối, sau đó thì chỉ yên lặng ngó vào qua khung cửa sổ. Vì vướng chuyện của Kazuya nên tôi không thể nào nói câu từ chối, vậy là từ sáng sớm đã phải chỉ đường cho cậu ta đến nơi có “Người sẽ mất vào ngày hôm nay” được đề cập tới trong bản danh sách. Cậu ta chỉ chìa bản danh sách ra cho tôi xem một cách chớp nhoáng, nhưng tôi cũng kịp liếc thấy những chữ cái trong đấy vẫn còn được hiển thị bằng tiếng Nhật, như vậy tôi có thể tạm thời an tâm. Từ sáng đến giờ tôi đã chỉ đường cho cậu ta đến được chỗ thứ nhất và chỗ thứ hai một cách thuận lợi, giờ đến chỗ thứ ba. Thời gian trôi qua thật nhanh, bây giờ cũng đã gần mười bốn giờ chiều.

“Nhân tiện thì chuyện ấy giải quyết thế nào rồi?”

“Chuyện ấy? Là địa chỉ của chỗ thứ ba hả? Sắp tới rồi.” Tôi vừa nói vừa đưa tay chỉ hướng đi, nhưng Ryu đáp lại với giọng hơi cáu gắt: “Không phải chuyện đó!”

“Đang nói chuyện của Reiko kìa. Tôi nghe nói hình như vẫn chưa tìm ra tung tích cô ta.”

“À, à... Ừm, tôi nghĩ chắc chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi.”

“Nghĩ á?” Ryu lặp lại lời tôi với giọng điệu chì chiết và biểu cảm như thể sắp nổi khùng lên đến nơi rồi.

Thấy thế tôi liền nói: “Không thể cứ cưỡng ép chị ấy phải đi theo cậu được đúng không? Chị Reiko có một tâm nguyện cần hoàn thành, vậy nên cậu hãy cho chị ấy thêm một chút thời gian nữa thôi.”

Nói xong tôi dừng chân ngay trước căn nhà là điểm đến mục tiêu. Ryu liếc sơ qua ngôi nhà sau đó hướng ánh mắt nhìn về phía tôi, vênh mặt lên rồi lại buông một tiếng thở dài: “Mong ước này có vẻ dữ dội quá nhỉ. Phản kháng đến mức độ đó là lần đầu tiên tôi chứng kiến đấy.”

“Đúng thế thật. Vậy là cậu lại có thêm một kinh nghiệm mới rồi!”

“Thực ra nhiệm vụ của tôi chỉ là đến tận nơi để xác nhận chắc chắn xem người đó đã chết hay chưa, nên việc có dẫn được Reiko sang thế giới bên kia hay không cũng không phải chuyện quá mức cần thiết. Chỉ là tôi muốn ghi thêm điểm bằng việc dẫn cô ta về thôi, nhưng giờ nếu khó quá thì cho qua cũng được.”

“Cậu đúng là lạnh lùng và sắt đá nhỉ.”

“Chẳng có gì lạnh lùng ở đây. Thôi, giờ tính đến cái tiếp theo, còn hai tiếng nữa phải không? Chút nữa gặp lại cậu ở đâu thì được?” Ryu chìa bản danh sách ra trước mặt tôi, nhưng khi tôi đưa tay ra định cầm lấy thì cậu ta đã rút tay về; có vẻ Ryu sợ nếu tôi chạm tay vào bản danh sách thì những ký tự trên đó sẽ không thể trở lại dạng ngôn ngữ trong thế giới của cậu ta nữa. Không còn cách nào khác, tôi đành ghé sát mặt lại để có thể đọc

được địa chỉ của người tiếp theo. Người sẽ chết vào lúc mười sáu giờ chiều nay có vẻ là người cuối cùng trong ngày.

“Địa chỉ này ở ngay cạnh công viên Ráng Chiều đây mà.”

“Công viên? Là chỗ nào?”

“Chỗ mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy Ryu ấy. Lúc đó cậu đang ngồi khóc trên xích đu, nhớ không?”

“Hà? Tôi có khóc khi nào đâu!” Ryu lập tức phản đối một cách quyết liệt.

Mặc dù mạnh miệng phủ nhận nhưng mắt cậu ta đã hơi đỏ lên, kiểu như lại sắp khóc đến nơi. Nói gì thì nói, cậu ta vẫn mới chỉ là một đứa trẻ thôi nhĩ...

“Rồi, được rồi, không khóc thì không khóc. Vậy quyết định sẽ gặp lại nhau ở công viên nhé.”

“Ừ, hẹn gặp ở chỗ ấy.” Ryu nhìn tôi chào tạm biệt.

Khi tôi cười lại với cậu ta thì bỗng nghe thấy một âm thanh như tiếng than khóc phát ra từ trong ngôi nhà kia: “Ông, ông ơi!?”

Cũng sắp đến giờ rồi nhĩ?! Ryu lại biến mất chỗ hành lang dẫn vào ngôi nhà nơi người đàn ông có tên trong danh sách sắp phải đi sang thế giới bên kia. Mặc dù đã nhiều lần chỉ đường cho Ryu đến nơi có những người sắp chết, nhưng tôi vẫn chưa thể nào quen được với khoảnh khắc mà họ qua đời. Bỏ lại sau lưng ngôi nhà đang rơi vào cảnh xáo trộn tang thương, tôi định bụng sẽ đi về phía công viên. Còn đến tận hai tiếng nữa, trong khoảng thời gian này có thể tranh thủ để đến bệnh viện thăm Kazuya, nhưng tôi vẫn chưa đủ tự tin để có thể nói dối trước mặt cậu ấy. Tôi muốn tập dượt trước một chút trong tưởng tượng, với cả tôi cũng cần trả lời tin nhắn của Sae nữa, lúc này cậu ấy vừa nhắn: ‘Bây giờ tớ đang rảnh này.’

Mây mù bắt đầu kéo đến dày đặc hơn, có lẽ vì thế nên mặc dù đang là chiều thứ Bảy nhưng lại chẳng có bóng dáng ai trong công viên Ráng

Chiều. Ngồi xuống băng ghế trong công viên, cảnh tượng tôi trông thấy trước mắt như thể một bóng đen khổng lồ đang từ từ ập đến, từng chút một bao phủ lên toàn bộ khu phố.

Lúc này Kazuya đang làm gì nhỉ? Tình cảm của tôi dành cho Kazuya cứ lớn thêm sau mỗi ngày, giống như những bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống và chất chồng lên trên mặt đất. Thế nhưng nếu bây giờ đến gặp cậu ấy, chắc tôi sẽ không kìm nén nổi mà lại bật khóc mất thôi. Muốn gặp nhưng không thể gặp, nỗi niềm này thật quá phức tạp, đến độ chính tôi cũng không sao hiểu nổi. Thế giới nơi tôi đang đứng có khi chỉ tồn tại những tên ác ma xuất hiện để báo hiệu về cái chết thôi chứ chẳng có thần thánh nào ở đây hết, nếu không thì hẳn Kazuya sẽ không bị mang đi một cách phũ phàng như thế. Nghĩ tới đó tôi chợt nhận ra thêm được một chuyện: Không chỉ mình Kazuya mà còn rất nhiều người khác cũng có tên trong danh sách ấy, ắt hẳn họ cũng đóng một vai trò rất quan trọng đối với ai đó. Những người còn sống bị bỏ lại chắc bây giờ cũng đang rơi vào tận cùng của sự đau khổ. Nỗi buồn đau đang dần dần len lỏi và tràn vào khắp không gian xung quanh. Cả chị Reiko nữa nhì, chắc hẳn giờ đây chị ấy đang phải trải qua từng ngày cùng nỗi bất an. Nếu đúng như chị Reiko nói thì hôm nay đáng lẽ phải là ngày diễn ra hôn lễ của chị ấy. Không biết lúc này chị Reiko đang cảm thấy thế nào?...

“Chị Reiko ơi, chị đang cảm thấy thế nào ạ?... “ Tôi vừa thì thầm tự hỏi trong miệng như vậy thì lập tức nghe thấy lời đáp lại “Chị đang ở đây này”, kèm theo đó là một tiếng thở dài như lời oán than: “Haizzz...”

Chị Reiko đã ngồi bên trái tôi từ lúc nào không hay.

“Chị có thể đừng xuất hiện đột ngột như thế nữa không ạ?!” Tôi mở miệng phàn nàn, nhịp tim trong lồng ngực vẫn chưa hết dồn dập.

“Ôi, chị xin lỗi em nhé. Chị đã ở đây này giờ rồi, nhưng trông thấy em có vẻ đang chăm chú nghĩ ngợi chuyện gì đó nên...” Chị Reiko cúi gằm mặt xuống, tỏ vẻ hối lỗi.

“À, thôi... Không sao đâu ạ.” Tôi không thể nói rằng vừa nãy tôi đang lo lắng về chuyện của chị ấy, vì vậy cũng ghen họng không biết tiếp theo mình nên nói gì.

“Hôm qua chị có kể với em rồi nhỉ, công viên này là nơi chứa đựng nhiều kỷ niệm của anh và chị. Kể cả sau khi đã chính thức hẹn hò thì hai người bọn chị vẫn thường xuyên đến đây để cùng nhau ngắm hoàng hôn.” Chị Reiko đưa mắt nhìn về phía xa xăm, đôi môi khẽ mỉm cười.

“Mặt trời mà lặn thì buổi hẹn hò hôm ấy cũng kết thúc. Thế nên những lúc đó chị thường hay khẩn thềm trong lòng với ánh mặt trời là ‘Xin mặt trời đừng vội lặn xuống’.”

“Đúng vậy nhỉ...” Tôi vừa gật đầu tán thành vừa chợt nhận ra rằng đối với mình, công viên này cũng là nơi chứa đựng đầy ắp những kỷ niệm xưa. Trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh khuôn mặt nhìn nghiêng của Kazuya, cảm thấy dường như lúc này cậu ấy vẫn đang ngồi bên cạnh. Lồng ngực tôi bỗng nhói lên một nhịp như thể trái tim đang bị đôi tay nào đó vụn xoắn.

Bóng hình mỏng manh của chị Reiko đang ngược lên nhìn bầu trời: “Hình như trời sắp mưa đấy!”

“... Chị vừa đi đâu về thế ạ?”

“Nơi tổ chức hôn lễ. Một vài người bạn của chị chưa kịp biết tin nên đã có mặt ở đó. Chị đã đứng cạnh mẹ để nói lời xin lỗi.” Nghe giọng nói bình thản của chị Reiko, tôi hiểu ra rằng so với ngày hôm qua thì lúc này chị ấy đang dần chấp nhận hơn với sự thật về cái chết của mình.

Giờ tôi phải nói gì đây nhỉ?!

“Hóa ra là vậy.” Rốt cuộc tôi cũng chỉ thốt lên được một câu vô thưởng vô phạt như thế, cảm thấy bản thân mình quá vô dụng và thật thảm hại.

“Chị đã rất muốn được trông thấy anh ấy cười thêm một lần nữa. Thế nhưng chị cảm nhận rõ ràng hình hài cơ thể mình đang dần dần trở nên mờ

nhật... Có lẽ chị sẽ phải vĩnh viễn tan biến trong khi chưa kịp hoàn thành được tâm nguyện này.”

Từ miệng của chị Reiko phả ra một làn hơi trắng xóa rồi ngay lập tức tan nhanh vào trong không khí, không giống chút nào với thời tiết mùa thu. Làn hơi đó như đang thể hiện chính cảm xúc đau khổ của chị ấy lúc này vậy, trông thật xót xa.

“Còn anh ấy... Anh Daiki thì sao ạ?”

“Anh ấy không đến. Cũng phải thôi, nếu đổi lại là chị thì chị nghĩ mình cũng không thể nào tới được nơi đó.”

“Thế chị đã thử đến nhà anh ấy chưa?”

Đáp lại câu hỏi của tôi, chị Reiko chỉ khẽ lắc đầu: “Nói thật là bây giờ cảm giác muốn gặp lại anh Daiki còn mạnh mẽ hơn cả lúc chị còn sống. Thế nhưng giờ dù có đi tìm anh ấy... thì cũng đâu giải quyết được gì...”

Trông thấy biểu cảm đầy u ám và giọng nói đang nhỏ dần của chị Reiko, tôi vội tiếp lời: “Chuyện này em cũng có thể hiểu được.”

Chị Reiko quay sang nhìn tôi, tôi vội vàng xua tay và hấp tấp giải thích thêm: “À chị ơi, em xin lỗi nhé. Vừa nãy em không có ý gì đâu ạ. Chỉ là cảm giác muốn gặp một người mình thích nhưng lại không thể nào gặp được, ít nhiều em có thể hiểu được ạ...”

Trông thấy vẻ ngượng ngùng của tôi, chị Reiko nheo mắt hỏi: “Có phải em cũng thích một người nào đó rồi không?”

“... Dạ.”

Chị Reiko đổi hướng nhìn sang phía dãy phố xa xa, đầu cúi xuống tựa như một đóa hoa héo rũ: “Tình yêu là thứ thật kỳ lạ nhỉ. Khi mình yêu ai đó, sự tồn tại của đối phương sẽ càng lúc càng trở nên quan trọng và lớn lao hơn; bản thân thì ngược lại, trở nên thật bé nhỏ và thật bất lực.”

Những lời chị ấy nói tôi hiểu đến mức trong lòng đau nhói. Càng ý thức được sự yếu đuối của bản thân thì lại càng không thể có đủ can đảm để đi đến gặp người mình muốn gặp. Mặc dù có rất nhiều chuyện để nói nhưng rốt cuộc tôi lại không thể nào cất nổi thành lời. Giá như tôi vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình dành cho Kazuya, nếu vậy thì có lẽ giờ này tôi đã có thể vô tư đến phòng bệnh để cố vũ cậu ấy và sẽ không cảm thấy khổ sở thế này, nhưng...

“Ồ, trời mưa thật rồi kìa.”

Nghe chị Reiko nói, tôi ngược mắt nhìn lên trời thì thấy đúng là những giọt mưa đang rơi. Những giọt mưa lạnh ngắt rơi trên trán rồi lăn xuống dưới mắt khiến cả người tôi chợt tỉnh hẳn.

“Em mau về nhà đi kéo ướm hết người đấy!”

Trông thấy vẻ mặt lo lắng ân cần của chị Reiko, nước mắt tôi lại rơi.

Chị ấy chẳng phải một người quá hiền lành và tử tế sao! Giả sử nếu tôi rơi vào hoàn cảnh giống như chị Reiko, khi đó chắc tôi chỉ có thể toàn tâm toàn ý mà lo nghĩ về bản thân thôi.

“Em không sao đâu. Còn chị Reiko ngồi đấy có sao không ạ?”

Nghe thấy câu hỏi của tôi, chị Reiko lại cười ha ha: “Naeno đúng là rất thật thà nhỉ.”

Cơn mưa càng lúc càng trở nên nặng hạt, cả khu phố dần được bao phủ trong một màn mưa dày trắng xóa.

“Bây giờ chị định làm gì tiếp theo ạ?” Tôi hỏi với giọng run run vì vừa mới khóc xong.

Nghe tôi hỏi vậy, chị Reiko lại chống tay xuống cằm rồi bắt đầu nghĩ ngợi: “Có khi nào chị sẽ cứ thế này mà tan biến không nhỉ? Chị đã muốn được nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh ấy lần nữa để có thể an lòng ra đi, nhưng có vẻ thời gian còn lại cũng không còn nhiều...”

“Chị đừng nói những lời như thế... Hay bây giờ chị em mình cùng đi gặp anh ấy chị nhé?”

Nghe thấy lời gợi ý của tôi, chị Reiko lại cất giọng cười rất lạ. Ồ, chẳng lẽ lời tôi vừa nói có chỗ nào đó không đúng hay sao.

“Chị cũng giống như Naeno thôi, không thể gặp người mà mình yêu.” Nói đến đây thì nụ cười trên gương mặt chị Reiko chợt tắt, chị ấy quay sang nhìn tôi với ánh mắt chăm chú. Mái tóc dài của chị Reiko không hề bị ướt, nước mưa đang trơn tuột rơi xuống và đi xuyên qua cơ thể chị.

“Nhưng Naeno vẫn còn thời gian nên đừng để giống như chị. Khi còn có thể gặp được thì em hãy đến gặp cậu ấy ngay đi.”

“... Nhưng mà...”

“Chị nghĩ vậy đấy. Em nên nói với cậu ấy rằng em thích cậu ấy và ở bên cạnh cậu ấy nhiều hơn. Vì chúng ta cứ nghĩ việc người kia lúc nào cũng ở bên cạnh mình là điều đương nhiên nên đã không bao giờ thổ lộ cho họ biết rằng đối với chúng ta, họ có vai trò quan trọng đến nhường nào, điều này quả thật rất đau đớn và khiến chúng ta dẫn văt. Chị không muốn em rồi sẽ cảm thấy hối hận giống như chị bây giờ...”

Đáp lại ánh mắt chị Reiko đang xoáy sâu vào mình, tôi khẽ gật đầu: “Em biết rồi ạ.”

“Chị xin lỗi nhé, vì chị mà em bị ướt hết cả người thế này. Thôi em về đi, chị ở đây một mình cũng không sao đâu. À, với lại chị thấy mình đã cư xử không phải với Ryu. Nếu có thể thì em gọi cậu ấy đến đây giúp chị được không?”

“Chị đã quyết định sẽ đi sang thế giới bên kia rồi ạ?”

“Giờ có nán lại cũng không để làm gì. Sau tất cả, chị đã hiểu ra được nhiều điều nên cảm thấy như thế là đủ.”

Hóa ra khi một người đã chấp nhận số phận của mình thì sẽ mang một tâm thế như vậy?!... Tôi không thể nào rời mắt khỏi gương mặt của chị

Reiko lúc ấy, một gương mặt mà biểu cảm trên đó thể hiện cả sự vui tươi lẫn khổ sở cùng với nỗi phiền muộn, Tôi cảm thấy tim mình nhói đau và ngay lúc đó, tôi chợt thấy hai bóng người đang đi vào trong công viên rồi tiến lại gần chỗ hai chúng tôi. Là Ryu và một người đàn ông trẻ tuổi. Người đàn ông kia đi phía sau Ryu, vừa bước vừa cúi gằm mặt nhìn xuống đất, cũng không buồn che ô mà cứ thế để mưa rơi xuống thấm ướt hết cả bộ vest đen đang mặc trên người. Ánh mắt tôi chợt hướng về phía chị Reiko - người vừa kêu lên một tiếng “Aaa” và đang lấy hai tay che miệng lại. Người đàn ông đó vẫn không hề chú ý đến sự hiện diện của tôi mà cứ thế bước về phía trước, đặt hai tay lên lan can của chiếc cầu nhỏ rồi đứng đấy, đưa mắt nhìn xuống toàn cảnh khu phố bên dưới.

“Anh Daiki...” Chị Reiko từ từ đứng dậy, giọng nói run run tựa như đang khóc.

Bỏ lại tôi vẫn còn đang đứng đờ ra vì quá đỗi sửng sốt, chị Reiko bước đến bên cạnh người đàn ông kia như thể có một lực hút rất mạnh đang kéo chị ấy đi về phía đó. Anh Daiki? Đây là người yêu của chị Reiko à? Sao anh ấy lại xuất hiện tại đây vào giờ này nhỉ?... Trông từ phía sau thì có vẻ anh Daiki đang trên đường đến nơi tụ họp để thức canh linh cữu. Anh ấy cứ đứng bất động như thế, đôi vai rũ xuống, hai mắt dán chặt vào làn mưa đang rơi bao phủ lên cả khu phố.

“Anh Daiki...” Chị Reiko đang đứng bên cạnh anh ấy lại mở miệng thì thầm, mặc dù trời đang mưa rất to nhưng tôi vẫn có thể nghe được giọng nói của chị ấy truyền đến tận chỗ tôi đang đứng.

Thế mà người đang đứng ngay sát bên cạnh chị Reiko là anh Daiki lại không thể nào nghe thấy.

“Em ở đây này, anh Daiki! Em ở đây...” Giọng của chị Reiko run run. Chị ấy đã cố hết sức để kêu thật to nhưng anh Daiki vẫn không một chút mảy may phản ứng.

Cảm giác như có ai đó đang đứng bên cạnh, tôi quay đầu sang nhìn thì thấy Ryu.

“Ryu...”

“Tôi định đến sớm một chút để xem thế nào... Các người đang làm gì đây?” Ryu đặt mông ngồi xuống cạnh tôi với vẻ mặt chán ngán cùng đôi mày nhíu lại.

“Người mà lẽ ra chị Reiko sẽ kết hôn, anh Daiki, anh ấy đang ở đây. Chị Reiko bảo rằng muốn được nhìn thấy anh ấy cười... nhưng bây giờ anh ấy đã không còn trông thấy chị Reiko nữa rồi...”

“Thế tại sao Naeno lại khóc?”

Trông thấy vẻ mặt như kiểu rất lấy làm lạ của Ryu, tôi lại càng muốn khóc to hơn và rồi bất giác đã gào lên thành tiếng: “Không có cách nào để anh Daiki có thể nhìn thấy được chị Reiko sao? Tôi muốn mọi thứ được kết thúc tốt đẹp... Này, cậu có thể làm gì đó để giúp họ không?...”

Tôi nói những lời này với hi vọng có thể cứu vãn được tình hình thêm chút nào thì hay chút ấy, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần những lời van nài của mình sẽ ngay lập tức bị Ryu từ chối thẳng thừng. Thế nhưng phản ứng của Ryu lại là im lặng rồi hướng ánh nhìn về phía hai người kia, hai tay khoanh trước ngực.

“Nếu tôi giúp Reiko làm được điều đó thì cô ta sẽ chấp nhận đi sang thế giới bên kia phải không?”

“Ừ. Nhất định là như vậy. Chắc chắn là thế!” Tôi thực sự muốn giúp chị Reiko hoàn thành tâm nguyện cuối cùng.

Nghe tôi thốt ra những lời từ ruột gan ấy xong, Ryu chỉ nói ngắn gọn “Ra là thế!” rồi đứng phắt dậy, tiến đến gần chỗ chị Reiko và chạm vào người chị ấy.

Chị Reiko nhìn Ryu kinh ngạc, rồi dần dần xung quanh cơ thể của chị ấy bắt đầu tỏa ra một thứ ánh sáng màu xanh dương trông như thể được phát

ra từ những chú đom đóm.

Chị Reiko đưa hai tay ra, xoay tới xoay lui và ngó nghiêng khắp cơ thể một lượt.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?...” Chị Reiko vừa lăm bắm vừa nhìn chăm chăm xuống hai bàn tay mình.

“Cô phải cố mà kết thúc mọi chuyện cho thật đàng hoàng đi!” Ryu lúc này đã quay về chỗ ngồi trên băng ghế trả lời vọng lại.

“Ánh sáng đang phát ra kia là thế nào?”

Nghe tôi chất vấn, Ryu chỉ trả lời: “Cứ nhìn đi rồi khắc biết... Phùuu, hóa ra phải dùng đến nhiều khí lực hơn mình tưởng nhỉ.”

Nói xong Ryu lại thở hốt hển, biểu cảm trên gương mặt có vẻ rất mệt mỏi. Tôi lại đổi ánh nhìn về phía hai người kia thì thấy quả là đã có sự biến đổi trong thái độ và phản ứng của anh Daiki.

Anh Daiki, người từ nãy đến giờ vẫn đang đứng dõm mắt trông xuống khu phố phía xa kia, bây giờ đã xoay mặt nhìn về hướng có chị Reiko đang đứng, đôi mắt cố gắng mở thật to như thể không tin vào những gì mình đang thấy trước mặt.

“... Reiko?”

“Hả?...” Chị Reiko ngược mắt trông lên, ánh mắt của họ giao nhau.

Ôi, rốt cuộc thì họ cũng đã gặp được nhau rồi.

“Chuyện này... là thật hả? Reiko, Reiko!” Anh Daiki nửa tin nửa ngờ choàng tay định ôm chặt lấy chị Reiko, nhưng vòng tay của anh ấy lại cứ thế xuyên trượt qua cơ thể chị.

“Anh Daiki, anh... nhìn thấy em sao?”

“Anh Daiki, anh ấy... có thể nhìn thấy tôi sao?” Chị Reiko nói với giọng run rẩy, hướng ánh mắt về phía Ryu.

Mặt Ryu đang nhăn nhó vì mất sức, cậu ấy khẽ gật đầu: “Chuyện này chỉ có thể duy trì được trong lúc ánh sáng xanh kia còn tồn tại thôi. Thế nên có điều gì muốn thực hiện thì hãy làm nhanh đi!”

“Cảm ơn. Cảm ơn nhé...” Sau khi lặp lại câu cảm ơn nhiều lần, chị Reiko quay sang nhìn anh Daiki.

“Cả anh Daiki nữa... Cảm ơn anh vì đã đến đây.”

“Có phải mình đang nhìn thấy ảo ảnh không?” Trên khuôn mặt anh Daiki lộ rõ sự hoang mang, rồi anh lắc đầu:

“Mặc kệ! Cho dù chỉ là ảo ảnh thôi cũng được! Reiko! Đúng là em rồi phải không Reiko?”

“Em xin lỗi vì mọi chuyện lại thành ra thế này. Xin lỗi anh, anh Daiki... Lẽ ra giờ phút này chúng ta đã được hạnh phúc bên nhau rồi anh nhỉ?...” Chị Reiko vắt cạn nước mắt, cố gắng hết sức để nói ra hết những tâm tư trong lòng.

Không còn nhiều thời gian nữa đâu chị ơi! Chị đừng khóc nữa mà hãy bình tĩnh và nói ra hết những điều mình muốn nói với anh Daiki đi!

“Này, có phải việc em chết đi chỉ là một trò đùa thôi không? Không thể nào như thế được đúng không? Lẽ ra chúng ta đã phải cùng nhau chờ đón ngày hôm nay, vậy mà...”

“Em xin lỗi, nhưng đây đúng là sự thật đó anh. Giờ em muốn nói cho anh biết tâm nguyện cuối cùng của em, được không anh?”

“Anh không muốn!” Anh Daiki quay mặt đi, thể hiện quyết tâm cự tuyệt.

Cũng phải thôi nhỉ... Người mà mình hết mực yêu thương bỗng nhiên không còn trên thế gian nữa, không ai muốn tin điều này là sự thật...

“Thời gian của em không còn nhiều đâu. Xin anh đấy, anh Daiki. Hãy nghe kỹ những lời em nói!”

“Tại sao lại như vậy! Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ!...”

Chị Reiko âu yếm nhìn khuôn mặt đang ướt đẫm nước mắt của anh Daiki và cất lời: “Tâm nguyện cuối cùng của em chính là lại được nhìn thấy anh Daiki mạnh mẽ và tươi cười vượt qua chuyện này...”

“Không được. Anh không thể nào làm như vậy được!”

“Ngay bây giờ thì có thể không được, nhưng em mong đến một thời điểm nào đó anh hãy tiếp tục sống cuộc đời của mình thật tốt!...”

“Không thể nào...”

Trông thấy dáng vẻ nhìn nghiêng của anh Daiki đang lấy tay ôm mặt khóc, chị Reiko cũng đau khổ và bứt rứt siết chặt hai bàn tay mình lại. Cảm nhận rất rõ tình cảnh bi đát đến tận cùng mà hai anh chị đang phải trải qua, hai bàn tay tôi cũng bất giác siết chặt.

Nhưng dù sao cuối cùng chị Reiko cũng đã có thể truyền tải được hết tâm nguyện của chị ấy đến anh Daiki rồi.

“Thôi, giờ chắc cũng sắp đến lúc em phải rời đi...” Chị Reiko nhận thức rõ rằng vầng sáng xanh phát ra từ người chị ấy đang dần trở nên suy yếu.

“Không được, anh không muốn thế! Em đừng đi mà’...”

“Anh Daiki, anh đừng bướng bỉnh và mè nheo như trẻ con mãi vậy nữa!”

Anh Daiki ngược khuôn mặt hờn dỗi lên nhìn vào chị Reiko, chị ấy cũng đang khóc với đôi mắt thật hiền từ.

“Nếu anh Daiki không chịu cười thì ở thế giới bên kia, lúc nào em cũng sẽ thấy lo lắng và bất an đấy, anh có biết không?!”

“Reiko...” Anh Daiki nhìn chị Reiko, đôi vai nhấp nhô lên xuống như thể đang cố nuốt những giọt nước mắt đau khổ vào thật sâu trong lòng.

“Em xin anh đấy, anh cười lên nào!”

“...”

Anh Daiki khẽ gật gật đầu, cố hết sức để nặn ra một nụ cười trong lúc những giọt lệ vẫn cứ thế tuôn trào nhưng có vẻ không được thành công cho lắm, anh ấy lại đưa tay lên đầu gãi gãi.

“Reiko... Anh xin lỗi!”

“Chính em mới là người nên nói lời xin lỗi. Anh hãy sống thật khỏe mạnh và vui tươi nhé! Anh nhớ ăn uống cho đầy đủ, và phải ăn cả ớt chuông nữa đấy!”

Nghe thấy những lời dặn dò đầy tình nghịch của chị Reiko, anh Daiki đã có thể nhoẻn miệng cười lên được một chút. Đường viền cơ thể của chị Reiko đang từ từ trở nên nhạt nhoà. Thế là thời gian đã sắp hết.

“Em sẽ tiễn anh nên anh cứ đi trước em đi! Đừng ngoái lại nhìn phía sau làm gì! Anh nhất định phải sống cuộc đời của mình thật trọn vẹn và tốt đẹp nhé!”

“Reiko à...”

“Ơ kìa! Nhanh lên nào!” Chị Reiko nở một nụ cười thật tươi.

Trông thấy thế anh Daiki lại khóc nức lên, trên khuôn mặt thấm đẫm đau khổ, anh gật gật liên hồi.

“...”

“Anh biết rồi... Được gặp em một lần cuối thế này, kể cũng thật tốt.”

“Em cũng vậy. Cho đến giờ em cảm thấy rất biết ơn về mọi chuyện.”

Anh Daiki bắt đầu cất bước, trên khuôn mặt vẫn đầy nước mắt. Anh ấy bước đi mà đầu cứ ngoái lại nhìn phía sau, lần nào cũng thấy chị Reiko đang cười và khẽ vẫy tay tạm biệt. Cuối cùng anh Daiki ra khỏi công viên. Vậy là cuộc chia ly vĩnh viễn giữa hai người yêu nhau đã kết thúc như thế.

Khi chị Reiko định thần lại thì đã thấy Ryu đứng ngay bên cạnh. Ánh sáng xanh dương từ này đến giờ vẫn tỏa ra xung quanh chị ấy đã hoàn toàn

biết mất.

“Cảm ơn cậu!” Chị Reiko nói với Ryu.

Rồi tiếp đến chị ấy lại quay về phía tôi, cúi đầu thật thấp rồi nói: “Cảm ơn em!”

“Em..., em có làm được gì để giúp chị đâu...”

“Không, em đã giúp để chị được nhìn thấy nụ cười tươi trọn vẹn của anh Daiki thêm một lần nữa. Mặc dù lúc này anh Daiki chỉ có thể cười rất gượng gạo, nhưng chị tin là đến một lúc nào đó anh ấy sẽ lại đứng dậy và tiếp tục sống.”

Chị Reiko nở một nụ cười tỏa nắng, nhưng tôi biết rõ sự thực rằng sâu trong lòng chị ấy đang đau đớn khóc thầm. Đặc điểm này là ưu điểm hay nhược điểm của phụ nữ đây, tôi cũng không chắc nữa.

“Được rồi, đi thôi nào!”

Nghe thấy tiếng Ryu vừa gọi, chị Reiko bình thản gật đầu.

“Naeno, chị xin phép đi trước nhé!”

“Dạ, vâng.”

Thật lạ là lúc này lòng tôi cũng không hề cảm thấy nhẹ nhõm hơn được chút nào. Rốt cuộc thì chị Reiko đã có thể đứng bên cạnh và nói cho anh Daiki nghe tất cả những tình cảm chất chứa trong lòng chị ấy, bao gồm cả những nỗi đau khổ và niềm vui sướng.

Chúng tôi vẫy tay chào tạm biệt nhau, tự hỏi không biết tới khi nào sẽ đến ngày gặp lại?

“Naeno, dù thế nào đi nữa em cũng hãy sống một cuộc đời để không bao giờ phải hối tiếc nhé!”

Nói xong câu ấy, hình bóng chị Reiko tan biến dần vào trong không trung cùng với Ryu.

Lúc này có vẻ mưa đã ngừng rơi. Từ trên bầu trời trong xanh cao vợi vợi, những tia nắng xuyên qua mây chiếu tỏa khắp cả khu phố như thể đang cố vũ cho anh Daiki - người vừa mới mất đi người con gái mà anh ấy hết mực yêu thương. Tôi nhủ thầm rằng đây chắc chắn là một món quà đã được chị Reiko sắp đặt.

Chương 5

Tỏa sáng rực rỡ như ráng chiều vàng cam

Sáng Chủ nhật, trời trở lạnh như thể thời tiết đã bước sang đông. Từ bữa đến nay tôi vẫn phải kè kè đi theo Ryu hỗ trợ cậu ấy trong công việc. Tâm trạng cứ không ổn định, lên xuống thất thường như chơi trò bập bênh vì tôi hiểu rất rõ rằng thêm một người mà tôi hướng dẫn cho Ryu đến chỗ họ là đồng nghĩa với việc tôi đang tiến gần thêm một chút tới thời khắc phải nói lời từ biệt với Kazuya. Mỗi lần nghĩ đến điều này tôi đều không thể nào ngăn nổi một tiếng thở dài. Không biết chỉ đường đến chỗ bao nhiêu người nữa thì sẽ tới lượt của Kazuya nhỉ. Càng nghĩ tôi càng cảm thấy đáng sợ... Nhưng nhất định Ryu sẽ tìm cách cứu được Kazuya mà phải không?... Ngày hôm nay từ sáng sớm tôi đã phải chỉ đường cho cậu ta đến một khu căn hộ cũng nằm trong phường số ba.

“Hôm nay cậu đã rất vất vả rồi!” Lúc đến được địa điểm mục tiêu, Ryu dùng giọng điệu như thể một ông giám đốc đang nói lời động viên nhân viên của mình rồi nhanh nhẹn hướng về phía cửa để đi vào trong.

Nhưng khi vừa mới xuyên được nửa người qua cánh cửa thì cậu ta lại ngoái đầu nhìn phía sau: “Sao sắc mặt cậu trông ủ rũ thế?!”

“...”

Thấy tôi vẫn im phăng phắc, Ryu thở dài: “Cậu mà cứ giữ cái thái độ ấy là không được đâu. Nếu để tôi phải bực mình lên thì...”

“À à, tôi biết chuyện gì rồi.” Trông thái độ của tôi có vẻ bất mãn, bỗng chốc biểu cảm trên mặt Ryu giãn ra. “Lại là vì người đang nằm ở trong bệnh viện kia chứ gì...”

“Không hiểu sao nhưng kể từ khi đưa tiễn chị Reiko sang thế giới bên kia, tôi cứ có cảm giác là lạ.” Tôi thành thật giải bày những cảm xúc của mình với Ryu.

Ryu lại nhướn đôi mày: “Lạ là lạ thế nào? Nói rõ ra xem, không nói rõ thì tôi cũng không thể biết được đâu!”

“Không hiểu sao trong lòng tôi cứ cảm thấy nôn nao cồn cào. Mặc dù đã biết rằng việc phải chia tay với một người nào đó rất đau khổ, nhưng tôi không thể ngờ được thực tế việc này lại có thể làm cho mình cảm thấy khổ sở đến mức ngắc ngoải như thế.”

Quả thực giờ đây khi thật sự trải nghiệm điều mà người ta vẫn gọi là “chia ly”, tôi cảm thấy như thể mình đang bị tấn công bởi một cú sốc.

“Hừm. Nhưng dù sao vẫn còn có kiếp sau mà.”

“Cậu không thể hiểu được đâu Ryu. Đành rằng người ra đi trước cũng rất đau đớn, nhưng người ở lại sẽ càng đau khổ hơn gấp trăm lần.”

Không biết anh Daiki dạo này đã có thể ngủ ngon giấc chưa? Mình rất mong anh ấy sẽ sớm khỏe khoắn và vui tươi trở lại... Mà thực ra thì không bao lâu nữa tôi cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh giống y hệt như anh ấy. Tôi không hề có một chút tự tin nào về việc mình sẽ vẫn có thể đứng vững vào thời khắc khi mọi chuyện xảy đến.

“Thôi vớ vẫn quá. Nếu cứ ngồi đó mà nghĩ ngợi lo lắng không đâu thì tốt nhất cậu nên chuẩn bị tinh thần để tiễn cậu Kazuya ấy đi là vừa!”

“Hả? Không phải cậu đã hứa là... sẽ cứu Kazuya hay sao?”

“Tôi không có hứa như vậy nhé, tôi chỉ bảo là sẽ thử nghĩ cách thôi.”

“Sao cậu lại có thể nói chuyện kiểu đó chứ!?”

“Trước mắt thì tính đến Chủ nhật tuần sau cậu chỉ còn một ít thời gian thôi đấy, nên đừng để bản thân phải nuối tiếc!” Ryu nói thế cho có xong lại biến mất vào trong ngôi nhà, lần này thì cậu ta biến mất hẳn.

“Chủ nhật...”

Khi chỉ còn một mình, tôi cảm nhận được rất rõ cơn đau thắt lại nơi lồng ngực, các dây thần kinh đang giật bưng bưng từng hồi. Đúng là thật ra mọi chuyện đều đã được báo trước hết rồi, thế nhưng tôi vẫn nuôi hy vọng rằng Ryu nhất định sẽ dang tay ra cứu giúp Kazuya. À mà không, là bản thân tôi đã muốn nghĩ như thế.

Vậy là thời gian một tuần bắt đầu đếm ngược. Định thần lại, tôi thấy hai tay mình đang ôm lấy cơ thể trong khi cả người run lên bần bật. Nếu Ryu thật sự không ra tay giúp đỡ...

Mình phải làm gì để vượt qua được tình trạng đau buồn này?... Một làn gió lạnh tê buốt chợt thổi qua. Suốt cả buổi sáng tôi chẳng làm gì khác ngoài việc cảm nhận cơn đau nhói nơi lồng ngực và cứ liên tục bật khóc nước nỡ.

“Theo như những dữ liệu tớ đã thống kê được thì với gương mặt mà cậu đang trưng ra ấy, chắc chắn cậu đang rất lo lắng và suy tư về một chuyện gì đó phải không?”

Mặc dù biết lúc này Sae đang ghé sát lại gần mặt mình, nhưng tôi vẫn chưa thể thoát ra khỏi những suy nghĩ cứ vướng bận trong đầu. Cửa hàng bán đồ ăn nhanh trước cửa nhà ga đang cực kỳ đông đúc và nhộn nhịp, mọi thứ trông như thể bị hút vào trong vòng xoáy của tiếng ồn vọng tới từ khắp nơi.

“Hả? Lúc này cậu vừa mới nói gì cơ?” Tôi làm như mình không nghe thấy nhưng có vẻ màn kịch này không thể qua mắt được Sae, cậu ấy không thèm đáp lại câu nào và vẫn tiếp tục nhìn chòng chọc vào tôi.

Tôi đã cố tình nhân nha uống nước cam để câu giờ cho mọi chuyện trôi qua, thế nhưng khi nhìn lên vẫn thấy ánh mắt Sae nhìn chăm chăm vào tôi như thể không còn cách nào khác nên cuối cùng tôi buộc phải buông xuôi đầu hàng.

“Gần đây đã có rất nhiều chuyện xảy ra...”

“Theo như những dữ liệu tớ đã thống kê được thì khi một đứa con gái bảo rằng ‘có rất nhiều chuyện’, điều đó đồng nghĩa với việc phần lớn những chuyện này đều liên quan đến các vấn đề về tình cảm đấy.”

“... Không phải như vậy mà.” Tôi phản bác lại bằng một giọng yếu ớt.

“Là chuyện liên quan đến Sakaguchi đúng không?”

Nghe thấy câu hỏi thẳng thừng và không chút khách sáo ấy của Sae, người tôi bỗng giật bắn lên tới nỗi suýt đánh đổ luôn cả chiếc cốc giấy đang cầm trên tay.

“Chà, đúng thế rồi nhỉ. Đừng nói với tớ mọi chuyện là thật nhé. Ha ha ha...”

“...”

“Hóa ra là vậy. Mọi chuyện đúng là có liên quan đến Sakaguchi.”

“Tớ đã bảo không phải mà...”

“Tính ra thì thời gian Sakaguchi nhập viện cũng được kha khá rồi nhỉ. Bệnh cảm của cậu ấy trở nặng nên mới phải ở trong đó lâu như thế phải không?”

Sau khi vô hiệu hóa hết tất cả các câu chống chế của tôi, Sae ngồi đấy gật gù. Mặc dù tỏ ra ngoan cố hòng che giấu mọi chuyện nhưng nghĩ lại, ngay từ đầu tôi cũng đã đoán được rằng mình không thể nào qua được mắt Sae. Hôm nay trên đường đi học về, lớp trưởng Sae nổi tiếng mẫn cán và chăm chỉ lại bất ngờ quay sang rủ tôi ‘Mình đi uống trà đi!’, một việc mà từ trước đến giờ cậu ấy chưa từng làm. Đi với một người hiểu biết nhiều

thứ như Sae thì chắc hẳn tôi sẽ được cậu ấy tư vấn và chỉ dẫn cho nhiều điều đây nhỉ. Bây giờ đang là chiều thứ Hai, từ giờ đến ngày Chủ nhật kế tiếp còn sáu ngày nữa, hôm nay bầu trời lúc hoàng hôn vẫn rực nắng nhưng trông lại buồn đến lạ.

“Chuyện này bắt đầu từ lúc nào đấy?” Sae tiếp tục chất vấn tôi, người lúc này vẫn đang chu môi phồng má lên ra vẻ hờn dỗi.

“Hả? Chuyện gì cơ?”

“Cậu thích cậu ấy từ bao giờ?”

Nghe hỏi thế tôi không thốt lên được lời nào, chỉ biết im lặng.

Gần đây số người qua đời lúc đêm khuya khá nhiều, phải liên tục chỉ đường cho Ryu vào giờ đó dẫn tới việc tôi bị thiếu ngủ trầm trọng, rồi còn thêm chuyện vẫn chưa nghĩ ra được manh mối nào để có thể cứu được Kazuya.

“Chuyện đó hả... Thì cũng mới gần đây thôi...” Tôi vừa mới nói ra mấy lời này thì đã thấy hai mắt mình dần nhòa đi. Ôi, không xong rồi, tôi lại bắt đầu mít ướt nữa rồi.

“Cậu đã thổ lộ cảm xúc của mình cho Sakaguchi biết chưa?” Sae nghiêng mặt hỏi, giọng cậu ấy ôn tồn và ấm áp như thể đã nắm rõ hết mọi chuyện.

Tôi không buồn suy nghĩ, lập tức lắc đầu một cái thật mạnh.

“Biết ngay mà! Nói điều đó với một người trong lúc người ấy đang không được khỏe như vậy cũng hơi khó nhỉ!”

“...”

“Vậy cậu định sẽ nói cho Sakaguchi biết khi cậu ấy đã khỏe lại à?”

“Hừm...”

Sae vẫn giữ ánh mắt sắc lẹm nhìn chăm chăm vào tôi khiến cả người tôi cứng đờ ra.

“Không, tớ không thể nói cho cậu ấy biết.”

“Nhưng tại sao?”

“Thì tớ với Kazuya là bạn bè mà... Hơn nữa, tớ nghĩ chắc Kazuya chưa từng có ý nghĩ kiểu như thế với tớ đâu.” Lòng ngực tôi lại đau nhói.

Đúng vậy đó, Kazuya chỉ nghĩ về tôi như một đứa bạn lạnh lùng. Tôi quá biết điều này rồi nên thà rằng không nói ra còn hơn.

Thế nhưng Sae lại nghiêng đầu, vẻ mặt không có vẻ gì là đồng ý với những điều mình vừa nghe thấy “Nếu là tớ thì tớ sẽ nói ra hết mọi thứ.”

“Hả? Vì sao vậy?”

“Thì thế đấy, chẳng phải việc cậu thích Sakaguchi là thật à? Nếu đã thích thì phải nói ra là thích chứ còn sao nữa!”

Sao Sae lại có thể nói những lời ấy một cách dễ dàng như vậy nhỉ?

“Nói thật nếu làm được thì tớ cũng đã làm rồi! Nhưng tớ biết chắc chắn nếu làm thế kiểu gì cũng bị cậu ấy từ chối nên mới không có đủ dũng khí để thổ lộ tình cảm của mình.”

Nói xong tôi lại chọc chọc ống hút vào ly giấy, tiếp tục uống nước cam, lúc này vị nước cam đã thành ra chua lét, so với lúc đầu thì chua hơn rất nhiều.

Sae lập tức tỏ ra bản thân không bị tôi thuyết phục chút nào: “Theo như những gì cậu nói thì khi biết chắc chắn rằng sẽ không bị Sakaguchi từ chối cậu mới chịu nói ra tình cảm của mình phải không?”

“Không phải, hoàn toàn không phải vậy đâu. Thôi cậu tha cho tớ đi.”

“Tớ đâu có nói sai chỗ nào. Chuyện này chẳng liên quan gì đến cảm nghĩ của Sakaguchi cả, đúng chứ? Nghe cách cậu nói tớ có cảm tưởng như cậu chỉ muốn đối diện với những thử thách mà cậu biết chắc chắn rằng mình có thể thắng.”

“Thôi mà. Cậu tha cho tớ được không?”

“Tóm lại điều tớ muốn nói là...”

“Cậu thôi đi!” Tôi hét lên một tiếng thật to đến độ chính tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Ngay sau đấy tôi vừa lấy tay che miệng vừa bắt đầu khóc nức nở. Trước mắt tôi, gương mặt đang cực kỳ kinh ngạc của Sae cũng dần dần nhòe đi.

“Tớ xin lỗi. Tớ không hề có ý trách cậu.” Tôi vừa lắc đầu vừa nói những lời đó với Sae, người vẫn chưa hết bàng hoàng và đang ngồi xuống bên cạnh ôm lấy vai tôi.

“Không phải đâu. Không phải thế đâu...”

Việc tôi khóc như vậy là có lý do khác.

Lý do khiến tôi khóc là bởi tôi đã biết trước được rằng Kazuya chỉ còn sống trên đời này thêm vài ngày nữa thôi, thế nên việc bày tỏ tình cảm hay nói cho cậu ấy biết về những suy nghĩ của tôi không quan trọng bằng việc chuẩn bị tinh thần cùng Kazuya nói lời chia tay. Thực ra chỉ cần Kazuya không chết, chỉ cần cậu ấy không cứ vậy mà tan biến đi trước mắt tôi... Nỗi khổ khi không thể thổ lộ được tình cảm của mình chẳng là gì so với nỗi đau phải chứng kiến cảnh cậu ấy rời bỏ cuộc sống, phải chứng kiến việc đó xảy ra thật sự là đau đớn hơn gấp bội. Thế nhưng giờ dù tôi có nói ra những điều ấy, chắc Sae cũng sẽ không thể nào hiểu được.

“Tớ hiểu mà, không sao đâu. Tớ xin lỗi cậu, xin lỗi cậu nhé.”

“Không, không. Chính tớ mới phải xin lỗi cậu.” Tôi vẫn ép mình trong vòng tay của Sae, cô nói bằng một giọng thật dứt khoát dù nước mắt chưa thể ngừng rơi.

Bây giờ tớ chỉ muốn... chỉ muốn được gặp cậu ấy.

Hôm nay là thứ Năm, bầu trời thật trong xanh, vầng thái dương vẫn chưa ló dạng nhưng cả bầu trời đã chuyển thành màu lam nhạt, báo hiệu cho một ngày mới đã tới.

“Đây này. Của cậu đây nhé.”

Tôi vẽ lại bản đồ đường đến nhà của những người sẽ mất hôm nay căn cứ trên thông tin có trong danh sách mà Ryu đã chia ra cho tôi xem, rồi chuyển giao thành quả làm việc cho cậu ta, người vẫn đang lớn vồn bên ngoài cửa sổ tầng hai như mọi khi. Những chữ cái trong bản danh sách đang dần dần, từng chút một chuyển đổi trở lại ngôn ngữ lạ như lúc đầu tôi đã nhìn thấy.

“Có khi từ mai tôi sẽ không cần phải làm phiền đến Naeno nữa cũng nên.”

“... À, thế hả?”

“VẬY là cậu có thể toàn tâm toàn ý mà ở bên cạnh cái người tên Kazuya kia rồi đấy nhỉ.”

“... Ừm.”

“Dù sao thì tôi cũng không có hứa hẹn gì với cậu đâu nhé.”

“VẬY ư?”

Trông thấy tôi thở hắt ra, tay với lấy cái túi xách đôi mà Ryu nhú lại: “Sao tự nhiên cậu lại ngoan ngoãn thế? Không phải đang ấp ủ mưu đồ gì đấy chứ?”

“Sự thật là tôi chỉ đang thấy buồn vì mình chẳng thể làm được gì.”

Tới lúc này rồi mà không hiểu sao tôi vẫn có thể nặn ra được một nụ cười phớt trên môi. Có lẽ thể xác và linh hồn tôi đã tách lìa khỏi nhau và không còn là một thể thống nhất, vậy nên mới không sao biểu đạt được cảm xúc thực sự của mình thế này.

Chỉ còn ba ngày nữa thôi.

Trong khoảng thời gian còn lại, mỗi ngày tôi đều đến bệnh viện để được gặp Kazuya. Tôi thấy rõ rằng sắc mặt của cậu ấy đang ngày càng trở nên sa sút nhưng vẫn làm ra vẻ như không nhận thấy điều gì. Càng gặp cậu ấy tôi

lại càng cảm thấy đau lòng. Thế nhưng chỉ vừa mới bước một chân ra khỏi phòng bệnh thôi là tôi đã ngay lập tức muốn gặp cậu ấy.

Bữa nọ Ryu đã vô tình nhắc đến thời điểm đó: “Tối ngày Chủ nhật, lúc mười chín giờ ba mươi lăm phút.”

Tôi ngẩng mặt lên, vô thức lặp lại tiếng nói đang vang lên văng vẳng trong đầu.

Đấy sẽ là thời khắc xảy ra cái chết của Kazuya.

Định thần lại, tôi thấy mình đã ngồi bệt xuống thảm từ lúc nào không hay.

“Này, cậu ngồi kiểu gì thế, ngồi lại cho đàng hoàng đi xem nào.” Ryu bước vào phòng và nhìn tôi chăm chăm.

“Có thật là... Kazuya sẽ phải chết không?”

Kỳ lạ quá, lúc này nước mắt tôi lại không hề rơi. Thế nhưng tôi cảm thấy như mọi sức lực đã rời bỏ khỏi cơ thể mình, đến nỗi không tài nào cử động nổi thân người nữa.

“Điều đó đã được định đoạt rồi, không ai có thể thay đổi được.”

“Vậy là tôi chỉ có thể đứng đó và nhìn mọi chuyện xảy đến thôi phải không?”

Ryu bay lơ lửng rồi đáp xuống thảm, trả lời câu hỏi của tôi: “Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình.”

Có thể nghe thấy trong giọng nói của Ryu khi ấy mang theo chút âm điệu của sự thương cảm.

Tôi vẫn ngồi đó mơ màng, đôi mắt vô hồn nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường.

“Còn ba ngày nữa...”

“À, hừm. Bây giờ việc còn lại mà Naeno có thể làm là chuẩn bị tinh thần thật tốt để tiễn đưa cậu ta.” Giọng của Ryu nghe như thể một âm thanh đang vọng đến từ rất xa.

Buổi tối ngày Chủ nhật, lúc mười chín giờ ba mươi lăm phút - Mốc thời gian này cứ nấn ná và lảng vảng mãi trong đầu tôi không chịu biến đi.

Mỗi ngày sau giờ tan trường tôi đều tranh thủ chạy đến bệnh viện. Thực lòng tôi muốn ở bên cạnh Kazuya nhiều nhất có thể, kể cả khi phải nghỉ học ở trường. Dù vốn định làm như vậy nhưng tôi cũng buộc bản thân phải tuân thủ triệt để nguyên tắc mà tôi đã tự đặt ra cho mình, đó là không được để Kazuya nhận thấy có điều gì đó khác thường.

Việc tôi học tốc chạy đến bệnh viện, thở hỗn hển đứt quãng từng hơi chắc chắn sẽ làm cậu ấy nghi ngờ. Thế nên khi vừa đến hành lang bên trong lối vào bệnh viện, tôi lập tức ngồi xuống nghỉ một chút ở băng ghế dài để điều hòa lại nhịp thở.

Trong những khoảng thời gian mà tôi phải cố gắng trưng ra bộ mặt tươi tắn để đối diện với Kazuya, niềm hạnh phúc tột bậc và nỗi đau tột cùng cứ đan xen rồi hòa lẫn vào nhau. Những khi chị Akemi góp mặt, không khí trong phòng bệnh mới có thể trở nên sôi nổi hơn.

“Sao chẳng thấy tự tin chút nào thế này...”

Không hiểu vì lý do gì mà hôm nay tôi không còn chút tự tin nào để tiếp tục diễn cho thật tròn vai. Có lẽ do sáng nay tôi đã được nghe Ryu nhắc nhở về số thời gian ít ỏi còn lại và vẫn chưa hết bàng hoàng bởi thông tin về khoảng thời gian hạn hẹp ấy. Dù sao thì tôi vẫn muốn gặp Kazuya, muốn gặp đến chết đi được. Như thế bị cảm xúc của mình dẫn lối, tôi cứ thế phăm phăm bước vào trong thang máy. Sau một hồi thả hồn mơ màng thì tiếng cửa thang máy mở ra đã đưa tôi trở về với thế giới hiện thực, tôi cố gắng để nụ cười lại hiện diện trên gương mặt mình. Đúng thế, tôi không còn cách nào khác và phải tiếp tục diễn.

“Ôi, Naeno đấy à?” Mẹ của Kazuya đang bước tới từ phía hành lang.

“Cháu chào cô ạ.” Tôi nhướn miệng tươi cười chào cô ấy.

Tốt lắm, mình phải giữ vững phong độ thể này...

“Ngày nào cháu cũng đến thăm Kazuya, cô thật sự biết ơn lắm lắm.”

“Dạ, không có gì đâu ạ.”

Tôi cố gắng nở một nụ cười thật tươi nhưng ánh mắt lại hướng về phía hai đỉnh gò má của mẹ Kazuya, chợt nhận ra cô ấy... đã gầy đi rất nhiều, đầu tóc cũng hơi rối. Nhìn thấy cảnh này, tôi hiểu ra rằng cô ấy cũng đã rất lo lắng cho Kazuya. Không biết bây giờ Kazuya đang nghĩ gì nhỉ?...

“Thằng bé muốn dùng máy chơi điện tử, máy đó nó đang để ở nhà nên bây giờ cô về nhà lấy.”

“Vâng, thế ạ?”

“Cô phải đi nhanh cho kịp đây. À, suýt nữa cô lại quên mất không báo cho cháu biết, vừa rồi kết quả kiểm tra của nó đã có vẻ tốt lên một chút đấy. Cả bác sĩ cũng ngạc nhiên lắm, còn bảo là kỳ diệu thật nữa cơ.”

Trông sắc mặt cô ấy có vẻ tươi tắn hơn hẳn nhưng tôi thì không tài nào nặn ra nổi một nụ cười để đáp lại, cứ đờ người ra đứng đơ ở đó. Khi nhận thấy tình trạng của mình, tôi hốt hoảng chữa cháy bằng cách tiếp lời: “Vậ thì tốt quá rồi cô nhỉ!”

Nghe thấy tôi cũng tỏ ra mừng rỡ như thế, mẹ Kazuya bước vào thang máy với niềm vui sướng khiến cả gương mặt cô sáng bừng lên. Hai cô cháu vẫn còn trao cho nhau nụ cười thật tươi đến tận khi cánh cửa thang máy khép lại, sau đấy tôi quay lưng bước về phía hành lang.

Chỉ một mình tôi biết được rằng không còn gì để hi vọng nữa, sẽ không có kỳ tích nào xuất hiện. Ryu đã không thể giúp được gì thế nên dầu kết quả kiểm tra có tốt lên thì cũng chỉ là nhất thời thôi.

Khi đi đến giữa chừng hành lang, hai chân tôi tự dừng đứng khựng lại. Tôi phải hỉ mũi thật sạch và lau nước mắt cho khô trước đã!

“Mình phải thật vững vàng lên!” Tôi tự nhủ như vậy với bản thân và hít một hơi thật sâu.

Khi mở cánh cửa phòng bệnh, tôi hơi tròn mắt ngạc nhiên vì cảnh tượng khác lạ mình vừa trông thấy.

Kazuya lẽ ra phải ngủ giờ đây lại đang đứng ở chỗ cửa sổ.

“Cậu đang làm gì thế?”

Thấy tôi bước vào phòng với vẻ ngạc nhiên, Kazuya cất giọng khàn khàn: “Không biết vì sao nhưng hôm nay tớ lại thấy trong người có vẻ khá lên được một chút...”

“... À, vậy hả?”

Trông thấy phản ứng cổ tỏ ra vui mừng nhưng hơi chậm trễ của tôi, Kazuya liền mở miệng rú: “Hay chúng mình ra ngoài chơi một lúc đi.”

“Hả?” Tôi lúc nào cũng chỉ có thể há mồm rồi thốt ra được mỗi một tiếng duy nhất như vậy khi nghe thấy ai đó đồng dục đưa ra một tuyên bố theo cách quá sức đường đột như thế.

Kazuya không có vẻ gì là để ý đến biểu hiện của tôi: “Lâu rồi chưa được ra công viên Ráng Chiều nên giờ tớ muốn đến đó.”

Nói xong cậu ấy cứ thế cất bước.

Thấy vậy tôi không kịp nghĩ được gì, vội níu tay cậu ấy lại: “Không phải bác sĩ đã dặn rất kỹ là cậu không được phép ra ngoài hay sao?”

“Không sao đâu mà, cậu cứ để tớ làm điều mình muốn đi.” Kazuya né sang một bên, gương mặt nhìn nghiêng của cậu ấy lúc này đã hơi lộ ra vẻ khó chịu.

Hai đứa chúng tôi vốn thân thiết và gần gũi đến độ kể cả khi đối phương chỉ có một thay đổi rất nhỏ thôi là người còn lại sẽ dễ dàng nhận ra ngay.

“Naeno cứ coi như mình không biết gì là được mà.” Kazuya nói với giọng như thể chuyện này chẳng có gì là to tát hết.

Tôi nhìn Kazuya một lúc và hiểu rằng quyết tâm ra ngoài của cậu ấy rất lớn. Có lẽ cậu ấy đang thấy trong người đủ khỏe... Trong đầu tôi bắt đầu xuất hiện suy nghĩ muốn giúp Kazuya thực hiện được nguyện vọng của cậu ấy và suy nghĩ này đang càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn.

“Nhưng cậu cứ để thế thì không được đâu!” Tôi chỉ tay về phía người cậu ấy.

“Cái gì không được?”

“Cậu cứ mặc nguyên bộ đồ ngủ của bệnh viện trên người mà đi ra ngoài như vậy chắc chắn sẽ bị tóm ngay. Nếu cậu thật sự muốn ra ngoài đến thế, trước tiên cần phải thay đổi ngoại hình cho phù hợp đã.”

“Thay đổi ngoại hình...” Kazuya lặp đi lặp lại cụm từ đó, hai hàng mi chớp động như kiểu vẫn chưa hiểu mình phải làm gì.

Thấy thế, tôi cất giọng đầy tự tin và không quên nở một nụ cười tươi rói: “Cứ giao hết cho tớ là được. Tớ sẽ dắt cậu ra ngoài và không ai có thể phát hiện.”

Tiếng cười của chúng tôi hòa lẫn vào với buổi chiều hoàng hôn cuối thu. Vừa nãy chúng tôi đã cười thật sảng khoái, đầu tiên là cười khe khẽ và đến giờ đã cười lên thành tiếng rất to.

“Điều bộ lúc nãy của Naeno đúng là táo tợn hết chỗ nói. Tớ nhìn mà không thể nhận được cười.”

“Còn điều bộ của Kazuya thì làm cho người ta thấy rất đáng ngờ đấy.”

Nghe nhận xét về mình như thế, Kazuya lại ngoác mồm ra cười ha hả.

“Có chỗ nào là đáng ngờ đâu? Lúc đi ngang qua bàn lễ tân tớ phải che mặt lại để người ta không phát hiện ra tớ còn gì!”

“Ờ, rồi thế nào nữa?”

“Lỡ Naeno bị nhìn thấy thì không việc gì, nhưng nếu tớ bị người ta nhìn thấy thì cầm chắc phiền phức chứ sao.”

“À à.” Trông thấy tôi lúc này mới ngộ ra và lấy tay che miệng, Kazuya lại mỉm cười.

Tự dưng tôi lại nhớ đến những lúc chúng tôi nói chuyện với nhau ở trong lớp học, khi đó chẳng ai ngờ được là mọi chuyện sẽ thành ra như thế này. Cuộc đời thật đáng chán!

Tận dụng lúc trời đang cảnh chập choạng, tôi lén đưa mắt sang nhìn Kazuya. Ý tưởng của tôi là để Kazuya thay đổi trang phục từ đồ bệnh viện sang đồng phục học sinh, mặc như thế thì dù nhìn kiểu gì cũng không thể biết được hiện giờ cậu ấy đang phải nhập viện. Thế nhưng hơi thở khó nhọc, nước da xỉn màu và đôi bàn chân đang phải kéo lê để đi từng bước thế kia lại là một hình ảnh khác hẳn so với trước đây của Kazuya. Khi đến được chỗ công viên, Kazuya đi ngang qua chỗ xích đu rồi ngồi xuống băng ghế đá: “Có vẻ tụi mình đến vừa kịp lúc.”

Mặt trời ở phía đằng xa mới chỉ lặn xuống một nửa, nửa còn lại vẫn lấp ló phía trên đường chân trời nhấp nhô được tạo nên bởi đường viền thành phố.

Tôi ngồi bên cạnh Kazuya - người đang đuổi mình nằm dài trên băng ghế đá. Gương mặt nhìn nghiêng của Kazuya được nhuộm một màu vàng cam của ánh hoàng hôn. Sợ sẽ bị phát hiện nếu cứ nhìn chăm chăm về phía cậu ấy, tôi bèn nheo mắt lại và chuyển hướng sang phía những tia sáng chói chang trước mặt. Vậy là thêm một ngày kết thúc, chỉ còn có hai ngày nữa thôi. À mà không, đúng ra phải nói là còn đến tận hai ngày nữa chứ. Chính vì thế mình phải tạo ra thêm thật nhiều kỷ niệm cùng Kazuya. Vì biết chắc rằng cậu ấy sẽ chết nên mình mới cố tạo ra những kỷ niệm sau chót thế này phải không? Cứ lặp đi lặp lại những câu tự chất vấn như vậy khiến cho tâm

trạng dần trở nên nặng nề, tôi quyết định khép chặt đôi mắt. Nếu không làm thế chắc tôi sẽ lại khóc tiếp mất thôi.

“Cảm ơn cậu nhé.”

Bị đánh động bởi câu nói của Kazuya, tôi khẽ đáp “Hả?”, nhưng có vẻ như Kazuya vẫn đang dán chặt mắt vào ánh hoàng hôn sắp tàn ở phía xa kia. Gió thổi lao xao làm những sợi tóc trên đầu cậu ấy bay bay phát phơ.

“Sao tự nhiên lại nói cảm ơn tớ thế?”

“Tớ rất mừng vì cậu đã chiều theo ý riêng của tớ. Nói thật là nếu phải ra đây một mình tớ cũng hơi sợ.”

Lời nói đó của Kazuya đã làm dâng lên trong lòng tôi không phải những giọt nước mắt mà là tình cảm yêu thương tôi dành cho cậu ấy. Như thế giọt nước làm tràn ly, cảm xúc trong lòng tôi chợt dâng lên thành lời. Tôi đã quyết định sẽ nói ra hết những cảm xúc của mình cho cậu ấy biết mặc dù trước đó chưa hề có sự chuẩn bị.

“Ờ, Kazuya này. Tớ...”

“Lặn mất rồi.” Kazuya khẽ thốt lên như thể muốn chặn đứng câu nói của tôi.

Tôi quay sang nhìn thì thấy quả là mặt trời đã hoàn toàn lặn mất, bầu trời nhanh chóng được phủ lên một tấm màn màu đen tím.

“Trời cũng đã trở lạnh... Chúng mình đi về thôi.”

“À, ừm.”

Kazuya bắt đầu cất bước mà không hề nhìn sang tôi đang bật người đứng dậy. Tôi cảm thấy trong lòng mình dâng lên một nỗi đau như thể vừa mới bị cự tuyệt. Nỗi tuyệt vọng này chẳng khác nào chiếc bóng của màn đêm đen vô tận đang kéo đến bủa vây và bao phủ lấy trái tim tôi.

Chúng tôi vừa mới bước chân ra khỏi thang máy thì đã nghe thấy tiếng gọi “Sakaguchi!”. Cô y tá hoảng hốt chạy đến làm chúng tôi giật thót.

“Cháu đã đi đâu vậy hả? Vì cháu mà mọi người lo sốt vó hết cả lên đây này!”

“À dạ, bọn cháu chỉ đi dạo một chút thôi mà.” Kazuya cười xuề xòa rồi cứ thế đi thẳng vào trong phòng bệnh.

“Không phải cháu đã biết mình không được phép ra ngoài rồi sao?”

“Vâng, vâng.” Kazuya trả lời với giọng nhẹ nhàng nhưng từ ngữ lại mang theo âm điệu lạnh lùng và khó chịu.

Cậu ấy vừa nói thế vừa phăm phăm bước đi thật nhanh để cô y tá không thể đuổi kịp, như đang muốn lảng tránh cho mau khỏi những lời trách móc đến từ cô ấy. Thấy thế tôi vội chạy theo và cúi đầu xuống nhận lỗi với cô y tá: “Cháu thật sự xin lỗi ạ.”

Kazuya vừa mở cánh cửa phòng bệnh thì ngay lập tức, một giọng nói như thể có ai đó đang trách móc vọng ra từ bên trong. Tiếp đó là những tiếng bộp bộp bộp, nghe giống như tiếng ai đó đang liên tục đập tay lên một bề mặt nào đấy. Tôi ghé mắt nhìn vào trong phòng thì kinh ngạc thấy cảnh mẹ của Kazuya đang dùng tay đập tới tấp lên người cậu ấy.

“Thằng này... Mà định làm cái gì thế hả? Mọi người cứ lo lắng không biết có xảy ra chuyện gì với mà hay không...” Giọng của mẹ Kazuya run run

Chị Akemi đứng đó đang cố giữ chặt lấy tay mẹ mình: “Mẹ bình tĩnh lại nào. Kia Kazuya, mau xin lỗi mẹ đi em.”

Thế nhưng Kazuya vẫn cứ bướng bỉnh đứng đấy mà khom lưng chịu đánh, nhất định không chịu hé răng nói ra một lời, mắt thì nhìn chăm chăm xuống dưới sàn nhà như thể cậu ấy đang rất tức giận.

“Dạ cô ơi...”

Chợt nhận ra tiếng tôi, mẹ của Kazuya chậm chậm tiến tới gần:
“Naeno... Cháu đã dắt nó đi phải không?”

“... Cháu thực sự xin lỗi ạ.”

“Đúng là cháu đã mang nó đi đấy à?”

“Dạ vâng...”

Mẹ Kazuya bất thành linh túm lấy hai cánh tay của tôi. Lúc đó tôi có thể cảm nhận được rất rõ sức mạnh khủng khiếp từ tay cô ấy.

“Tại sao cháu lại có thể làm như thế chứ? Nếu lỡ có chuyện gì xảy ra với Kazuya thì biết làm sao? Tại sao lại thế, tại sao hả?!” Mẹ Kazuya gào lên thất thanh, gương mặt không trang điểm của cô ấy trở nên nhăn nhó và méo mó vì cơn tức giận.

Phải chịu sức ép vì bị hỏi tới tấp như thế nên tôi cũng chỉ còn biết lặng câm, không thể thốt lên được lời nào.

Bỗng Kazuya chen vào giữa rồi gõ tay mẹ cậu ấy ra khỏi người tôi: “Mẹ thôi ngay giúp con với ạ!”

“Kazuya!”

“Naeno không hề liên quan gì đến việc này. Là con đã bắt ép cậu ấy đi theo mình.”

“Tại sao lại thế...” Mẹ Kazuya vẫn cứ lắc lắc đầu giống như không thể nào hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Cô ấy nhìn chăm chăm về phía tôi và Kazuya để tìm kiếm một câu trả lời.

Chợt tôi cảm thấy một hơi ấm nơi bàn tay trái, là bàn tay phải của Kazuya đang nắm chặt lấy bàn tay tôi.

...Ồ?

Kazuya mỉm cười với mẹ cậu ấy, tôi hoàn toàn không hiểu gì nên bắt đầu cảm thấy hoang mang tột độ. Tại sao cậu ấy lại cười như thế? Mẹ Kazuya cũng kinh ngạc tròn mắt. Rồi Kazuya bắt đầu mở lời: “Con sắp chết rồi chứ

gì!” Bầu không khí âm đạm bất ngờ đổ ập xuống cả căn phòng. Mọi người đều đang cố lý giải xem nên hiểu như thế nào về ý tứ trong câu nói vừa rồi của Kazuya, nhưng tất cả đều không thể.

Tôi cũng vậy. Càng vắt óc suy nghĩ xem mình nên nói gì thì từ ngữ lại càng như bị mắc kẹt lại và xoay mòng mòng bên trong đầu tôi.

“Em đang nói cái gì thế hả? Đừng có mà làm trò cười nữa!” Người cất giọng đầu tiên chính là chị Akemi.

Trái ngược hẳn với những lời mình vừa nói, chị Akemi không hề cười dù chỉ một chút.

“Ừ, đúng đấy... Mọi người chỉ đang lo lắng cho con thôi mà...” Mẹ Kazuya như thể bắt được chiếc phao cứu sinh, bắt đầu lên tiếng theo và cố nặn ra một nụ cười gượng gạo.

“Mọi người đều nói dối tệ lắm! Ngay từ đầu con đã biết hết về tình trạng sức khỏe của mình rồi!”

Tôi cố giữ cho bản thân thật bình tĩnh nhưng rốt cuộc bàn tay đang được nắm bởi Kazuya vẫn cứ thế run rẩy không ngừng. Bàn tay đang nắm lấy tay tôi siết chặt hơn, truyền đến cảm giác như Kazuya muốn trấn an sự hoang mang trong tôi. Khi kịp định thần lại, tôi thấy hai mắt mình đã ướt đẫm. Dù tôi luôn tự nhủ bản thân rằng không được khóc, vậy mà...

“Liều lượng thuốc giảm đau được bác sĩ kê đơn ngày càng mạnh lên, con đều nhận thấy hết!”

“Mày thôi ngay đi, cái thằng này...” Kể cả khi chị Akemi tiếp tục lên giọng trấn áp như vậy, Kazuya vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi và khẽ gật đầu.

“Mọi người không cần phải bận tâm lo lắng đâu! Người hiểu rõ nhất giới hạn chịu đựng của cơ thể mình không ai khác chính là con đây. Thế nên con đã nhờ Naeno giúp con thực hiện một nguyện vọng cuối cùng là được

đến nơi mà con muốn tới. Dù thế nào đi nữa con cũng muốn thực hiện điều này.”

Nói xong câu đó cậu ấy đột ngột thả tay tôi ra. Khi tôi còn đang ngỡ ngác nhìn quanh thì Kazuya đã chui lại vào giường từ lúc nào không hay.

“Con mệt rồi, con đi ngủ đây.”

“Kazuya...” Mọi người gọi với theo cậu ấy dù vẫn còn ở nguyên trong cơn xúc động, thế nhưng Kazuya chẳng buồn đáp lại một ai.

“Đúng là nguy hiểm quá đi mất!” Chị Akemi vừa nói vừa chìa tay ra đưa cho tôi chai nước.

“... Cháu xin lỗi mọi người ạ!”

Đèn hành lang trong bệnh viện vừa tắt, tâm trạng của tôi cũng theo đó mà tụt dốc và dần trở nên u ám.

“Naeno không việc gì phải xin lỗi. Vốn dĩ từ xưa đến nay em đã nói dối rất tẹt mà.” Tiếng cười khe khẽ của chị ấy vang lên trong hành lang.

Tôi vẫn thấy như thể có thứ gì đó đang đè nặng lên lồng ngực mình. Mọi chuyện đã đến nước này thì chẳng thể cứu vãn nổi nữa rồi.

“Thế nhưng chị lại thấy trong lòng rất vui.”

“Hả?”

Trông thấy vẻ thắc mắc của tôi, chị Akemi mỉm cười: “Vẻ mặt của Kazuya lúc này không phải trông rất mãn nguyện hay sao! Từ lúc bắt đầu nhập viện tới giờ trông thẳng bé lúc nào cũng ủ rũ, phải lâu lắm rồi mới lại được thấy nó tươi cười rạng rỡ thế kia. Tất cả là nhờ có Naeno đấy!”

“Chuyện này... Lẽ ra em không nên làm như vậy... Em thật sự xin lỗi.” Tôi vừa nói vừa bưng mặt khóc nức nở.

Chẳng mấy chốc mà sắp đến thời khắc đau lòng nhất!! Một đứa chỉ biết ngồi đấy mà bất lực nhìn mọi chuyện xảy ra như tôi thì có thể làm được gì

có ích cho Kazuya cơ chứ?! Chị Akemi xoa lên bờ vai tôi lúc ấy đang run rẩy vì khóc.

“Chắc Kazuya đã hoàn toàn chấp nhận rồi. Thế nhưng theo kết quả kiểm tra mới nhất thì bệnh tình của nó đã có dấu hiệu khá lên, điều đó cũng đáng mừng mà em nhỉ?! Vậy nên chúng ta đừng vội vàng từ bỏ hi vọng em nhé.”

“Dạ.” Tôi vừa xì mũi vừa gật đầu.

Thế nhưng tôi đã biết thực sự mọi chuyện là như thế nào. Tôi đã biết rõ rằng thời gian còn lại không được bao nhiêu.

Bệnh tình của Kazuya đột nhiên trở nặng vào ngày hôm sau.

Chương 6

Một màu trong suốt tinh khôi

Tôi đang lui cui buộc dây giày ở hành lang thì phải dừng tay vì nghe thấy tiếng mẹ gọi với lại. Hôm qua mẹ đã viết đơn xin phép cho tôi nghỉ học ở trường để có thể ở bên cạnh Kazuya nhiều hơn. Sáng hôm nay trời mưa, tôi mở cửa hành lang đôi mắt ra bên ngoài nhưng mãi vẫn chẳng nhìn thấy bầu trời trong xanh đâu.

“Naeno, con vẫn ổn đấy chứ?”

Tôi quay lại thì thấy mẹ đã ra đứng trước cửa để tiễn tôi với nét mặt đầy vẻ âu lo.

“Dạ.” Tôi gật đầu nhưng vẫn không thể trưng ra nổi một bộ mặt tươi cười. Chẳng trách sao mà Kazuya lại phát hiện ra được chuyện tôi giả vờ.

“Tình trạng của Kazuya tệ đến mức đó hả con?”

“... Dạ.”

“Ra là vậy...”

Nhìn vẻ mặt ái ngại và khổ sở của mẹ, tôi quyết định sẽ nói với mẹ điều mà trước đây tôi đã định sẽ nói qua điện thoại: “Mẹ này, à, ừm... Dù sao thì cũng nên nói chuyện với mẹ cho thật đàng hoàng.

Thế nhưng tôi chưa kịp nói hết câu thì mẹ đã chặn lại rồi gật đầu: “Mẹ biết rồi! Trông thấy đồng hành lý của con thế kia là mẹ đã hiểu. Con cứ yên tâm ở bên cạnh Kazuya bao nhiêu giờ, bao nhiêu ngày cũng được.”

“Mẹ à...”

“Nếu thiếu tiền thì cứ gọi điện cho mẹ, mẹ sẽ mang đến bệnh viện đưa con.”

Khi thật, tôi lại bắt đầu mếu máo nữa rồi. Tôi đã nhét đầy đồ đạc bao gồm quần áo, kem đánh răng, bàn chải và các thứ cần dùng vào trong ba lô đủ để có thể ở lại bệnh viện cho đến tối hôm sau. Dù ai bảo tôi không được phép ở lại bệnh viện thì tôi cũng đã quyết tâm rằng mình sẽ nhất định không rời khỏi đó.

“Con cảm ơn mẹ.” Tôi bung ô và sai chân bước đi.

Đến nơi mà ở đây có người tôi yêu.

Bước vào phòng bệnh, tôi thấy Kazuya đang ngủ trông chẳng khác gì đêm qua. Tình trạng của cậu ấy đột ngột chuyển biến xấu từ hôm thứ Sáu, bây giờ vẫn còn hôn mê. Những sợi dây dẫn chẳng chịt, chán ngắt nối cơ thể của Kazuya với một thiết bị nhằm theo dõi các chỉ số trong người cậu ấy, trên màn hình thiết bị đang hiển thị lên các con số. Bíp bip, âm thanh của máy đo cứ đều đều vang lên với một âm lượng đủ nghe. Trông mẹ của Kazuya như thể cô ấy chưa được ngủ chút nào dù chỉ một giây một phút; với gương mặt mệt mỏi tàn tạ, cô ấy đứng lên và nhường ghế cho tôi.

“Chuyện hôm trước cho cô xin lỗi nhé.”

Tôi đã nghe lời xin lỗi ấy không biết bao nhiêu lần và mỗi lần như thế tôi cũng chỉ có thể đáp lại rằng tôi mới là người có lỗi. Kể từ lúc Kazuya rơi vào giấc ngủ mê man thế này, tiếng cười trong căn phòng đã tắt hẳn, mọi cảm xúc như thế đều bị hóa đá. Sau khi mẹ Kazuya tranh thủ về nhà một lát thì chỉ còn lại mình tôi và cậu ấy. Một lúc sau chị Akemi xuất hiện. Đến trưa hai chị em cùng dùng bữa trong nhà ăn bệnh viện. Tôi không cảm nhận được bất cứ mùi vị nào có trong thức ăn. Hai người chúng tôi không ai nói với ai câu gì, chỉ lẳng lặng tranh thủ ăn thật nhanh để có thể sớm quay lại phòng bệnh. Trở về phòng, tôi tiếp tục quan sát nhịp thở đều đều của

Kazuya, cảm thấy an lòng một chút nên cũng từ từ chợp mắt đi vào giấc ngủ. Chợt cô y tá bước vào phòng và tuyên bố rằng nếu không phải người nhà của bệnh nhân thì không được phép ở lại phòng bệnh qua đêm. Nhưng ngay lúc ấy đã có người ra sức thuyết phục và nói khó với cô y tá để tôi có thể ở lại. Thật không ngờ người ấy lại chính là mẹ của Kazuya.

Tôi nói lời cảm ơn với cô y tá vì đã hết sức thông cảm cho hoàn cảnh của chúng tôi. Khi cô y tá vừa rời đi, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy không biết từ lúc nào màn đêm đen đã sụp xuống rồi. Kazuya vẫn chìm sâu vào trong giấc ngủ miên man với cùng một tư thế và một nét biểu cảm trên khuôn mặt. Tôi kéo một chiếc ghế đẩu lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay chạm nhẹ lên bàn tay phải đang lộ ra khỏi tấm chăn của cậu ấy. Cơ sốt cao kéo dài dai dẳng khiến tay Kazuya trở nên ấm nóng, dù vậy, trông cậu ấy như thể vẫn đang ngoan cường chiến đấu để duy trì sự sống của mình.

“Kazuya...” Tôi khẽ gọi tên cậu ấy, nhưng Kazuya tuyệt nhiên không phản ứng chút nào.

Có khi nào cậu ấy sẽ cứ ngủ hoài ngủ mãi mà không bao giờ tỉnh lại thế này, rồi cuối cùng ra đi luôn trong lúc ngủ không? Tôi thầm nghĩ, giả sử nếu làm thế giúp Kazuya không phải chịu đựng đau đớn thì cậu ấy cứ ra đi như vậy cũng tốt. Thế nhưng, thế nhưng... tớ vẫn ước gì một lần nữa được nghe thấy tiếng cậu cất lên bên tai...

“Kazuya!” Tôi lại cố gọi tên cậu ấy.

Tên của cậu ấy khi được phát âm lên nghe thật ấm áp. Đó là những gì tôi nghĩ về Kazuya.

“Tớ ấy mà... Tớ thật sự rất thích Kazuya! Tớ nghĩ có lẽ tớ đã thích cậu từ rất lâu trước đây rồi. Thế nhưng mà... tớ đã không nhận ra điều đó, mãi cho đến khi...”

Tôi vừa nhìn lồng ngực của cậu ấy phập phồng lên xuống theo một nhịp liên tục đều đặn, vừa tiếp tục thỏ thẻ cất lời trò chuyện.

“Giả sử nếu tớ nhận ra được điều này sớm hơn, liệu mọi chuyện có khác đi so với bây giờ không? Chắc là không đâu nhỉ? Chắc sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu nhỉ? Từ lúc hiểu ra được cảm xúc của mình tớ cảm thấy bản thân không rõ vì sao cứ là lạ...”

Trước đây tôi chưa từng biết cảm giác yêu một người là như thế nào. À mà cũng không đúng, kể cả lúc này tôi vẫn chưa hiểu được cảm giác ấy thực sự ra sao.

“Tớ từng nghĩ tình yêu là một thứ gì đó phải thật long lanh và lấp lánh hơn thế này nhiều. Tình yêu sẽ làm mỗi ngày mới đến đều thật rạng rỡ, tỏa sáng và sưởi ấm con tim rộn ràng... Thế nhưng thực tế lại hoàn toàn không phải vậy. Tình yêu của tớ là một thứ khiến cho tớ thấy thật đau đớn...”

Tôi khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của cậu ấy chặt thêm một chút.

“Việc tớ cảm thấy thích Kazuya thế này liệu có ý nghĩa gì với cậu không nhỉ? Tớ vẫn nghĩ việc tớ không nói cho cậu biết tình cảm của mình có khi lại tốt. Nếu tớ nói ra, biết đâu tớ sẽ không thể tiếp tục được gặp cậu như thế này nữa.”

Một lời tỏ tình chẳng khác gì độc thoại! Cảm giác như thế đây là cách kết thúc một tình yêu theo đúng phong cách của tôi! Tôi vừa ngắm nhìn nét mặt thật bình an và thư thái của Kazuya khi cậu ấy đang ngủ vừa suy nghĩ như thế. Giá mà thời gian có thể ngừng trôi ngay lúc này thì tốt biết bao! Nếu vậy tôi sẽ được ở bên cạnh cậu ấy mãi mãi.

Thế nhưng cây kim giây trên đồng hồ vẫn chạy không ngừng nghỉ, đưa thời gian từ hiện tại đi tới tương lai. Từ giờ cho đến thời điểm sinh mạng của Kazuya thật sự chấm dứt chỉ còn vón vẹn hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa.

Bước sang sáng Chủ nhật, thời tiết trở nên lạnh cóng, có vẻ như thiết bị điều hòa trong phòng đã chuyển sang chế độ sưởi ấm. Ở trong phòng bệnh

có thể nghe thấy tiếng động cơ đang chạy đều đều và êm ru. Tôi đã đón ngày mới với tình trạng thiếu ngủ. Từ lúc Kazuya được đặt nguyên trên giường và đẩy đến nơi làm xét nghiệm kiểm tra tới giờ đã qua một lúc.

“Sao mình cứ thấy như thể tất cả những chuyện này đều không phải là sự thật nhỉ...” Tôi vừa ngẩng nhìn bầu trời đầy mây bên ngoài ô cửa sổ vừa lẩm bẩm một mình thì bất chợt trông thấy từ đằng xa có một chấm đen đang bay về phía mình. Tôi nhận ra ngay đó là Ryu và chạy đến định mở cửa sổ, nhưng chắc vì phòng bệnh này nằm trên tầng rất cao của bệnh viện nên chỉ có thể mở hé cửa ra được một chút. Ryu lách người qua khung cửa sổ để tiến vào trong phòng rồi đáp chân hạ xuống sàn. Cậu ta mặc một bộ vest màu đen từ trên xuống dưới y hệt như mọi khi, hai tay khoanh cứng lại trước ngực.

“Đúng như tôi dự đoán, cậu đã sớm có mặt.” Đây là câu đầu tiên Ryu nói khi bắt đầu mở miệng.

Đáp lại câu nói đó, tôi chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Là tối nay đấy.”

“Ừ.”

“Có vẻ cậu đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng hết cả rồi nhỉ?”

“...”

Trông thấy điệu bộ ủ rũ chẳng buồn nói gì của tôi, Ryu lại thở dài một tiếng tỏ vẻ ngán ngẫm: “VẬY là cậu vẫn chưa sẵn sàng hả? Chắc là đúng thế rồi chứ gì!” Mặc dù thấy dường như Ryu thốt ra những lời này với thái độ cảm thông nhưng tôi vẫn cứ có cảm giác hơi khó chịu.

Có lẽ biểu cảm trên gương mặt tôi lúc ấy trông rất kỳ quặc nên Ryu tiếp tục thở dài: “Thôi cứ tạm bỏ qua chuyện này. Loài người các cậu đúng là kiểu sinh vật mãi mãi không bao giờ chịu chấp nhận việc ai đó sẽ chết đi nhỉ, tôi đến là chịu với loài người các cậu.”

“Nói vậy chẳng lẽ trong thế giới của Ryu cũng có cái gọi là sự chết sao?”

“Có chứ sao không! Thế nhưng trong thế giới của tôi thì việc ai đó chết đi là một điều rất đáng vui mừng, vì chết đi có nghĩa là sẽ được tái sinh và chuyển kiếp sang một cuộc sống mới.” Ryu nói những lời ấy với một thái độ thật hớn hở và hào hứng làm cho tôi hết sức kinh ngạc.

“Trong thế giới của con người thì hoàn toàn trái ngược nhỉ. Cả người ra đi lẫn người bị bỏ lại đều sẽ chìm vào một nỗi buồn sâu đau ghê gớm.” Những giọt nước mắt của tôi một lần nữa cứ thế tuôn trào.

Lúc này tôi chỉ muốn lại được thấy Kazuya. Giá như cuộc kiểm tra này kết thúc sớm hơn một chút thì tốt quá...

“Nỗi đau ấy chỉ càng lúc càng lớn lên thêm thôi. Nếu Naeno cứ mãi ôm trong lòng tâm trạng đau buồn thì sẽ khiến cho cảm xúc này lan đến cả những người xung quanh nữa đấy, giống như một căn bệnh truyền nhiễm vậy. Nếu cậu thật sự yêu thương Kazuya thì hãy tiễn đưa cậu ta thật đàng hoàng, phải để cậu ta ra đi nhẹ nhàng và thanh thản rồi sau đó tiếp tục sống cuộc đời của mình sao cho thật tốt.” Thêm một lần nữa, tôi lại phải kinh ngạc với những lời nói sắc sảo này của Ryu...

Nhưng những gì cậu ta nói quả thật rất đúng đắn, ngay cả chính bản thân tôi cũng có suy nghĩ như vậy. Nghĩ kỹ thì thấy việc Ryu đang cố gắng động viên để tâm trạng tôi cảm thấy khá hơn thế này cũng hơi kỳ lạ. Ryu làm vậy có thể là vì ít nhiều cảm thấy áy náy do trước đó đã tuyên bố thẳng thừng rằng cậu ta không có cách gì cứu được Kazuya.

“Tôi không biết liệu mình có thể đường hoàng đưa tiễn cậu ấy được như cậu nói không...”

“Có gì đâu, cậu cứ làm điều cậu thấy đúng là được. Giờ tôi phải đến chỗ cấp trên để báo cáo tình hình công việc. Mười chín giờ ba mươi lăm phút tối nay tôi sẽ lại có mặt ở đây, lúc ấy chúng ta gặp nhau nhé.”

“Ừ.”

“... Có vẻ ngoan ngoãn cam chịu quá nhỉ. Không còn nằng nặc bảo tôi phải cứu lấy Kazuya nữa rồi! “

Đáp lại khuôn mặt đang biểu lộ sự khó hiểu của Ryu, tôi chỉ khẽ lắc đầu: “Thì tôi cũng đâu làm được gì nữa... Chẳng phải Ryu đã bảo rằng không thể làm được gì đấy thôi? Thế nên giờ dù tôi có van nài cậu thêm cũng chỉ vô ích... Mà này, lúc nào đó cậu có thể nói giúp tôi...”

“Cậu bảo lúc nào đó có thể nói giúp, ý cậu là tôi phải nói giúp với ai?”

“Thì nói với sếp của cậu chứ ai.”

Nghe tôi nói xong những lời ấy, mặt Ryu bỗng chuyển hẳn sang một màu tái xanh: “Hả? Nói cái gì cơ? Hả, nói cái gì?”

“Nói về chuyện này chứ còn nói về chuyện gì nữa. Đây chẳng phải là một sự kiện có ý nghĩa rất lớn trong cuộc đời tôi sao? Vậy nên Ryu hãy thử hỏi sếp cậu giúp tôi rằng tôi nên làm gì thì tốt hơn nhé.”

Mặt Ryu càng lúc càng chuyển hẳn sang một màu xanh lè nhợt nhạt: “Này, cậu đòi hỏi thế là đủ rồi đấy. Chẳng phải tôi đã cố hết sức để giúp đỡ cậu đó sao!” Ryu nói với giọng như thể cậu ta lại sắp phát khóc lên đến nơi rồi. Sếp của cậu ta chắc hẳn phải là một nhân vật rất ghê gớm và rất đáng sợ.

“Người đã cố gắng tỏ ra hợp tác là tôi mới phải! Cậu đã làm gì để giúp tôi đâu!”

“Thì ví dụ như... tôi đã chịu khó trò chuyện và lắng nghe tâm sự của cậu chẳng hạn...”

“Ừ phải, bằng cách nói những điều khiến tôi chán nản và thoái chí phải không?”

Ryu như thể bị đứng hình, nghẹn lời không nói thêm được câu nào, bây giờ thì hẳn là cậu ta đã khóc thật. Trông cái dáng vẻ này của Ryu đúng là tội nghiệp, cậu ta xoay xở để mở miệng: “Để tôi nghĩ thêm cách xem sao. Thôi giờ tôi phải đi cái đã.”

Nói dứt lời, cậu ta sục sịt mũi rồi bắt đầu bay lơ lửng trên không.

“Tuyệt đối đừng có nói thế nữa. Tuyệt đối đấy biết chưa!”

“Rồi, rồi, tôi biết rồi!”

“Phải vậy chứ! Naeno đúng là đồ ngốc!”

“Gặp lại cậu sau nhé, Ryu!”

Nói xong Ryu phóng vèo ra khỏi cửa sổ như thể đang chạy trốn. Tôi nhìn theo Ryu cho đến khi bóng dáng của cậu ta chỉ còn là một chấm đen bé xíu trên bầu trời đằng xa. Lần tiếp theo tôi gặp lại Ryu cũng sẽ là khoảnh khắc mà tôi phải nói lời từ biệt vĩnh viễn với Kazuya rồi nhỉ... Dẫu vậy, tôi vẫn không có cảm giác rằng những điều sắp xảy ra ấy là thật.

“Này, Naeno?”

Quay lưng lại nhìn về phía sau, tôi thấy chị Akemi đã đứng đó từ lúc nào.

“A, em chào chị.”

“Mà giờ cũng sắp trưa rồi nhỉ. À, hình như lúc này chị nghe thấy em đang nói chuyện với ai đó thì phải, đúng không?” Chị Akemi đưa mắt dò la khắp phòng như thể đang tìm kiếm thứ gì đó, vẻ thắc mắc và khó hiểu hiện lên trên khuôn mặt chị ấy.

“À, vừa rồi em đang nói chuyện điện thoại thôi ạ.” Giọng tôi cất lên nghe như thể một âm thanh từ đâu đó xa xôi vọng lại.

Trái tim tôi, có lẽ nó đã hoàn toàn bị tê liệt rồi.

Quá trưa một chút thì Kazuya được đưa trở về phòng trong tình trạng cực kỳ tồi tệ. Cô y tá chuyển đến tôi một ánh nhìn như đang chứa đựng sự trách móc, dường như cô ấy vẫn chưa thể nguôi giận vì chuyện hôm nọ tôi đã dám tự ý dắt Kazuya ra ngoài. Dẫu thế tôi cũng không bao giờ hối hận vì đã làm việc đó. Dù cho nếu là người ngoài cuộc nhìn vào thì có thể nghĩ rằng

việc tôi và Kazuya cùng nhau trốn ra ngoài để đi đến chỗ công viên Ráng Chiều là một hành động không hợp lẽ, nhưng với hai chúng tôi thì đây là một việc rất cần thiết. Mẹ của Kazuya cũng đã có mặt tại phòng bệnh, chúng tôi cùng kéo những chiếc ghế đầu tròn lại và ngồi sát gần quanh giường bệnh của cậu ấy. Hết giờ này qua giờ khác, chúng tôi ngồi ôn lại những kỷ niệm từ ngày xa xưa và khẽ trao cho nhau những nụ cười.

Rồi đột nhiên chúng tôi nhận thấy những chỉ số được hiển thị trên thiết bị gắn với cơ thể của Kazuya đang có chiều hướng giảm dần. Những giọt dung dịch thuốc đang được truyền vào người cậu ấy với tình trạng hết sức chậm chạp. Kim giây của chiếc đồng hồ treo tường cứ đều đều quay và phát ra những âm thanh tích tắc, đi hết vòng này lại đến vòng khác. Thời khắc phải nói lời chia tay với Kazuya quả thật đang đến rất gần. Thế nhưng ba cặp mắt của chúng tôi vẫn cứ ráo hoảnh, không hề chảy một giọt lệ nào. Cả tôi lẫn mẹ Kazuya và chị Akemi đều như thể không hề nhận thấy được rằng cái thời khắc mình không muốn tin là sự thật ấy đang xảy đến, chúng tôi vẫn tiếp tục thì thầm kể cho nhau nghe những câu chuyện từ thời quá khứ. Trên bầu trời vừa mới lúc này vẫn còn âm u xám xịt thì lúc này, những đám mây đen đặc đã nhường chỗ cho một màu xanh trong chiếu tỏa. Dường như vũ trụ đã lấy lại được màu sắc mà lẽ ra nó phải sở hữu. Nhưng sắc diện trên gương mặt của Kazuya thì trái lại, như thể sinh khí đang dần mất đi. Nếu sinh mệnh của Kazuya chấm dứt thì sự tồn tại của cậu ấy trên cõi đời này cũng sẽ không còn nữa, hẳn nó sẽ trở thành một thứ gì đó có màu trong suốt thật tinh khôi nhỉ.

Giờ đã hơn mười tám giờ tối, lúc này chị Akemi bất thành linh đứng phắt dậy: “Đói bụng quá đi Mọi người có muốn cùng ra ngoài ăn gì đó không?”

“Ừ nhỉ.” Mẹ Kazuya tỏ ý đồng tình rồi bắt đầu nhõm người đứng dậy.

Thế nhưng tôi chột kêu lớn: “Mọi người hãy tiếp tục ngồi lại đây đi ạ!”

“Sao thế Naeno?” Chị Akemi lấy làm lạ và cất tiếng hỏi, vừa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy vẻ hoang mang của tôi vừa kéo ghế lại ngồi xuống. Mẹ Kazuya cũng ngồi xuống theo chị Akemi.

“Dù gì thì mọi người cũng hãy ngồi lại đây thêm một chút nữa, ít nhất là đến hơn mười chín giờ ba mươi phút tối nay đi ạ!”

“Mười chín giờ ba mươi á? Vì sao lại phải là giờ đấy?” Chị Akemi tiếp tục chất vấn.

“Thật ra thì chính xác phải là mười chín giờ ba mươi lăm phút tối nay. Cháu xin mọi người đấy ạ!” Tôi thành thật trả lời.

“Có phải ý cháu là vào thời khắc đó sẽ xảy ra chuyện gì không? Có phải thế không?” Trông thấy dáng vẻ cúi gằm mặt xuống của tôi, lần này là mẹ của Kazuya lên tiếng hỏi.

Trong một khoảnh khắc, mọi lời nói như thể đã bay biến đi đâu mất hết, tôi đứng im thin thít. Thế nhưng ngay sau đó tôi kịp định thần lại, quyết định sẽ kể ra mọi chuyện một cách tường tận và chi tiết nhất có thể: “Cháu biết là nếu bây giờ cháu nói chuyện này ra mọi người có thể sẽ rất giận cháu. Hẳn mọi người cũng sẽ không tin những gì cháu nói là sự thật đâu. Thế nhưng xin mọi người... xin hãy cứ lắng nghe những lời này của cháu một lần thôi ạ...”

Nói xong những lời đó, tôi ngẩng đầu lên thì thấy cả hai người đang nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ rất thắc mắc. Tôi bèn nói tiếp: “Kazuya, cậu ấy... cậu ấy sẽ qua đời vào đúng mười chín giờ ba mươi lăm phút tối hôm nay.”

Lúc này, căn phòng lặng im tới mức dường như có thể nghe thấy được cả những âm thanh tương tự với tiếng hơi thở bị dồn nén nơi lồng ngực. Gương mặt của mẹ Kazuya lập tức biến sắc, sắc thái đang được biểu hiện trên gương mặt cô ấy chính là sự tức giận. Nhưng trước khi mẹ Kazuya kịp mở lời thì chị Akemi đã nhanh nhẩu cất tiếng: “Em nói gì thế Naeno?” Chị ấy phát âm tên tôi bằng một giọng thật rõ ràng và sắc nét.

“Em có thể nói cho chị biết lý do của chuyện này không?”

“Về lý do thì sau này em nhất định sẽ nói cho mọi người biết. Nhưng bây giờ xin mọi người hãy tin lời em. Tất cả những điều em nói đều là sự thật ạ!”

Trước thái độ rất quả quyết ấy của tôi, đến cả mẹ của Kazuya, người vừa nãy vẫn đang chực chờ để nổi cơn lôi đình, cũng đã không thể thốt thêm được lời nào.

“Tại sao em lại nói ra những điều như thế hả Naeno?” Chị Akemi nghiêng mặt tỏ vẻ hồ nghi.

“Về chuyện ấy...” Tôi ngời thẳng lưng lên và bắt đầu nói, “Chuyện này theo em nghĩ thì hơi bất công...”

“Bất công?”

“Vâng. Việc chỉ có một mình em được biết trước về thời khắc mà mọi người phải nói lời chia tay với Kazuya quả thật là rất không công bằng. Mọi người có quyền không tin vào những điều em nói. Thế nhưng em nói ra những điều này cũng chỉ vì muốn mọi người thể nói lời tiễn biệt sau cùng với cậu ấy thật đàng hoàng và trọn vẹn thôi ạ.”

Nghe thấy thế, chị Akemi lại chuyển ánh nhìn từ tôi sang hướng giường bệnh của Kazuya. Quả thật là các chỉ số đang càng lúc càng hạ xuống rất thấp.

“Em không muốn mọi người sẽ phải ân hận hay hối tiếc. Em đã từng tin vào một điều kỳ diệu có thể sẽ xảy ra. Em đã cố hết sức để tìm mọi cách ngăn không cho chuyện này xảy tới. Thế nhưng... tất cả chỉ là công cốc. Vậy nên mặc dù biết giờ đây mọi thứ đều đã sắp đi đến kết thúc, em vẫn muốn nói ra cho mọi người biết. Em muốn mọi người có thể nói lời chia tay với cậu ấy một cách trọn vẹn nhất.”

Kể từ giây phút đó, một sự im lặng đau đớn bắt đầu bao trùm toàn bộ căn phòng và tưởng chừng như kéo dài đến vô tận. Rốt cuộc chị Akemi cũng chậm chậm gật đầu: “Chị hiểu rồi. Chị và mẹ chị sẽ tin những gì em nói.”

“Này Akemi, con đang nói cái gì thế hả?” Mẹ Kazuya cất lời như thể trách móc nhưng chị Akemi đã mở miệng trấn an cô ấy: “Không sao đâu mẹ! Có khi việc trải qua những giờ phút cuối bên cạnh Kazuya một cách trọn vẹn thế này lại chính là một phép màu. Hơn nữa con tin chắc rằng Naeno là một đứa trẻ không biết nói dối đâu mẹ.”

“Chị Akemi, em cảm ơn chị ạ.”

Nói xong câu đó tôi lại tiếp tục gục đầu xuống rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng bệnh. Trông thấy một chiếc ghế dài đặt trên hành lang bệnh viện, tôi liền tới đó ngồi xuống và thừ người ra. Các mạch máu trong đầu tôi lúc này cứ như thể đang giật bưng bưng.

Tôi cố tình tránh đi nơi khác để chị Akemi và mẹ chị ấy có thời gian nói lời chia tay với Kazuya. Đây là việc duy nhất tôi có thể làm cho Kazuya lúc này... Mặc dù trong lòng cảm thấy rất đau đớn và khổ sở nhưng biết làm sao được, tôi chỉ còn mỗi một cách như thế. Vậy nhưng không hiểu sao tôi vẫn không thể rơi nước mắt dù chỉ một giọt.

Thời gian đã trôi qua bao lâu rồi nhỉ?

Tôi bỗng nghe thấy tiếng kêu của chị Akemi và mẹ chị ấy vọng ra từ bên trong phòng bệnh. Lấy điện thoại ra xem thử thì thấy thời gian chỉ còn đúng một tiếng đồng hồ. Liệu có thể xảy ra chuyện gì vào lúc này được chứ?!

Vừa lúc tôi bắt đầu nhồm người đứng dậy thì đã thấy chị Akemi mở tung cánh cửa phòng bệnh với một gương mặt hết sức vui mừng, người tôi bất giác cứng đờ ra.

“Phép màu, phép màu đã xảy ra thật rồi Naeno ạ! Kazuya, thằng bé đã có thể mở mắt tỉnh dậy!”.

“Hả?”

“Ơ kìa, em còn đứng ngây ra đó làm gì thế Naeno? Nhanh vào đây mau lên. Kazuya nó đang gọi tên em này.”

Nghe thấy thế, trống ngực tôi bắt đầu nổi lên thành thịch.

Tôi vội vàng phóng ngay vào bên trong phòng bệnh thì thấy mẹ của Kazuya đang nước mắt nước mũi tèm lem: “Giờ cô đi gọi bác sĩ đến đã nhé!” Cô ấy vừa đập đập lên vai tôi vừa hấp tấp chạy ra khỏi phòng.

Khi đến gần giường bệnh, tôi thấy Kazuya đã mở mắt nằm đó và đang nhìn chăm chăm vào tôi.

“Kazuya...”

“Tới đây với tớ nào, Naeno!” Từ trên giường bệnh, Kazuya chậm chậm dang rộng hai cánh tay ra vẫy gọi tôi.

Không một phút một giây lưỡng lự, tôi phăm phăm chạy ào đến và vùi mặt vào lồng ngực cậu ấy.

“Kazuya!”

“Xin lỗi cậu nhé, tớ thật sự xin lỗi!”

Nghe những lời thì thầm đó được thốt ra cùng với hơi thở nóng ấm của Kazuya bên tai, dòng nước mắt mà tôi tưởng chừng như đã khô héo bỗng từ đâu nhất loạt tuôn ra.

“Kazuya, Kazuya à!”

Tôi nhẹ nhàng rời khỏi người Kazuya, xúc người ngồi dậy chỉnh tề. Kazuya vẫn ở đấy chăm chú nhìn tôi. Kazuya, người mà tôi hết lòng yêu thương và mong nhớ đang ở đây, thế nhưng những con số được hiển thị trên màn hình thiết bị đo chỉ số cơ thể của cậu ấy lại vẫn tiếp tục giảm dần so với mức lúc này tôi đã nhìn thấy. Tôi hiểu rất rõ rằng sẽ không có một kỳ tích nào xảy ra, đây hẳn chỉ là những khoảnh khắc hồi dương cuối cùng để cậu ấy có thể cùng mọi người nói lời chia tay.

Tôi đưa mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ đã là quá mười chín giờ rồi, chỉ còn khoảng ba mươi phút nữa thôi... Tôi tự nói với bản thân rằng mình cần phải cứng rắn và mạnh mẽ lên. Naeno lúc này không phải con người thật của mình, ủ rũ và bi lụy như thế hoàn toàn không phải là Naeno. Mình nhất định phải tươi tỉnh lên mà tiễn đưa Kazuya rời đi, để cậu

ấy không phải bận tâm lo lắng gì về mình hết. Vậy nên việc mình cần phải làm bây giờ là phấn chấn lên, phải tỏ ra thật bình tĩnh và thật thanh thản.

... Thế nhưng tôi đã hoàn toàn bất lực, không thể khống chế được cảm xúc thật đang trào dâng trong lòng. Những giọt nước mắt cứ nối tiếp nhau tuôn rơi lã chã và mọi thứ trước mắt tôi đã biến thành một màn sương nhòe nhoẹt, lúc này đến cả hình dáng khuôn mặt thân thương của Kazuya tôi cũng không thể thấy rõ được.

“Naeno!” Kazuya cất tiếng gọi tên tôi bằng một giọng nói thật mỏng manh.

“Ừ, tớ đây.” Tôi giơ hai tay lên định chùi vội những giọt nước mắt thì chị Akemi đã bước đến và chìa sẵn ra trước mặt tôi một chiếc khăn tay.

Tôi cầm lấy khăn tay từ chị ấy và cố hết sức để nuốt nước mắt vào trong.

“Ngay từ đầu tớ đã biết rõ mọi chuyện rồi!”

“Hả? Cậu nói gì cơ?”

“Tớ biết là có một thằng nhóc tên Ryu.”

Những lời nói ấy của Kazuya khiến tôi há hốc mồm kinh ngạc trong lúc đang cố nuốt lấy hơi thở vào trong. Chuyện này rốt cuộc là sao?... Làm cách nào mà Kazuya có thể biết được về sự tồn tại của Ryu?

Trông thấy vẻ hoang mang và sửng sốt của tôi, Kazuya khẽ mỉm cười. Tôi chợt nhận ra rằng đã lâu lắm rồi tôi mới lại được thấy chiếc răng khểnh đáng yêu này của cậu ấy.

“Có lẽ là vì tớ có năng lực cảm nhận được thế giới tâm linh hay sao đấy. Tớ có thể thấy rõ hình dạng của Ryu và cũng đã nghe được cuộc nói chuyện giữa cậu và cậu ta khi Ryu xuất hiện trong phòng bệnh này, tớ đã nghe thấy toàn bộ nội dung những gì hai người trao đổi với nhau.”

“Không thể nào! Cậu đang nói đùa đấy phải không? Nếu thế thì nghĩa là cậu đã nghe thấy hết tất cả...”

“Ờ, ừm.” Kazuya khẽ gật đầu.

“Sau khi Naeno rời khỏi phòng, tớ có nói chuyện một lúc với cậu Ryu đó nên cũng đã biết về chuyện sinh mệnh của mình sắp sửa chấm dứt. Tớ cũng đã nài nỉ để Ryu đồng ý cho tớ thêm một ít thời gian sau mười chín giờ tối nay để cùng mọi người nói lời chia tay.”

“Chuyện này...” Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc Kazuya có thể nghe thấy tất cả những đoạn trao đổi giữa tôi và Ryu.

Nếu vậy thì... những điều không đâu vào đâu mà tôi đã thủ thỉ với Kazuya vì tưởng cậu ấy đang ngủ, có lẽ nào... cậu ấy cũng đã nghe thấy hết cả rồi?!...

“Cậu đừng tự đổ lỗi cho bản thân nữa!”

“Thế nhưng, thế nhưng mà...”

Kazuya chậm chậm chìa tay phải ra, tôi liền ghé sát lại và nắm chặt lấy. Bàn tay cậu ấy vẫn còn đang ấm nóng thế này cơ mà, lẽ nào mọi chuyện thật sự sắp sửa kết thúc?...

“Từ dạo đó đến nay, Ryu đã một mình đến đây thêm nhiều lần nữa. Ryu cũng kể cho tớ nghe về chuyện Naeno đã cố hết sức để nhờ cậu cậu ấy cứu lấy mạng sống của tớ. Thế nhưng mà... Thôi, cậu không cần phải lăn tăn thêm về chuyện đó nữa đâu.”

“Nhưng mà tại sao? Tại sao tớ lại phải bỏ cuộc chứ? Tớ..., nếu tớ không còn có Kazuya ở bên cạnh thì sẽ không thế nào sống nổi. Không thế nào...” Nói đến đây tôi như thế nghẹn lời, chỉ còn biết buông xuôi cho những giọt nước mắt tuôn rơi và bắt đầu khóc đến lịm cả người.

Ôi không xong rồi, những chỉ số trên màn hình của thiết bị kia càng lúc càng xuống thấp đến mức thâm hiểm.

“Dù gì thì rốt cuộc tớ đã có thể cùng Naeno đi đến công viên Ráng Chiều. Tớ cũng đã được ngắm nhìn thỏa thích khung cảnh hoàng hôn buông xuống thật đẹp, thế nên tớ không còn cảm thấy bận lòng hay tiếc

nuối về bất cứ chuyện gì nữa. Lúc này đây... tớ đang cảm thấy rất thanh thản và nhẹ nhõm lắm.”

“Kazuya à...” Nỗi đau như thể một cơn sóng từ đâu ập đến quấn lấy tôi, tôi không còn thốt lên thêm được lời nào nữa.

Kazuya à, cậu đừng bỏ tớ lại một mình như thế. Tớ không muốn cậu rời đi đâu hết...

“Về những lời mà hôm qua cậu đã thủ thỉ với tớ trong căn phòng này ấy...”

“Hả?...” Tôi ngẩng phắt đầu dậy.

Thấy thế Kazuya vẫn tiếp tục nói: “Lúc đó Naeno tưởng rằng tớ đang ngủ, nên đã nói hết những suy nghĩ và tình cảm cậu vẫn giữ trong lòng phải không?”

Ừ, đúng rồi... Giờ mình mới nhớ ra, Kazuya rất giỏi cái trò giả vờ ngủ. Nghĩ đến đây tôi chỉ còn biết há hốc mồm. Hôm đó tôi đã thổ lộ tất cả với Kazuya...

“...”

“Tớ cũng giống như cậu vậy. Tớ cũng có cùng cảm giác như thế với Naeno.”

“Kazuya...”

“Aaaa, cuối cùng thì tớ cũng đã nói ra được với cậu rồi. Nói ra được thế này thật tốt.” Vẻ an lòng hiện lên trên khuôn mặt tươi cười của Kazuya. Trông thấy cảnh ấy, nước mắt tôi lại tiếp tục tuôn trào. Kazuya đang thờ ờ hơi thật khó nhọc nhưng dù vậy vẫn cứ nhìn tôi.

“Việc cảm thấy thích một người, là điều rất có ý nghĩa. Trước đây tớ đã không biết được điều này... Nhưng Naeno thì, nhất định... từ giờ... cậu phải...” Kazuya cố gắng thốt ra từng lời với giọng thều thào và yếu ớt như thể một tiếng rên rỉ.

“Thôi đủ rồi đấy. Tớ không sao cả!”

“... Cậu phải tiếp tục sống thật tốt. Cả Naeno, chị Akemi, và mẹ nữa... Mọi người phải tiếp tục sống...”

Những tiếng bíp bíp liên hồi đang phát ra từ thiết bị theo dõi như thể một tiếng cảnh báo. Kazuya đã buông tay tôi, thân người cậu ấy rũ xuống bất động. Đôi mắt cậu ấy khép chặt. Một nỗi đau đớn không thể nào chịu đựng nổi đã xâm chiếm lấy toàn bộ trái tim tôi.

“Kazuya! Kazuya!”

Khi chị Akemi chồm tới đưa tay bấm nút báo động để gọi nhân viên y tế thì cũng vừa đúng lúc mẹ Kazuya bật tung cửa lao thẳng vào phòng. Đi theo phía sau mẹ cậu ấy là đội ngũ bác sĩ và y tá đang khẩn trương tiến vào bên trong.

“Chuyện này... Chuyện này không phải sự thật đúng không! Kazuya à!” Mẹ Kazuya định chồm đến ôm cậu ấy nhưng đã bị các cô y tá ngăn cản.

Kazuya được đặt nguyên trên giường và đẩy ra ngoài, dây nhợ nối với máy móc vẫn còn được gắn lên người cậu ấy.

“Này, Naeno!” Tôi sực tỉnh vì nghe thấy chị Akemi đang gọi to tên mình.

Tôi máy móc bước chân vào thang máy trước mặt, kích cỡ của thang máy này lớn hơn nhiều so với loại thông thường. Tiếng chị Akemi gọi tôi lúc này như thể vẫn còn âm vang khắp bên trong thang máy. Cả chị Akemi lẫn mẹ của Kazuya đều đang khóc nức nở.

Các cô y tá vẫn giữ nguyên một tư thế là nhìn chăm chăm vào một điểm trên chỗ nút ấn điều khiển của thang máy. Cuối cùng thang máy đã dừng lại ở một tầng mà ánh sáng ở đây trông thật hiu hắt, ở phía trong cùng của hành lang có một cánh cửa tự động, trên đó là dòng chữ “Phòng điều trị tập trung”. Một cô y tá quay lưng lại hướng về phía tôi mà bảo rằng: “Ai không phải người nhà bệnh nhân xin vui lòng đợi ở bên ngoài.”

“Chuyện này...”

“Đây là quy định.”

Tôi hiểu rằng hiện tại không phải thời điểm để ngang bướng tranh cãi vậy nên đành chấp nhận bị bỏ lại và đứng một mình trước cửa phòng điều trị tập trung. Những âm thanh phát ra từ các thiết bị cũng im bật sau khi cánh cửa trước mắt tôi khép lại. Tôi vẫn cứ đứng sững sờ như vậy một lúc lâu, dán chặt mắt vào cánh cửa giờ đã khép kín. Lúc sau vì quá kiệt sức, tôi từ từ thả người xuống băng ghế dài được đặt cạnh đó.

Tôi đưa tay vào túi lấy điện thoại ra xem, bây giờ đã là mười chín giờ ba mươi phút. Chỉ còn đúng năm phút nữa thôi...

“Hóa ra là thế. Hóa ra mọi chuyện là như vậy...” Tôi lại bắt đầu nghĩ ngợi mông lung. Vì Kazuya là người có năng lực cảm nhận tâm linh rất mạnh nên đã nhận biết được sự tồn tại của Ryu, cậu ấy cũng đã nghe được mọi chuyện về mình thông qua lời kể của Ryu, chính vì thế nên cậu ấy đã gắng lặn lội quan lên...

“Vậy mà tớ lại làm điều ngược lại...” Tôi lẩm bẩm, mặc kệ những giọt nước mắt đang trào ra khắp mặt.

Lẽ ra tôi phải tích cực cố vũ cho Kazuya, lẽ ra tôi phải cố gắng tiễn cậu ấy đi với một tâm trạng tươi tắn đến tận giây phút cuối cùng, vậy mà... Thời khắc chia ly đã đến, tôi vẫn còn làm cho cậu ấy phải bận lòng vì mình... Đồng hồ điện tử trên điện thoại của tôi nhảy lên thêm một phút. Thời khắc ấy đã đến rất gần.

“Cuối cùng thì mọi chuyện cũng sắp xảy ra rồi nhỉ.” Không biết từ lúc nào Ryu đã đứng đấy, ngay trước mặt tôi.

“Ryu...”

“Tôi đã nghe thấy hết. Cậu hãy để cho cậu ta được ra đi thanh thản!” Ryu cất tiếng từ chỗ cánh cửa tự động.

“Tôi có nghe Kazuya kể rằng cậu đã đến đây để gặp cậu ấy... Vì sao cậu lại không nói với tôi việc đó?”

“Vì cậu ta đã nhờ cậu tôi làm thế. Cậu ta bảo phải giữ bí mật việc này với Naeno và tôi đã hứa với cậu ta là sẽ làm vậy. Cậu ta đã cố nài nỉ để tôi đi khuyên nhủ Naeno rằng hãy tiếp tục sống cho thật tốt. Tất nhiên là tôi đã cố từ chối, nhưng mà...”

“Cậu thật là...”

“Ờ thì... vì thấy cậu ta khá quan tâm nên lúc đầu tôi chỉ định nói cho cậu ta biết về tình cảm của Naeno. Nói thật là trong thế giới của tôi không tồn tại kiểu tình cảm như thế, nhưng... tôi thấy cậu ta có vẻ cũng thật lòng và rất thích Naeno đấy.”

Nghe xong những lời đó, tâm trạng chua xót đắng cay trong lòng tôi một lần nữa trào lên và rồi nước mắt lại lăn chã rơi. Ryu thật là, nói những lời ấy vào lúc này để làm gì...

“Mọi chuyện đã quá trễ rồi. Bây giờ dù có biết được thì cũng đã muộn!”

Kazuya, Kazuya! Trái tim tôi cứ thổn thức gọi tên cậu ấy mãi. Giờ đây tất cả những gì còn lại chỉ là nỗi đắng cay và niềm nuối tiếc không thể nào nguôi. Những ngày tháng tiếp theo đây chắc chắn tôi cũng sẽ cảm thấy như vậy.

“Tớ đã rất muốn cứu lấy mạng sống của Kazuya. Thế nhưng... tớ đã không thể làm được gì. Tớ xin lỗi cậu, Kazuya.... Tớ thật sự xin lỗi cậu.” Tôi ngã xuống khỏi băng ghế dài và bắt đầu ôm mặt khóc nức nở.

Bỗng nghe thấy một âm thanh như thể tiếng than khóc đang vang vọng đến từ đằng xa, tôi lại mở điện thoại ra xem, bây giờ đã là...

“Mười chín giờ ba mươi lăm phút tối. Thời khắc kết thúc đã điểm.” Ryu đồng dục tuyên bố.

Thật lạ là ngay khoảnh khắc ấy, đột nhiên những giọt nước mắt của tôi ngừng rơi. Cứ như thể vì khoảnh khắc đáng sợ này rốt cuộc cũng đã viếng

thăm chúng tôi nên giờ đây trong đầu tôi chỉ còn lại một sự trống rỗng trắng xóa.

Ryu ngồi xuống, đưa ánh mắt nhìn về phía tôi lúc ấy đang ngồi bệt trên sàn.

“VẬY là vào thời điểm này Sakaguchi Kazuya đã chết, tôi cũng hoàn thành xong công việc của mình.”

“...Ừ.”

“Naeno đã chính thức bỏ cuộc rồi đấy à?”

“Kh... không... Không bao giờ! Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu!” Tôi không kịp nghĩ gì mà đã vội thốt lên như thế.

“VẬY chứ cậu định sẽ làm gì?”

Thật kỳ lạ là lúc này đây, bỗng dưng tôi cảm thấy tâm trạng của mình lại trở về với trạng thái bình thản một cách khác thường. Vậy là Kazuya đã không còn trên thế gian này nữa rồi, nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận được sự thật ấy. Dù cho “trò chơi” này đã đến hồi kết, tôi vẫn không hề có ý định muốn bỏ cuộc dù chỉ một chút.

“Mấy ngày trước hình như tôi cũng đã từng nói với cậu về chuyện này, đó là khi nào chết đi tôi sẽ đến gặp trực tiếp cấp trên của Ryu để khiếu nại. Rồi tôi sẽ nhờ ông ấy giúp để mọi chuyện được quay trở lại lúc đầu.” Tôi nhìn thẳng vào mắt Ryu và nói những lời này, nhưng không hiểu sao cậu ta lại gật gù với vẻ mặt dửng dưng như đặc ý lắm.

“Như vậy là làm khó tôi rồi.” Ryu nhận xét.

“Tôi cũng bị làm khó đây này! Nếu Kazuya không còn trên đời nữa thì cuộc sống của tôi sẽ rất khó khăn. Ryu không thể hiểu được đâu, nhưng đối với tôi mà nói thì Kazuya chính là người quan trọng bậc nhất trong cuộc đời tôi!”

Giờ đây tôi chỉ còn lại một mình trong thế giới không có Kazuya, nếu vậy thì tôi cũng muốn được đi cùng cậu ấy tới thế giới bên kia. Làm sao tôi có thể chịu đựng được nỗi đau này đây? Làm sao tôi có thể tiếp tục sống bây giờ?

Trông thấy cảnh tôi bắt đầu khóc thét, Ryu thốt lên đầy ngao ngán: “Cậu thật là... chẳng chịu nghe kỹ những điều tôi nói gì cả...”, và không quên kèm theo một nụ cười.

“Tôi không muốn nghe cậu nói gì hết! Dù sao thì Kazuya cũng đã không...” Tôi đang nói giữa chừng thì thấy tay phải của Ryu đặt lên đầu tôi rồi xoa xoa.

“Công việc của tôi rất đơn giản, đó là đi xác nhận về cái chết của một người. Trong trường hợp của Reiko, vì không còn cách nào khác nên tôi mới đành phải đưa cô ấy sang tận thế giới bên kia chứ thực ra việc này không nằm trong phạm vi trách nhiệm của tôi. Tôi làm thế cũng chỉ để ghi được thêm điểm với cấp trên của mình thôi.”

Tôi cố gắng lý giải xem cậu ta đang muốn nói gì, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng hiểu nổi ý cậu ta là sao.

“Như vậy ý của Naeno là một khi cậu Kazuya kia đã chết rồi, dù sau đó có chuyện gì xảy ra với cậu ta đi nữa thì Naeno cũng sẽ không quan tâm đâu phải không nhỉ?”

“Hả? Cậu nói thế nghĩa là sao?...”

Trông thấy vẻ hoang mang của tôi, môi Ryu hé ra một nụ cười ranh mãnh: “Xem kìa, có ai đó đang đi về phía này đấy!”

“Hả?” Tôi nhìn theo hướng cậu ấy chỉ thì đúng là có tiếng bước chân vang lên của ai đó đang chạy về phía chúng tôi.

Cánh cửa tự động vừa mới mở ra tôi đã nghe thấy có người gọi tên mình: “Naeno ơ! Naeno à!”

Đó là chị Akemi đang gọi tên tôi. Từ chỗ cánh cửa tự động đang mở, chị Akemi lao đến thật nhanh và ôm chầm lấy tôi thật chặt.

“Chị Akemi, em... rốt cuộc em đã chẳng thể làm được gì...”

“Đây là phép màu chứ còn gì nữa! Em là người đã làm cho phép màu này xảy ra!”

“Phép màu?”

Chị Akemi nới lỏng cái ôm và nhìn tôi nở một nụ cười thật tươi, mặc cho nước mắt vẫn đang lăn rơi trên khuôn mặt chị.

“Đúng như những gì khi này Naeno đã nói, Kazuya được bác sỹ tuyên bố rằng đã qua đời vào lúc mười chín giờ ba mươi lăm phút tối nay. Thế nhưng sau khi các chỉ số của cơ thể tăng bé tụt thấp xuống chạm đến mức không thì ngay lập tức được nâng lên lại. Hiện giờ huyết áp của Kazuya cũng đã ổn định rồi.”

“Hả?...”

“Chính bác sỹ điều trị cho nó cũng phải thốt lên rằng chuyện này thật không thể nào tin nổi. Sắc mặt của nó cũng đang dần khá lên, chuyện ấy không phải phép màu thì còn là gì nữa chứ! Phép màu này xảy ra là nhờ có Naeno đẩy phải không nào?”

Chị Akemi vẫn vừa vịn vào vai tôi vừa khóc lớn, nhưng những giọt nước mắt của chị ấy lúc này đã không còn là những giọt nước mắt đau khổ và oán than nữa, thay vào đó là những giọt nước mắt ấm áp lấp lánh ngập tràn niềm vui. Vậy là Kazuya vẫn còn sống trên thế gian này... Vũ trụ nơi trước đó tưởng chừng như đã mất đi mọi màu sắc giờ đây một lần nữa được tô điểm lại.

“Kazuya... Mình thật sự muốn gặp Kazuya. Mình thật sự rất muốn gặp cậu ấy.” Tôi lẩm bẩm như vậy, mặc kệ những giọt nước mắt cứ lăn dài trên đôi gò má.

Nghe thấy thế, chị Akemi gật đầu thật mạnh với tôi tỏ vẻ đồng tình.

“Ơ kìa Naeno, em còn đứng đấy làm gì nữa, mau vào trong gặp thẳng bé đi!”

Nghe chị ấy hối thúc, tôi sực tỉnh rồi chạy như bay đến chỗ phòng bệnh nhưng cánh cửa của phòng điều trị tập trung vẫn đang đóng im ỉm, có vẻ như nó đã bị khóa. Thấy thế chị Akemi choàng tay ôm lấy vai tôi, ấn nút trên thiết bị liên lạc nội bộ để gọi điện thoại vào trong.

“À...” Tôi chợt nhớ ra sự có mặt của Ryu nên quay đầu về phía sau tìm kiếm cậu ấy, nhưng khi đó cậu ta đã lại hoàn toàn mất dạng và không để lại một chút tăm hơi.

Kết

Bước vào tháng Mười hai, thời tiết càng ngày càng trở nên buốt giá. Trên đường đi học về, tôi rảo bước vào trong công viên Ráng Chiều thì thấy Ryu đang ngồi trên một chiếc xích đu.

“Ôi, lâu lắm rồi mới gặp lại cậu đấy nhi!”

“Ừ, đúng là cũng đã khá lâu thật!” Ryu đứng bật dậy và bắt đầu bước đi, thấy vậy tôi cũng bước theo sau cậu ta.

Rồi Ryu ngồi xuống một băng ghế đá, thế là tôi cũng ngồi xuống bên cạnh cậu ấy.

“Gặp lại tôi mà trông Naeno chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên nhi.” Ryu bắt đầu nhận xét.

“Vì tôi biết rằng một lúc nào đó tôi sẽ gặp lại cậu. Hơn nữa do đã được chứng kiến một phép màu như thế xảy ra nên những chuyện này không còn khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên.” Tôi khẽ nghiêng mặt trả lời.

“Chà, dạo này cậu có vẻ to gan hơn nhiều rồi đấy. Thế còn Kazuya thì sao, tình trạng của cậu ta thế nào?”

“Cậu ấy đã được xuất viện vào sáng hôm nay. Hình như bắt đầu từ tuần sau là Kazuya lại có thể tiếp tục đến trường.”

Từ cái ngày trải qua giờ phút thập tử nhất sinh ấy đến giờ, hôm nào Kazuya cũng phải làm một mớ đủ các loại xét nghiệm và kiểm tra sức khỏe. Kết luận cuối cùng là căn bệnh quái ác đã từng ăn dần ăn mòn cơ thể cậu ấy giờ đây đã không còn để lại một vết tích nào, nó đã biến mất y như

thể chưa từng tồn tại. Cả bác sĩ cũng bán tín bán nghi nhưng dù sao thì hôm nay cũng là ngày cậu ấy được cho xuất viện.

Chỉ mới mười bảy giờ mà bầu trời đã muốn chuyển sang sắc vàng cam, thế chỗ cho màu xanh đang dần lùi lại phía chân trời xa xa, hoàng hôn đang chực tiến đến rất gần.

Ryu nhồm người đứng dậy, vẫy tay chào tạm biệt tôi.

“Kể từ ngày mai tôi sẽ phụ trách một khu phố khác.”

“Ừm, khu phố nào thế?”

“Có nói cho cậu biết thì cũng chẳng để làm gì, không biết chừng tôi lại phải tiếp tục chịu đựng những cơn mít ướt mè nheo của cậu nữa thì khổ. Thôi, cho tôi xin kiếu.” Ryu làm điệu bộ ưỡn ngực lên và thốt ra những lời cạnh khóe như thế làm tôi cũng phải phì cười.

“Ừ, đúng vậy nhỉ. Thế nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu về mọi chuyện nhé.”

“Nhờ ơn cậu mà tôi đã phải hứng chịu một tràng rửa xả của cấp trên đấy. Thế nhưng cuối cùng ông ấy cũng chịu giúp cho, vậy là tốt rồi...”

Nói xong Ryu lại vút người lên lơ lửng trên không.

“Cậu phải đi rồi à?”

“Ừ. Làm ma mới là khổ thế đấy. Thôi, Naeno ở lại bảo trọng và hãy sống cho thật tốt nhé!”

“Thế tóm lại thì Ryu là một thiên thần hay là một ác ma đây nhỉ?” Tôi cũng đứng dậy và ngược mắt nhìn lên phía trên nơi Ryu đang bay lơ lửng.

“Khi nào đến lượt Naeno chết đi thì tôi sẽ tới nói cho cậu biết. Thôi, tôi phải đi đã nhé.” Ryu đáp với nụ cười hé nở trên môi rồi bay vút lên thật cao trên không trung, chẳng ngoảnh lại nhìn xuống phía dưới thêm lần nào nữa.

Tôi nhìn theo bóng dáng Ryu đang xa dần, đầu cúi xuống để tỏ lòng biết ơn với cậu ấy: “Cảm ơn cậu. Thật sự cảm ơn cậu rất nhiều!”

Bóng dáng mặt trời cũng dần dần chìm khuất cùng với tấm lưng đang dần dần bé lại của Ryu. Hoàng hôn mang đêm đen tới để rồi ngày mai mặt trời lại xuất hiện, chiếu tỏa một ngày mới đến thật tinh khôi.

Ái chà, tôi lại nóng lòng muốn gặp Kazuya, người mà tôi yêu nhất trên cuộc đời này nữa rồi.

HẾT

^[1] Tương đương với lớp tám bậc Trung học cơ sở tại Việt Nam.

^[2] Nguyên văn là: “一天高く、馬肥ゆる秋”. Câu thành ngữ này có hai cách hiểu: Một là “Mùa thu là mùa có thời tiết đẹp, bầu trời cao vợi, cũng là mùa thu hoạch”; hai là dựa vào một điển tích ở Trung Quốc thì “Một mùa thu mà ngựa ăn no căng cỏ” được hiểu như một cảnh báo ám chỉ sắp có một biến cố xảy ra.

Table of Contents

1. [Start](#)
2. [Tác giả: INUJUN](#)
3. [Minh họa: UMIKO](#)
4. [Mở đầu](#)
5. [Chương 1 Vật đánh rơi màu đen](#)
6. [Chương 2 Tên cậu có màu trắng](#)
7. [Chương 3 Nỗi buồn mang một màu vàng lấp lánh](#)
8. [Chương 4 Màu xanh nhấp nháy như những ngọn đèn đom đóm](#)
9. [Chương 5 Tỏa sáng rực rỡ như ráng chiều vàng cam](#)
10. [Chương 6 Một màu trong suốt tinh khôi](#)
11. [Kết](#)

Table of Contents

[Start](#)

[Tác giả: INUJUN](#)

[Minh họa: UMIKO](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1 Vật đánh rơi màu đen](#)

[Chương 2 Tên cậu có màu trắng](#)

[Chương 3 Nỗi buồn mang một màu vàng lấp lánh](#)

[Chương 4 Màu xanh nhấp nháy như những ngọn đèn đom đóm](#)

[Chương 5 Tỏa sáng rực rỡ như ráng chiều vàng cam](#)

[Chương 6 Một màu trong suốt tinh khôi](#)

[Kết](#)